பல்கலைச்செம்மல்

தமிழ்க் கா.சு. வின்

பல்துறைத் திரட்டு

கலைப் புலவர்

ணியம். எம்.ஏ., எம்.எல்.,

தமிழ்க் 'கா.சு.'வின் பல்துறைத் திரட்டு

ஆசிரியர் :

பல்கலைப் புலவர்
தாகூர் சட்ட விரிவுரையாளர்
கா. சுப்பிரமணியம், எம்.ஏ., எம்.எல்.,

வெளியீடு :

தமிழ்க் 'கா.சு.'
நினைவு இலக்கியக் குழு

ஈசுவர வடிவு அகம்,
குழித்தலை-639 104
திருச்சி மாவட்டம்

நூலின் பெயர்	:	தமிழ்க் 'கா.சு.'வின் பல்துறைத் திரட்டு
ஆசிரியர்	:	கா. சுப்பிரமணியம்
மொழி	:	தமிழ்
பதிப்பு	:	திருந்திய பதிப்பு
பதிப்பித்த நாள்	:	5-11-87
உரிமை	:	கா.சு. இலக்கியக் குழு
தாள்	:	11·2 kg
நூல் அளவு	:	18×12·5 cms
அச்சு எழுத்து	:	10 புள்ளி
பக்கங்கள்	:	112+4=116
விலை	:	9-00
அச்சிட்டோர்	:	மூவேந்தர் அச்சகம், சென்னை-14.

திரட்டு

- சந்தானாசிரியர்கள்
- சுத்தாத்துவம்
- பண்டார சாத்திரம் நான்கு முன்னுரை
- சைவச் சடங்குமுறை

முன்னுரை

பல்கலைப் புலவர் தாகூர் சட்ட விரிவுரையாளர். தமிழ்ப்பெருமகனார் திருமிகு. கா. சுப்பிரமணியம் எம். ஏ. எம். எல்., அவர்களுடைய நூறாவது பிறந்த நாள் திருவள்ளுவராண்டு 2018 ஐப்பசித் திங்கள் 19-ஆம் (5-11-1987) நாளாகும்.

அவர்களுடைய பல்வேறு சிந்தனைகள் தமிழ் மொழிக்கும் தமிழர்கள் நல் வாழ்வுக்கும் அடித்தளமானவை.

அண்மைக் காலத்தில் மட்டுமல்ல—சேய்மைக் காலத்திலும் தமிழகத்துத் தமிழர்கள் தமது பெருமையை சிந்தனையை ஏனோ புறக்கணித்தே வந்துள்ளனர்.

தமிழ்க் 'கா. சு.' அவர்களுடைய விழுமிய கருத்துக்கள் தமிழர்களால் புரிந்து நடைமுறையாக்கப் பட்டிருக்குமேயானால் தமிழும் தமிழரும் ஏற்றம் பெற்று தலை நிமிர்ந்த வாழ்வைக் கொண்டிருப்பார்கள்.

நடந்ததைக் கருதி வருந்துவதால் பயனில்லை. நடக்க வேண்டியதை நாம் நினைப்போம். அந்த முயற்சியால் தான் தமிழ்க் 'கா. சு.' வின் சிந்தனை வெள்ளத்திலிருந்து சில சிறு பகுதிகளை—தமிழ்க் 'கா.சு .' வின் 'பல்துறைத் திரட்'டாக்கி தமிழ்க் 'கா. சு.' நினைவு இலக்கியக் குழு தமிழர்களுக்குப் படைத்திருக்கிறது.—நூற்றாண்டுத் திரு நாளில்.

ஆம், தமிழ்க் 'கா. சு.' நூற்றாண்டு நமக்கு சிந்திக்க— செயல்பட இந்த நூற்றாண்டு தொடக்க ஆண்டாகும்.

நினைப்போம் — நிலைபெறும் செயல் புரிவோம்— நிமிர்ந்து நிற்போம் தமிழ் உணர்வுடன்.

உரிய காலத்தில் அச்சாக்கித் தந்த மூவேந்தர் அச்சகத்தாருக்கு நன்றி.

மீ. சு. இளமுருகுபொற்செல்வி
நிறுவனர்
தமிழ்க் 'கா. சு' நினைவு இலக்கியக் குழு

குழித்தலை
5-11-1987

சைவசித்தாந்த சந்தானாசாரியர்களும் அவர்களின் அருள் நூல்களும்

முழுமுதற் கடவுள் சிற்றுயிர்களுக்கு அருள் செய்யும் முறை பலவாக இருப்பினும் அவற்றுள் இருமுறைகள் தெளிவாக விளங்குகின்றன. அவர், ஒவ்வொரு மக்கட் பிரிவினர்க்கும் அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு வடிவங்கள் வாயிலாக அருள் செய்திருக்கின்ற முறைமை பல சமய வரலாற்றினாலும் நன்கு அறியலாகும். கிறித்து மதம், மகமதிய மதம் முதலிய கடவுள் உண்டென்று கூறும் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் அவ்வச் சமயப் பெரியார் வாயிலாகவே சமய அறிவு புகட்டப் பட்டதாக அறிகிறோம். அத்தகைய சமயங்களில் கடவுளையும், அவரது திருவருளையும் தொழுது போற்றும் மரபும் காணப்படுகின்றது. ஆதலினாலன்றோ,

''வேறுவே றுருவும் வேறுவே றியற்கையும்
நூறுநூ றாயிர மியல்பின தாகி
ஏறுடை யீசனிப் புவனியை யுய்யக்
கூறுடை மங்கையுந் தானும்வந் தருளி''

என்று மணிவாசகப் பெருமான் கீர்த்தித் திருவகவலில் திருவாய் மலர்ந்தருளியதூஉ மென்க. அங்ஙனம் அருள்

செய்த முறைகள் பலவும் இரண்டு வகையின் வைத்து ஆராய்ச்சி செய்தல்கூடும். அவ்வகைகள் **அன்பு வழியும் அறிவு வழியும்** ஆகும். சிறந்த அன்பு நெறியிற் பயின்ற பண்டை நற்றவத்தினர்க்கு இறைவன் தானே வெளிப்பட்டு ஞானம் நல்கி வீட்டின்பத்தை அருளுவன். சைவசித்தாந்த சமயத்தில் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் என்னும் பெரியோர்க்கும் ஏனை அறுபத்துமூன்று நாயன் மார்க்கும் அருள் செய்த முறையால் அஃது இனிது விளங்கும்.

''பண்டைநற் றவத்தாற் றோன்றிப் பரமனைப் பத்திபண்ணுந்
தொண்டரைத் தானே தூய கதியினிற் றொகுப்பன்''

என்ற **சிவஞான சித்தித்** திருவாக்குங் காண்க. அங்ஙனம் அன்பு வழியிற் செல்வதன்முன் அறிவினாலே கடவுள், உயிர், உலகம் என்பவற்றின் இயல்பையும் தொடர்பையும் பற்றிய உண்மையை யுணரவேண்டுமென்ற விருப்பமுடைய உயிர்களின் பொருட்டு அவ்வுண்மை யறிவைக் கடவுள் தக்க தவத்தினர்க்கு முதற்கண் உணர்த்தி அவர்கள் பரம்பரை வாயிலாக ஏனை உயிர்கள் அதனை யுணர்ந்து உய்யுமாறு கருணை செய்யுமுறை **அறிவு வழிப்** பாலதாகும். இந்த அறிவுமுறையைச் சிவபெருமான் முதன் முதல் நான்கு முனிவர்க்கு ஓர் ஆலநீழற் கீழ்க்காட்டி யருளியதாகத் திருமுறைகள் முழங்குகின்றன. அஃது

''ஒரானீழ லொண்கழ லிரண்டு முப்பொழு
தேத்திய நால்வர்க் கொளிநெறி காட்டினை''

என்ற **திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவெழு கூற்றிருக்கைத்** திருவாக்கினால் இனிது விளங்கும். அந்நான்கு முனிவர் உலகத்திற்கு வெளிப்படுத்திய நெறி **திருநெறி** யென்றும் **மறைவழி** யென்றும் **பொதுநெறி** யென்றும் கூறப்படும். அஃது அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் நான்கினையுந் தருவது. அந்நெறிக்குரிய கருத்துக்கள்

பலவும் பிற்காலத்தில் தமிழிலே **சித்தர் நூல்களுள்** வரையப் பட்டன.

இனி வீட்டின்பத்தையே விழைந்து அதற்குரிய நெறியை அறிய விரும்பிய ஐந்து பெரியோர்க்குத் தென்றமிழ் நாட்டிற்றிகழ்ந்தோங்கிய பெருமணிமலை யென்னும் **மகேந்திரத்தில் சிவபெருமான்** அந்நெறியை உணர்த்தினதாகத் **திருவாசகம்** கூறுகின்றது.

''மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்''

''மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்றவைம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்,''

(கீர்த்தித் திருவகவல்)

என்றமையால் அது விளங்கும். (இதைப்பற்றிய **விரிந்த** ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு நமது கழகப் பதிப்பாகிய **தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம்–நச்சினார்க்கினியம்–முகவுரையில்** விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.) அவ் வைம்முனிவரது மரபில் வந்தோரே பண்டைத் தமிழ் நாட்டில் **பார்ப்பார்** எனற பெயர் பெற்றுச் சிறந்தனர். அம்மரபினர்க்கு இக்காலத்து **ஆதிசைவர்** என்ற பெயர் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்களது நெறியே **ஆகம நெறி** யாகும். அவ் **ஆதிசைவ** மரபில் தோன்றிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்குத் திருப்பெருந்துறையில் சிவபெருமான் ஞானோபதேசஞ் செய்த முறையும் **ஆகம** முறையே யாகும். அவ்வாறே **திருக்கைலாய மலையின் கண்** சிவபெருமான் திருநந்தி தேவர்க்கு அறிவு நெறியினை அருளிச்செய்து அவர் வாயிலாக எண்மருக்கு வெவ்வேறு காலத்தில் ஞானத்தை நல்கி யருளினர். அவ்வெண்மராவார்: சனகர், சனற் குமாரர், சனந்தனர், சனாதனர், சிவயோக மாமுனி, பதஞ்சலி, வியாக்கிர பாதர், திருமூலர். அது,

''நந்தி யருள்பெற்ற நாதரை நாடிடில்
நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மாமுனி
மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிர
ரென்றிவ ரென்னோ டெண்மரு மாமே''

என்ற **திருமூலர்** திருவாக்கானும் உணரப்படும். இவருள் சனற்குமார மகா முனிவரே மெய்கண்ட சந்தானத்திற்குத் தலைவர். இவரையே சமயப் பொதுக் கழகத்தார் (Theosophical Society) தங்கள் பெரியோர் உட்கழகத் (Esoteric Society) திற்குத் தலைவராகக் கொள்ளுகின்றார்கள். **வெள்ளி மலையில்** அவரும் அவரைச் சார்ந்தாருமிருப்பதாக நம்முடைய புராணங்கள் கூற வெள்ளி மண்டலத்தில் அன்னோர்கள் இருப்பதாக அக்கழகத்தார் கூறுகின்றார்கள். இவர் வாயிலாக **விஞ்ஞானதேவர் சந்தானம், மெய்கண்டதேவர் சந்தானம்** என்ற இரண்டு பரம்பரை முதற்கண் ஏற்பட்டுப் பின் பலவாயினவென்று அறிகிறோம். அப்படியே திருமூலர் முதலிய பிற எழுவர் வாயிலாகவும் பல பரம்பரைகள் உலகத்தில் சைவசித்தாந்த ஞானத்தை வெவ்வேறு காலங்களில் பரவச் செய்தன. அவற்றின் விவரம் கீழ்க்குறித்த அட்டவணையிற் காண்க.

திருமூலதேவராற் பிரமதேவர், இந்திர தேவர், விட்ணு தேவர், உருத்திர தேவர், கந்துரு மகா விருடிகள், காலாக்கினி யுருத்திரர், கஞ்சனூர் மலையமான் என எழுவர் சந்தான .மேற்பட்டன.

வியாக்கிரபாத முனிவரால் சத்தியோசரத தேவர் சந்தானம் ஏற்பட்டது.

பதஞ்சலி முனிவரால் நிறைந்த நாயனார் சந்தானம் ஏற்பட்டது.

சிவயோக முனிவரால் வாமதேவர் சந்தானம் ஏற்பட்டது.

சனாதனராற் பிரமதேவர் சந்தானமும், சிங்கநாத தேவர் சந்தானமும் என இரண்டு ஏற்பட்டன.

சனந்தனரால் சிவமண்ணிய தேவர் சந்தானம், பரம தேவர் சந்தானம், சிவானந்தபோதர் சந்தானம் என மூன்று ஏற்பட்டன.

சனற்குமாரரால் விஞ்ஞான தேவர் சந்தானம், மெய் கண்ட தேவர் சந்தானம் என இரண்டு ஏற்பட்டன.

சனகராற் சம்பு சந்தானம், மலையமான் சந்தானம் என இரண்டு ஏற்பட்டன.

ஏறக்குறைய எட்டு நூற்றாண்டுகட்குமுன் இத்தமிழ் நாட்டிலே தோன்றி நிலைபெற்ற **மெய்கண்டதேவர் சந்தானமே** நமது ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாகும். உலகந் தோன்றிய காலந்தொட்டுப் பலபல காலங்களில் பலபல சந்தானங்கள் சித்தாந்த ஞானத்தை உலகிற்கு விளக்கிய போதினும் அதன் ஒளி பல காரணங்களால் சில நூற்றாண்டு கட்கு முன்னே நமது நாட்டிற் குன்றுவதாயிற்று. **புத்தசமயம்** மிகுந்த காலத்தே **மணிவாசகப் பெருமான்** தோன்றியருளித் தமது அருள் நூலாலும் அருள் வாழ்க்கையாலும் **சித்தாந்த** ஞானத்தைத் தமிழ்நாட்டிலே நிலைநாட்டினர். **தேவார** முதல்வர்கள் அன்பு நெறியில் நின்று தம் **திருவருட் பாடல் களினுலே சித்தாந்த சமயத்தை** நிலைநாட்டிச் **சமண சமயத்** தால் வந்த இடர்களை நீக்கியருளினார்கள். அவர்க்கு முன்னோ பின்னோ **திருமூலமா** முனிவரும் **பதஞ்சலி முனிவரது** பரம்பரையில் நிறைந்த நாயனார் சந்தானத்தில் வந்த ஞானாமிர்த நூலாசிரியராகிய **வாகீச** முனிவரும் சைவசித்தாந்த உண்மைகளை உலகிற்கு வெளிப்படுத்த இயற்றிய நூல்கள் இன்றும் உள்ளன.

ஒன்பதாவது நூற்றாண்டிற்குப் பின்னே, வேதவியாசர் இயற்றிய பிரம சூத்திரத்திற்குச் செய்யப்பட்ட நால்வகைப்

பேருரைகளாகிய **நீலகண்ட பாடியம், சங்கர பாடியம், இராமாநுச பாடியம், மாத்துவ பாடியம்** என்னும் மாறுபட்ட விரிநூல்கள் தமிழ்நாட்டிலே பரவிச் சமயக் கொள்கைகளைப் பற்றிப் பெருங் குழப்பத்தைக் கிளப்பினமையால் சைவ நன்மக்கள் **திருமுறைகள்** முதலிய **சித்தாந்த நூல்களின்** உண்மைப் பொருளுணராது அலமந்தனர். **ஆதி** மறைக் கருத்துக்களைச் சிறுபான்மையுள்ளடக்கிய வடமொழி உபநிடதங்களுட் போந்த **அத்துவித**மென்னும் சொல்லிற்குப் பொருள் இன்னதென்று தெரியாமல் **அறிவுநூல்** கற்போர் பலரும் மயங்கித் தியங்கினர். அம்மயக்கந் தீர்த்தற் பொருட்டும் திருமுறைப் பெருமையை உலகில் நாட்டற் பொருட்டும் சிவபெருமானது திருவருளினால் **மெய்கண்ட சந்தானம்** இத்தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்டதாகத் தெரிகின்றோம்.

"நல்வியாத முனியுரைசெய் சூத்திரத்தின்
பாடியமோர் நான்குங் கொண்ட
சொல்வாய்மை பொருள்வாய்மை தெளிதலுற்ற
தோராது சோக முற்றோ
ரெல்லாரு மத்துவித சுத்தநிலை
யினிதெய்திச் சோக மேயப்
பொல்லாத சமயிகளு மதிசயிப்பப்
புவனிமிசைப் போத மேற"

என்று மெய்கண்டார் பிறப்பிற்குக் காரணங் கூறும் **சந்தானா சாரிய புராணசங்கிரகத்** திருப்பாட்டால் அஃது இனிது விளங்கும். மெய்கண்டதேவ நாயனாரால் சித்தாந்த ஞான பரம்பரை இந்நிலவுலகிலே பிறசந்தானங்கள் மறைவெய்திய பின் நிலைநாட்டப்பட்டது. அப்பரம்பரையி லுள்ளோர் மெய்கண்ட சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று அழைக் கப்படுகின்றார்கள்.

மெய்கண்ட சிவாசாரியர் புராணம் பதினெண்புராணத் துள் **பவிடிய புராணத்துள்** கூறப்பட்டதாகச் **சந்தானா**

சாரியர் புராண சங்கிரகம் என்னும் நூலியற்றிய சுவாமிநாத தேசிகரவர்கள் தெரிவித்துள்ளார்.

''பம்பிட நவில் புராணம் பதினெட்டுள் பவிடியத்தி
லெம்பெரு மக்கள் காதை யினையன திகழுமன்றே''

பவிடியத்துள் அவர் வரலாறு கேட்கப்படுவதற்குக் காரண மில்லை. மெய்கண்ட தேவர் காலம் ஏறக்குறைய 800 ஆண்டுகட்கு முன்னரென்று ஊகிக்க இடமுண்டு. உமாபதி சிவாசாரியர் தமது சங்கற்பநிராகரணத்துள் அந்நூல் இயற்றப்பட்ட காலம் ''ஏழஞ்சு இருநூறெடுத்த வாயிரம் வாழு நற்சகனம் மருவாநிற்ப'' என்றவிடத்துச் சாலிவாகன சகாப்தம் 1235 ஆவது ஆண்டெனக் குறித்துள்ளாராகலின் அவர் காலத்திற்குச் சுமார் இரண்டல்லது மூன்று தலை முறைக்குமுன் மெய்கண்ட தேவர் ஞானவொளி பரப்பத் தொடங்கினர் என்பது தெளிவாம். ஆயின் அவர் காலத் திற்குப் பின் பவிடிய புராணத்துள் அவர் வரலாறு கேட்கப் படக்கூடியது அவர் காலத்திற்கு முன்னேயே பவிடியம் அவரது வரலாற்றோடு தோன்றியிருக்குமென்று கோடல் சரித்திரவாராய்ச்சிக்குப் பொருத்தமானதன்று.

எதிர்காலத்துச் செய்திகளை முற்கூறல் சோதிட நூலுக்கே பெரிதும் பொருத்தமாம். பவிடிய புராணம் சோதிட நூலுமன்று. பாரத முதலிய சில நூல்களுள் கால வியல்பு முதலியவற்றைக் கூறியிருத்தல் காலத்தின் பொது வியல்பு கூறியதாகுமே யன்றி வருங்கால மக்கள் வரலாறு களை விதந்தோதிய தாகாது. தமிழ்ப் பெரியோருடைய நூல்கட்கு வடநூன் மூலம் வேண்டுமென்ற தப்புக்கொள்கை சில நூற்றாண்டுகளாக நம்மவர் மனதில் புகுந்து நிற்பதே இங்ஙனம்மெய்கண்டதேவர்முதலிய சந்தானகுரவர் வரலாற் றிற்கு வடநூல் மேற்கோள் கூறியதற்குக் காரணமாகும். இவ்வாறே உண்மையில் வடநூல் மேற்கோளில்லாத தலமான்மியங்களுக்கு வடநூல் மேற்கோள் கூறும் பொய்

நெறியும் நமது நாட்டில் நிலவுதலாயிற்று. இங்ஙனம் தமிழையும் தமிழ்ப் பெரியோரையும் வடநூலுக்கும் வட நூலாசிரியர்க்கும் தாழ்ந்த நிலையில் வைத்துப் பேசும் பொய் வழக்கத்தைத் தமிழ்ப் பற்றுடையார் கைவிடுதல் வேண்டும். உண்மையாகவடநூலிலுள்ளவற்றைத்தமிழில் மொழிபெயர் பதானால் அம் மொழிபெயர்ப்புக்கு வடநூல் மேற்கோள் கூறுதலைப்பற்றி ஒருவருங் குறை கூறரார். வடநூல்களி லில்லாததைத் தமிழினின்றும் அதனுள் மொழி பெயர்த்து அவ்வடநூல் மொழிபெயர்ப்பையே தமிழ்மூலத்திற்கு மூலம் என்று கூறுதலே அறிவுடையாரால் கடியப்படத்தக்கது. தில்லையம்பலவ ரடியெடுத்துக் கொடுக்கத் **திருத்தொண்டத் தொகையையும்**, நம்பியாண்டார் நம்பி **திருவந்தாதி**யையுங் கருவியாகக் கொண்டு **சேக்கிழார்** அடிகளருளிச் செய்த **பெரியபுராணம்** முதனூலாக விருப்பவும் அதன் மொழி பெயர்ப்பாகிய உபமன்னிய பத்தவிலாசம் அதற்கு முதனூ லென்று கூறும் பொய்யுரையும், அவ்வாறே **சிவரகசிய**மென் னும் வடமொழி நூலுள் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் வரலாறுகளைச் சிவபெருமான் உமையம்மையார்க்குத் தெரிவித்ததாகப் புகுத்திக் கூறுங் கட்டுமொழியும் உண்மைக் கும் **சேக்கிழார் அடிகள்** பெருமைக்கும் நேர் பகையாம்.

உமாபதி சிவாசாரியாரவர்கள் சிவப்பிரகாச அவை யடக்கத்துள் "தொன்மையவா மெனும் எவையும் நன்றாகா இன்று தோன்றிய நூலெனு மெவையுந் தீதாகா" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளியதை நம்மவர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். அங்ஙனம் கடைப்பிடித்துத் தமிழுக்கு உண்மை யிலுள்ள பெருமையைக் காவாவிடின் **திருவள்ளுவர்** குறள் முதலியனவும் வடநூலின் திரிபென்னும் பொய்க் கொள்கையானது தமிழ் நாட்டில் நிலைபெற்றுவிடும். அதற்கிப்பொழுதே பலர் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு திரிகின்றனர். ஒளவையாருடைய **ஆத்திசூடிக்கும் கொன்றை வேந்தனுக்கும்** திருவள்ளுவரில் ஒரு பகுதிக்கும் **ஆரியத்தில் (வடமொழியில்) மொழிபெயர்ப்புகள் ஏற்பட்டு**

விட்டன. இப்பொழுது அவை மொழி பெயர்ப்பு நூல்களென்றே கூறப்படுகின்றன. இன்னுஞ் சிலகாலந் தமிழ்மக்கள் தூங்குவார்களென்றால் அம் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் தமிழ் மூல நூல்களுக்கு மூல நூலாதலுங் கூடும். இது நிற்க.

சைவசித்தாந்த சந்தானகுரவர் வரலாறு புராண வடிவமாகத் திருவாரூர் சுவாமிநாத தேசிகரவர்களால் இயற்றப்பட்டதென்று மேற்கூறினாம். அவர் காலம் தெளிவாக விளங்கவில்லை. சந்தான குரவரைப்பற்றித் தருமபுர ஆதீனத்தைச் சார்ந்த **சண்முக சுவாமிகள்** என்பவர் **சந்தானதேசிகர் போற்றிக் கலிவெண்பா** வென்னும் நூல் செய்துள்ளார். **சந்தானகுரவர் நான்மணிமாலை**யென்ற நூல் காலஞ்சென்ற திருமயிலை வித்துவான் **சண்முகம் பிள்ளை**யால் பாடப்பட்டது. சந்தானகுரவர் தோத்திரம் பல புராணங்களுள்ளும் காணப்படுகின்றது. முதற்கண் **மெய்கண்ட தேவர்** வரலாறுகளை ஆராயற்பாலது.

மெய்கண்டதேவர் புராணம்

தொண்டை நாட்டிற்குஞ் சோழ நாட்டிற்கும் நடுவேயுள்ளதாய்த் திருநாவுக்கரசு நாயனாருஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருந் தோன்றியிலங்கிய திருமுனைப்பாடி என்னும் நடுநாட்டிலே **திருப்பெண்ணாகடம்** என்னுமூரிலே சைவ வேளாள குலத்திலே **அச்சுத களப்பாளர்** என்னும் குல திலகருக்குத் தவப்புதல்வராக **மெய்கண்டதேவர்** தோன்றியருளினர். பண்டைத் தமிழரது செந்நெறிக் கொள்கையாகிய சித்தாந்த ஞானத்தை உலகில் நிலைநாட்டுவான் வந்த அருட் பேராசிரியர் பண்டைத் தமிழ் மக்களது சிறந்த நாகரிகத்தைப் பழுதுபடாவண்ணம் போற்றி வரும் சைவ வேளாளர் மரபிலே தோன்றுதல் மிகவும் பொருத்தமுடையதே. அவர் தவங்கிடந்து பெற்ற தனிப்புதல்வரென்பது யாங்ஙனமெனின், கூறுதும்.

நாயனாரின் தந்தை அச்சுத களப்பாளர்க்குப் பன்னாளாகப் பிள்ளைப்பேறில்லாக் குறை யேற்பட்டிருந்ததால் தமது குல குருவாகிய திருத்துறையூர் அருணந்தி சிவாச்சாரியாரிடம் சென்று அக்குறை நீங்குதற் பொருட்டுச் செய்வது யாதென அவர் வினாவினார். அப்போது ஆசிரியர் திருமுறையைப் பூசித்துக் கயிறு சாத்திப் பார்த்தனர்.

''பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோ டுள்ளநினை
வாயினவே வரம்பெறுவ ரையுறவேண் டாவொன்றும்
வேயனதோ ளுமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையா ரவர்தம்மைத் தோயாவாந் தீவினையே''

என்னுந் திருப்பாட்டு அகப்பட்டது. அச்செய்யுளுள் திருவெண் காட்டிலுள்ள முக்குளநீரில் நீராடுபவர்க்குப் பிள்ளையினோடு எண்ணிய யாவும் கைவருமென்று அறுதியிட்டுக் கூறியிருத்தலின், ஆசிரியர் அச்சுத களப்பாளரைத் திருவெண் காட்டிற்குச் சென்று முக்குளநீரில் முழுகி அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானையும் அம்மையையும் வழிபட்டு வரும்படி கட்டளையிட்டார். அக்கட்டளையைச் சென்னி மேற்கொண்டு அச்சுத களப்பாளர் தம் மனைவியாரோடும் திருவெண்காட்டிற்குச் சென்று ஆசிரியர் விதித்த படி யொழுகி அறங்கள் பலவுஞ் செய்து வந்தனர்.

அங்ஙனம் ஓராண்டு அவர் வதியுங்காலத்து ஒருநாள் அவருக்குக் கனவில் சிவபெருமான் தோன்றி 'அன்ப, இப் பிறவியில் மகப்பேறெய்தும் பான்மை நினக்கு இல்லை' என்றுரைத்தனர். அது கேட்ட அச்சுத களப்பாளர் 'ஞான சம்பந்தப் பெருமானது திருவருட் பாடலை நம்பி ஈண்டுத் தவங்கிடந்ததின் பெரும்பயனாக இம்மையிலே நற் புதல்வனை நீவிர் அடியேற் கருளுதல் வேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்து பன்முறை பணிந்தனர். அப்போது அம்மையப்பராகிய சிவபெருமான் கருணை கூர்ந்து 'ஞான சம்பந்தன் நம்மைத் துதித்த பாட்டின் கண் உறுதி வைத்து

எம்மை வழிபட்டமையால் அன்னவன் போன்ற மகவினை நீவிரும் பெற்று வாழ்திர்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அதனைக் கேட்ட அச்சுத களப்பாளர் அளவில்லாத மகிழ்ச்சியடைந்து நனவெய்தியபின் முன்போலவே சிவபெருமானை வழிபட்டு அறநெறியில் ஒழுகுவாராயினர்.

கனவிற் கண்டதெல்லாம் பொய்யென்று ஒதுக்கிவிடுதல் தவறு. கனவென்பது நுண்ணுடம்பின் நுகர்ச்சியாகவுள்ளது. நமது கண்ணிற்குப் புலனாக நின்ற வுடம்பே தூலவுடம்பென்று கூறப்படும். அவ்வுடம்பு கொண்டு நனவிலே உயிர் போதல் வருதல் முதலியன செய்யும். தூங்கும்போது கட்புலனாகாத நுண்ணுடம்பு பலவகை நுகர்ச்சிகளையடைதல் கூடும். அருந்தவத்தினரது கட்புலனுக்கு அருள் செய்யுங் கடவுள் அவரது நுண்ணுடம்பிற்கு மாத்திரையே புலனாகும் வண்ணம் தோன்றுதலுமியல்பே. தமது நுண்ணுடம்பைப் பருவுடம்பினின்றும் வேறு பிரிக்கு மாற்றலுடைய யோகிகள்கூட ஏனையோரது நுண்ணுடம்பிற்குப் புலனாகும் வன்மையுடையாரென்பது இவ்வாராய்ச்சியில் (Psychic Research) வல்ல மேலை நாட்டுப் பண்டிதர் சிலரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதே.

நனவிற் கண்டது கனவில் உருவெளித் தோற்றம்போல் புலனாவது இதனின் வேறாகும். கடவுளும் யோகிகளும் கனவில் தோன்றும் முறை வேறு. பின்னது பிற்பயன் விளைப்பது, முன்னது கைகண்ட பயனொன்றும் விளைப்பதில்லை. கனவில் தோன்றிய பெருமக்கள் தாம் அங்ஙனந் தோன்றியதை நனவில் உரைத்தல் கூடுமாதலின் அன்னவர் தோற்றத்தைக் கனவின் பொய்த் தோற்றத்தோடு பிறழக் கொள்ளுதல் தவறாகும். இதன் நுட்பங்கள் இவண் விரிக்கிற் பெருகும். இது நிற்க, வரலாற்றின் தொடர்ச்சியை நோக்குவோமாக.

பின்னர், அச்சுத களப்பாளரின் மனைவியார் வயிறு வாய்த்ததறிந்து பத்துத் திங்களிலும் செய்யற்பாலனவாகிய

சடங்குகளனைத்தையும் அவர் உவகையோடு செய்து முடித்தனர். சைவ சித்தாந்த இளஞ்செஞ்ஞாயிறாகிய மெய்கண்டதேவர் நல்வேளையிலே நிலவுலக முய்ய தோன்றியருளினர்.

''பண்டைமறை வண்டரற்றப் பசுந்தேன் ஞானம்
பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பரந்து நாறக்
கண்டவிரு தயகமல முகைக ளெல்லாங்
கண்டிறப்பக் காசினிமேல் வந்தவருட் கதிரோன்
விண்டமலர்ப் பொழில்புடைசூழ் வெண்ணெய் மேவு
மெய்கண்ட தேவன்மிகு சைவ நாதன்
புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்
பொற்பாத மெப்போதும் போற்றல் செய்வாம்''
(சிவஞானசித்தியார்-பரபக்கம்)

அக்காலத்துச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளையும் முடித்துத் திருவெண்காட் டப்பரிடம் விடைபெற்று, சுற்றத்தார் புடைசூழப் பிள்ளையோடும் மனைவியோடும் அச்சுத களப்பாளர் திருப்பெண்ணாகடஞ் சென்று தமது மாளிகையில் வதிந்தனர். அவ்வூராரெல்லாம் பிள்ளைப்பேறெய்திய நற்செய்தி கேட்டுக் களிப்படைந்தனர். அவ்வருட் குழந்தைக்கு முதலில் சுவேதவனப் பெருமாளென்ற திருவெண்காட்டடிகள் திருப்பெயரிடப் பெற்றது. சிலநாட் சென்ற பின் திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள நன்மாமனார் குழந்தையை எடுத்துத் தமதில்லத்திற்குக் கொண்டு போய் வளர்த்து வந்தனர். அங்ஙனம் வளர்ந்துவரு நாளிலே சுவேதவனப்பெருமாள் முற்பிறவியிலேயே சரியை கிரியை யோகம் முதலியன முடித்துச் சிவஞானமடைவதற்குரிய பெருந்தவத்தினராதலின் இரண்டு வயதளவிலே 'அடிசேர் ஞானம்' அடைதற்குரிய சாமுக சித்தி நிலை எய்தினர். முற்பிறவியில் உறுதியாகப் பயின்ற கல்வி இப்பிறவியில் இளமையில் எளிதாகத் தழைத்தோங்கி ஒளிர்வதை இயற்கையிலேயே கணித நூல் வன்மை பெரிதும் படைத்திலங்கும் சில

பிள்ளைகளிடம் கண்கூடாக இன்றுங் காண்கிறோம். இலக்கியங்களை மூன்று அல்லது நான்கு வயதில் படித்துப் பொருள் கூறும் குழந்தை ஒன்று அண்மைக் காலத்தில் பர்மா வில் தோன்றியதாகக் கேள்விப்படுகிறோம்.

''ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்கு
எழுமையு மேமாப் புடைத்து''

என்றார் திருவள்ளுவர். ஒரு பிறவியிற் கற்ற கல்வியின் பயனாகிய நல்லறிவு பல பிறவிகளிலும் உயிரோடு கலந்து வளர்ந்து நிலை பெறுதல் போலப் பல பிறவியிற் கற்ற பெரும் பயன் ஒரு பிறவியிலே இளம்பருவத்திலேயே அளவிலடங்காது பொங்கி மிளிர்தல் கூடும். அத்தகைய கல்வி போலப் பல பிறவிகளிற் கடவுள் மாட்டு அன்பு செலுத்தி இயற்றப்படும் அருந்தவமானது ஒரு பிறவியிலே அத்தவத்தின் எல்லையற்ற பயனாகிய கடவுளது அருட் காட்சியையளிக்க வல்லது. சைவசித்தாந்த சமயத்திற்கு முதற்றலைவராகிய ஞானசம்பந்தப் பெருமானும் சித்தாந்த ஞான பரம்பரைக்கு முதற்றலைவராகிய மெய்கண்ட தேவ நாயனாரும் உலகமுய்யவே தோன்றியருளினர் என்பது அவர்கள் குழவிப் பருவத்திலேயே உலக நெறி செல்லாது கடவுளது அருண் ஞானநெறியிலேயே நிற்கும் உயர்நிலை எய்தினமையால் விளங்கும்.

சுவேதவனப் பெருமாள் திருவெண்ணெய் நல்லூரி லிருந்த காலையில் திருக்கைலாயத்திலிருந்து சனற்குமார முனிவரின் ஞானப்புதல்வராகிய சத்திய ஞான தரிசனி களிடம் உபதேசம் பெற்ற பரஞ்சோதி மாமுனிவர் என்பார் ஆகமத் தலைவராகிய ஐம்முனிவருள் தலைசிறந்த அகத்திய முனிவர் வீற்றிருக்கின்ற பொதியமலை நோக்கிச் செல்லுங் காலத்தில் அவரது ஒளிவிமானமானது திருவெண்ணெய் நல்லூருக்கு நேராக வந்தவுடன் நின்றுவிட்டது. அதன் குறிப்பையுணர்ந்த **பரஞ்சோதியார்** சுவேதவனப்

பெருமாளைக் கண்டு அவருக்கு மெய்யுணர்வளித்து **மெய் கண்டார்** என்ற தமது ஞானத் தந்தையின் திருப்பெயரைச் சூட்டியருளினர்.

சிவபெருமான் தக்க பக்குவமுடையார்க்குக் குருவாய் வந்துணர்த்துவது பெரும்பான்மையும் தமது பேரன்பரை நிலைக்களமாகக் கொண்டேயாம். பரஞ்சோதிமா முனிவர் மெய்கண்ட தேவர்க்கு மெய்யுணர்வளித்த காலை அவர் கடவுளோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் நிலையினின்று அருள் செய்தாராகலின் சிவபெருமானே நம் நாயனாருக்கு உண்மைப் பொருள் உணர்த்தியதாகக் கொள்ள வேண்டுமே யொழியப் பரஞ்சோதி முனிவர் தாமே அவ்வாறு உணர்த் தினர் என்று கோடல் பொருந்துவதன்றாம். இவ்வாறே உபமன்னியர் கண்ணனுக்கு உபதேசஞ் செய்ததாகவும் கண்ணன் பார்த்தற் கறிவுறுத்தியதாகவுங் கூறுப.

மெய்கண்டார் கலைஞான மனைத்தையும் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் எழுந்தருளிய பொல்லாப் பிள்ளையாரிடங் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்தனர். பின் அவர் தாம் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெறவேண்டு மென்ற திருவுள்ளக் கருத்தால் **சிவஞான போத**மென்னும் சைவசித்தாந்தத் தலைமணி ஞான நூலினை இயற்றி யருளினர். அச் சிவஞானபோத நுண்பொருளை அவர்பால் கேட்டுத் தெளிந்தோர் நாற்பத்தொன்பது மாணவராவர். அந் நாற்பத்தொன்பதின்மரது பரம்பரை வாயிலாகவே இத்தமிழ் நாடெங்கும் சித்தாந்த அறிவுச்சுடர் கொளுத்தும் ஒளிநிலையங்களாகிய திருமடங்கள் ஏற்பட்டன. முதல் மாணவர் பரம்பரையில் வந்த **நமசிவாய தேசிக**ரால் நிலை பேறெய்திய மடம் **திருவாவடுதுறை யாதீன**மாகும், அதே பரம்பரையில் வந்த ஞான சம்பந்த **தேசிக**ரால் **தருமபுர வாதீனம்** ஏற்படுத்தப்பட்டது. மெய்கண்ட தேவருடைய மாணவருள் முதல் நின்றவர் அவர் தந்தையார்க்குக் குல குருவாகிய **அருணந்தி சிவாசாரியார்** என்பது அவர்

வரலாற்றுள் விரித்துரைக்கப்படும், பதினான்கு சித்தாந்த நூல்களுள் ஒன்றாகிய **உண்மை விளக்க** வாசிரியராகிய **மனவாசகங் கடந்தவரும்** அவர்களுள் ஒருவர். **சிற்றம்பலநாடிகளும்** அவருள் ஒருவரென்ப. மெய்கண்ட தேவநாயனார் தம் மாணவருக்கு உண்மைப் பொருளுணர்த்திய பின்னர் நனவிலேயே அதீதத்தைப் புரிபவராய் இடையறாது சமாதி நிலையிலிருந்து ஐப்பசித் திங்களில் **சோதி** நாளில் சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய பரமுத்தியை யடைந்தனர்.

அருணந்தி சிவாசாரியார் புராணம்

அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் ஆதிசைவ மரபினர். அவர் நடுநாட்டிலேயுள்ள **திருத்துறையூரிலே** வதிந்தவர். அவர் மெய்கண்ட தேவநாயனாருடைய தந்தையார்க்குக் குலகுருவென்றும் மெய்கண்ட தேவர் பிறப்பதற்குக் காரணமான **தேவாரத்** திருப் பாட்டினைக் கயிறு சாத்திக் கண்டவர் என்றும் முன்னமே கூறப்பட்டது. அவர் சிவாகமங்களனைத்தையுங் கற்றுத் துறைபோகியவராதலால் **சகலாகமபண்டித**ரென்னும் உயர்ந்த பட்டம் பெற்றிருந்தார். அவர் வடமொழியில் **வேத** முதலியகலைகள் யாவற்றையும் நன்கு கற்றதனோ டமையாது **செந்தமிழிலே** பன்னிரு **திருமுறைகள்** முதலிய பன்னூல்களையும் நுட்பமாக ஆய்ந்து தெளிந்தவர். அவருக்குத் தேவாரத்தின் கணிருந்த பெரும்பற்று அச்சுத களப்பாளர் பிள்ளை வேண்டிய காலத்து வேறு வடநூல்களில் கயிறு சாத்தாது **ஞானசம்பந்தப் பெருமான்** திருமுறைக் குறிப்பினை உணரப் புகுந்தமையால் இனிது விளங்கும். இற்றைக் காலத்திலே திருக்கோயில்களில் பூசனை புரியும் குருக்களாகிய ஆதிசைவர்களிற் பலர் **தேவாரத் திருமுறைகளிற்** சிறிதும் பற்றிலாதவராய் **ஆகமநூல்** கிடந்த மூலையுந் தெரியாதவ

ராய்த் தம் பெருமையுணராது காலங் கழிக்கும் நிலை எத்துணையோ பரிதாபத்திற்கிடமாக விருக்கிறது! அவர்கள் தங்குலமுதல்வராகிய **அருணந்தி சிவாசாரிய மூர்த்தி**களது வரலாற்றைக் கருத்துடன் கற்பார்களாயின் தமது நிலையைத் திருத்திக் கொள்ள முயல்வது திண்ணம். சைவ சமயத்திற்கு ஆசிரியர்களாய் விளங்கும் இவர்கள் இழிந்த நிலையிலிருப்பதனாலேயேதான் அச்சமயத்திற் பிறந்த பலருந் தந்நெறி யீதென உணராது புறச் சமயங்களைத் தம்மதமெனக் கொண்டு மயங்குவதற்கு ஏதுவாயிற்று. **அகத்தியர்** முதலிய பெருமுனிவர்களும் **சுந்தர மூர்த்தி நாயனார், மாணிக்கவாசகப் பெருமான்** முதலிய சமயாசாரியர்களும் ஆதிசைவ மரபைச் சார்ந்தவர்களென்பது இக்காலத்திலுள்ள சைவக் குருக்கள் மனதில் பதியவேண்டியதொன்று.

அருணந்தி சிவாசரியார் தம் நாட்டிலுள்ள சைவர்கள் பலருக்கும் குலகுருவாக இருந்து ஐந்தெழுத்து ஓதுவித்தும் தமது பெரும் போதனையால் சைவநெறி நிலைநாட்டியும் சைவசித்தாந்தத்திற்கோர் தலைவராய் விளங்கினார். அவர்பால் ஞான நூல்களைப் பாடங் கேட்டவர்கள் எண்ணில்லாதவர்கள் எவ்விடத்திற்குச் சென்றாலும் தம் மாணவர்க்கு நல்லது போதித்தற் பொருட்டும் சித்தாந்த வுண்மைகளை நிலைநாட்டுதற் பொருட்டும் **சிவாகமங்களைத்** தனி வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு போவதாக அவர் புராணங் கூறுகின்றது. அவர் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென்னும் நான்கு பாதங்களையுங் கூறும் மூலாகமங்களையும் உபாகமங்களையும் பாதுகாத்தது போல அவர்க்குப் பின்வந்தோர் பாதுகாவாமையால் இப்போது ஆகம இலக்கிய முழுதும் அகப்படாமலும் வெளிப்படாமலுமிருக்கின்றது. மூலாகமங்கள் இருபத்தெட்டு. உபாகமங்கள் இருநூற்றேழு. இவற்றுள் சிற்சிலவே இப்பொழுது கிடைக்கின்றன. அவற்றுள்ளும் ஒவ்வொரு பகுதியே அச்சிற்கு வந்துள்ளது. **காமிகம், காரணம்** முதலிய மூலாகமங்களுள் கிரியாபாத மட்டுமே அச்சுவாகனம் ஏற்றப்பெற்றன.

ஏனைய பகுதிகள் கிடைக்கப் பெறவில்லை. உபாகமங்களுள் **பௌட்கரம், மிருகேந்திரம், சர்வஞானோத்திரம், சிவதருமோத்திரம்** என்னும் சில நூல்களே வெளிவந்துள்ளன. வடநூல்களை அச்சிடுவோர் தமிழில் அவற்றிற்குச் செம்மையான மொழிபெயர்ப்பில்லாமல் வெளிப்படுத்துதல் தமிழ் மக்களுக்குப் பெரும் பயன் விளைக்காது. சிவாகம சங்கங்கள் ஆகம நூல்களைத் தேடிக் கண்டு பிடித்தெழுதி அவற்றைச் செவ்வையான மொழிபெயர்ப்போடு திருத்தமான அச்சில் வெளிப்படுத்த முயலுமானால் தமிழ்மக்களுக்கு அது பேருதவியாகும். வைதிகப் பக்கத்திலே நூல்களைப் போற்றிப் பாதுகாப்பார்களைப் பார்த்து ஆகமிகளும் அவ்வாறு தங்கள் நூல்களைப் போற்ற ஊக்கங் கொளல் வேண்டும். வைதிகப் பக்கத்திலே வேத நான்கும் ஆயுர்வேத முதலிய உபவேதங்களும் வேதாந்த நூல்களும் வேதாங்கங்களும் உபநிடதங்களும் மிருதி பதினெட்டும் பதினெண் புராணங்களும் அவற்றைச் சார்ந்த பிற நூல்களும் பெரும்பாலும் செம்மையான அச்சில் வெளிப்பட்டு விட்டன. வேதாந்த சூத்திரம் அதன் பாடியங்களும் பெரும் பான்மையும் மொழிபெயர்ப்போடு வெளிவந்துள்ளன. இவைகளால் தமிழ் மக்களுக்குப் பெரும் பயன் விளைவதில்லை. தமிழ் நாட்டிலுள்ள சிவாலயங்களிலும் திருமடங்களிலும் செய்யப்படும் சடங்குகள் யாவற்றிற்கும் சைவர்கள் வீட்டிற் செய்யப்படும் எவ்வகை சடங்குகட்கும் ஆதாரமாகிய **ஆகமங்களும் பத்ததி**களும் வெளிவராமலிப்பது மிகவும் பரிதாபமெய்துதற்குரிய நம் நிலையைக் காட்டுகின்றது. அருணந்தி சிவாசாரியாரைப்போல ஆகமக் கடலைக் கரைகண்டுணர்ந்த ஒருவர்கூட இக்காலத்தில்லை. இனியேனும் சைவர்களும் ஆதிசைவர்களும் ஒருங்குகூடி ஆகமங்களைப் பாதுகாக்க முயலவேண்டும். ஆகமங்கள் யாவற்றையும் மொழிபெயர்த்துக் கடவுட்டன்மை வாய்ந்த நமது செந்தமிழிலேயே சடங்குகள் யாவற்றையும் நிகழ்த்துதற்குரிய முறைகளை வகுத்துக்கொள்ளுதல் இன்றியமை

யாததொன்று. என்றுமுள தென்றமிழிலே ஆகமங்கள் நிலை பெறுமாயின் அவைகள் சிதைவுண்டு பழுதுபடா. தமிழ் மக்களும் அவற்றின் நலனையுணர்ந்து போற்றுவர்.

அருணந்தி **சிவாசாரிய** சுவாமிகள் சரியை, கிரியை, யோகங்களில் தலைநின்றவராய்த் தமது மாணவராகிய அச்சுத களப்பாளரின் அருள்ஞானப் புதல்வராகிய **மெய் கண்டா**ரிடம் ஞானோபதேசம் பெறும் பான்மையுடையவரா யிருந்தார். ஆசிரியர் **மெய்கண்டார்** குழவிப் பருவத்தினரா யிருந்தும் மாணவர் பலர்க்கும் ஞானநூல் கற்பிக்கின்றார் என்பதை ஆதிசைவ திலகர் கேள்வியுற்று வியப்புக்கொண்டு தூதர் சிலரை முன்விடுத்துத் திருவெண்ணெய் நல்லூருக்குத் தம் பரிவாரங்களோடும் விருதுகளோடும் புறப்பட்டார். அப்பதியிலுள்ள சைவ வேளாளர் யாவரும் தெருக்களெங்கும் வாழை, கமுகு, தெங்கு என்பவற்றால் தோரணம் நாட்டி வீடு தோறும் பூரண கும்பமெடுத்து மங்கல வாத்தியங் களோடு தங்கள் குருவை எதிர்கொண்டு வணங்கினார்கள். மெய்கண்ட முதல்வர் மட்டும் அருணந்தியார் வரவை எதிர் கொள்ளாது தமது இருக்கையில் வீற்றிருந்தனர். அதைக் கண்ட சிவாசாரியார் மெய்கண்டார்பால் நேரே சென்று அவர் தம் மாணவர்க்கு ஆணவமலத்தினியல்பினை எடுத்து மொழிவதைக் கேட்டு அவ்வருள்ஞானச் செம்மலை நோக்கிச் செருக்குஞ் சீற்றமும் உடையராய் ஆணவ சொரூபமாவ தென்னை என்று அதிர்ச்சியோடு கேட்ட வுடனே **மெய்கண்டார்** இன்முகத்தோடு அருணந்தியாரை நேர்நோக்கித் தமது விரலால் சுட்டிகாட்டி அவர் தாம்நின்ற நிலையில் ;ஆணவவடிவத்தை விளக்கினர் என்பதைக் குறிப்பித்தருளினர். அந்தச் சிவஞானக் கதிரவனது அருளொளி நோக்கால் மலவிருள் அகலப்பெற்றாராய் உண்மையுணர்ந்து அச்சைவ நாதரது திருவடியில் தாழ்ந் திறைஞ்சி தமக்கு ஞானம் நல்க வேண்டுமென்று குறையிரந் தார். அவ்வாதி சைவ முதல்வர்க்கு நாம் சைவ குலதிலகர் உடனே திருநீறளித்து மெய்யுணர் வருளி **சிவஞான போதப்**

பொருள் தெரித்துத் தம் நாற்பத்தொன்பது மாணவருள் முதன் மாணவராகும் பெற்றி நல்கினர். மெய்கண்டார் தமக்குச் செய்த பெருநன்றியை அருணந்திசிவம் தாம் சிவஞான போதத்திற்கு வழி நூலாக இயற்றிய சிவஞான சித்தியார்ப் பாயிரத்துள்ளும் இருபா இருஃபது என்னும் சித்தாந்த நூலினுள்ளும் மிகவும் அழகுபெற வியந்து போற்றியுள்ளார்.

இவரியற்றிய சிவஞான சித்தியார் பதினான்கு, நூல் களுள்ளும் விரிந்த நூலாய்ப் புறச்சமய மறுக்கும் பரபக்கமும் அகச்சமயம் விளக்கும் சுபக்கமுமுடையதால் தாயுமானார் முதலிய பெரியோர்களால் பெரிதும் போற்றப் பெற்றதா யுள்ள அருந்தமிழ் நூல். அதன் பாயிரத்துட் புகுந்த செய்யுள் பின்வருமாறு :

''என்னையிப் பவத்திற் சேரா வகையெடுத் தென்சித் தத்தே
தன்னைவைத் தருளி னாலே தாளிணை தலைமேற் சூட்டு
மின்னமர் பொழில்சூழ் வெண்ணெய் மேவிவாழ்
மெய்கண் டானூல்
சென்னியிற் கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்க
லுற்றாம்''

(சித்தியார் சுபக்கம் - செய்யுள் - உ)

சிலகாலங் கழித்து, சிவாசாரிய மூர்த்திகள் தம் மாணவர் களுள் சிறந்தவராகிய மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியாருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தபின் பரசிவோகபாவனையால் அகண்ட பூரணமான நிலைமை எய்தினர்.

மறைஞான சம்பந்தர் புராணம்

திருப்பெண்ணாகடத்தில் பராசரமுனிவர் பரம்பரையில் தோன்றி மறைகளனைத்தையுங் கற்றுத் தெளிந்தமையால் மறைஞான சம்பந்தரெனப் பெயர் பெற்ற அந்தணர் தலைவர் அருணந்தி சிவாசாரியாரிடம் சென்று 'அடிசேர் ஞானம்'

பெற்றுத் **தில்லையில்** ஞானபூசை இயற்றியிருக்கு நாளில் **உமாபதி** சிவாசாரியாரது பக்குவங் கண்டு அவர்க்குச் **சித்தாந்த** ஞான முணர்த்தியபின் அக்கோயிற்கு வட மேற்றிசையிலுள்ள **திருக்களாஞ் சேரி**யில் வீற்றிருந்து சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலந்தனர். ஞானநூல் போதித்தலேயன்றித் தாமாக அத்தகைய நூலொன்றும் இவரியற்றியதாகத் தெரியவில்லை.

உமாபதி சிவாசாரியர் புராணம்

தில்லைப்பதியிலே வாழ்கின்ற திருவுடையந்தணர் மரபினில் **உமாபதி சிவாசாரியர்** பிறந்து வளர்ந்து, பொன்னம் பலவர்க்குப் பூசனை புரியும் பேறு பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். தில்லை மூவாயிரவருள் சிறப்பாக இவர் ஒருவரே சித்தாந்த ஞானத்தை உலகர்க்கு விளக்கினோராவர். **தில்லை**யானது நாவலந்தீவிற்குச் சுழுமுனை நாடி போன்றது. அதன் பிங்கல நாடி இமய நோக்கிச் செல்லும். இடைநாடி இலங்கைக்கு நேரே போகும். சுழுமுனை நாடியே நாடிகள் மூன்றினுஞ் சிறந்து ஐந்தெழுத்தும் நிலைபெறும் ஆதாரங் களை ஒருமைப்படுத்தி நிற்கும் சிறப்பு வாய்ந்தது. ஐந்தொழிலு மியற்றுவதற்கு ஏதுவாகிய திருநடனம் செய்யப்படும் ஒளி நிலையமாகத் தில்லை விளங்குவதால் அதனை எல்லாக் கோயில்களினு முயர்ந்ததாகச் சைவ நூல்கள் கூறும். இறைவன் தனது சக்தியையே நிலைக் களமாகக் கொண்டு ஐந்தொழில் நடாத்துதலாலே தில்லை யானது சிவபெருமான் நடஞ் செய்யும் ஞானாகாசமாகத் துதிக்கப்படும். இத்தில்லையின்கண் வியாக்கிரபாதருக்கும் பதஞ்சலி முனிவருக்கும் சிவபெருமான் திருநடனங் காட்டிய காலத்தே அத்திரு நடனங் காணவிரும்பி மூவாயிரம் தாபதர்கள் அம்முனிவர்களைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். அவர் களும் திருநடனங் கண்டு தில்லையில் தங்கினார்கள்.

இங்ஙனம் பெருமுனிவர்களைச் சூழ்ந்து தாபதர்கள் பலர் வீட்டு நெறி நின்றொழுகுதல் தமிழ்நாட்டு வழக்கமென்பது ''அறுவகைப்பட்ட'' என்னு முதற் குறிப்பையுடைய தொல் காப்பியச் சூத்திரத்தில்

''மறுவில் செய்கை மூவகைக் காலமும்
நெறியி னாற்றிய வறிவன் றேயமும்
நாலிரு வழக்கிற் றாபதப் பக்கமும்''

என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறிய உரையால் விளங்கும். ''நாலிரு வழக்கிற் றாபதப் பக்கமும்'' என்பதற்கு ''அவ்வறிவர் கூறிய ஆகமத்தின் வழி நின்று வீடுபெற முயல்வார்க்கு உரியவாகிய எண்வகை மார்க்கத் துள் தவம் புரியும் கூறும்'' என்று பொருள் கூறப்பட்டது. திருநடனங் கண்ட பெரியோரைக் கூறுமிடத்துச் சிவபெரு மானையே முழுமுதற் கடவுளாக வழிபடும் வைதிகரையும் தாபதராகிய மூவாயிரவரையும் வேறு பிரித்துக் கூறினார் கோயிற் புராண முடையார். அது நடராசச் சருக்கம் 24 ஆம் பாட்டில்

''நாரணன் வேதா வாசவன் வானோர் நவைசேரா
வாரண மேலோர் தாபதர் மூவா யிரவோர்நற்
சாரணர் தாவா நாரதர் பூதா திகளாசைக்
காரண ரேனோ ராடலை நேரே கண்டார்கள்''

என்ற அடிகளால் விளங்கும். இதனால் தாபதராகிய மூவாயிரவரும் ஆகமநெறி நின்ற தமிழந்தண ரென்பது தெளியப்படும். திருநடனங் கண்டதின் பயனாக இவர்கள் சிவசாரூபமுடையவராய்க் கணநாதரானார்கள் என்று புராணங் கூறும். திருஞான சம்பந்தப் பெருமானுக்கு அவர்கள் சிவகண நாதராய்த் தோன்றினாரென்பது பெரிய புராணத்திற் கூறப்பட்டது. அத்தன்மையைச் சம்பந்தப் பெருமான் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணருக்குங் காட்டினார்.

''நீலத்தார் கரியமிடற்றார் நல்லநெற்றி மேலுற்ற கண்ணி
னார் பற்று
சூலத்தார் சுடலைப்பொடி நீறணிவார் சடையார்
சீலத்தார் தொழுதேத்து சிற்றம்பலஞ் சேர்தலாற் கழற்
சேவ டிகைதொழக்
கோலத்தா யருளாயுன காரணங் கூறுதுமே''
(கோயில்)

என்ற திருப்பாட்டினால் அவரது வடிவங் கூறப்பட்டது காண்க. சிவவடிவம் பெற்றமையால் அவருள தாமுமொரு வராகக் கூத்தப் பெருமான் **இரணியவன்ம** னென்னும் அரசனுக்குத் தம்மைக் காட்டினதாக அறிகின்றோம். தில்லைத் திருநடனங்கண்டு அவண் வதிந்த மூவாயிரவரும் வடநாட்டில் அயன் செய்த வேள்விக்கு அத்தேவன் அழைக்கச்சென்று மீண்டார்களென்று **கோயிற் புராணம்** கூறுகின்றது. அதற்குப் பின்பு அவர்கள் முத்தீயோம்பு தலைக் கைக்கொண்டு சிவநெறிச் சார்பாகிய வைதிக நெறி யினையும் பொது நன்மைக்காகப் போற்றிவந்தார்களென்று அறிகிறோம். இவ்வாறு சைவ நெறியுங் குற்றமற்ற வேள்வி நெறியுங் கைக்கொண்டமையால் அவர்களைச் **சேக்கிழார் நாயனார்** முதலியோர் மிகுதியாகப் புகழ்ந்துள்ளார்கள். வீடுபேற்றிற் கேதுவாகிய திருநீற்றில் மிக்க அன்புடைய வராய் உலகின் துன்பம் நீங்குவதற்கு மழைபெய்யும் பொருட்டுக் கேடிலா வேள்வி செய்யந்தணராய் அவர் விளங்கினமையால்,

''மறுவிலா மரபின் வந்து மாறிலா வொழுக்கம் பூண்டா
ரறுதொழி லாட்சி யாலே யருங்கலி நீக்கி யுள்ளா
ருறுவது நீற்றின் செல்வ மெனக்கொள்ளு முள்ள மிக்கார்
பெறுவது சிவன்பா லன்பாம் பேறெனப் பெருகி வாழ்வார்''
(பெரியபுராணம்-தில்லைவாழந்தணர் சுருக்கம்)

என்று துதிக்கப் பெற்றனர்.

இத்தகைய தில்லைவாழந்தணர்கள் பலருந் தற் காலத்தேதம்பெருமையுணராது தமதுஉண்மைநெறி**சிவாகம நெறி**யென்று முணராது சிவபெருமானை நோக்கிச் செய்யும் ஊன்பயிலா வேள்வி இயற்றும் உயர்மறை நெறியையும் தழுவி நில்லாது சுமார்த்த மதத்தினரது கொள்கையைத் தழுவிக்கொள்ள முயன்று வருவது மிகவும்! இரங்கத் தக்க செய்கையாம். இவர்கள் தங்குல முதல்வராகிய **உமாபதி சிவத்**தின் உயர்திரு வாக்கினைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவா ராயின் சைவப் பெருமையை உலகில் நாட்டினவராவர். **இது நிற்க.**

உமாபதி சிவாசாரியர் சிவாகமங்களெல்லாம் இனிது கற்றுத் தவநெறி ஒழுகி இறைவரது ஒப்பற்ற திருவருள் பதிதற்குரிய பருவம் வாய்ந்திருந்தார். அவர் ஒருநாள் கூத்தப்பெருமானுக்கு வழிபாடு முடித்துத் தமது வீட்டிற்கு வழக்கமாக அமைந்த விருதுகளோடு சிவிகைமேற் செல்வா ராயினர். அங்ஙனஞ் செல்லுங்கால் வீதியிலே ஒரு திண்ணை யில் **மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியர்** தம் மாணவரோடு வீற்றிருந்தனர். அவர் தம் சீடரை நோக்கி "பட்ட கட்டையிற் பகல் குருடு ஏகுதல் பாரீர்" என்று சொன்னார். இச்சொற்களைக் கேட்ட **உமாபதி சிவாசாரியர்** சிவிகை யினின்று விரைவில் இழிந்து **மறைஞானசம்பந்தர்** திருவடி யைப் பேரன்பொடு தொழுது அவர் சொன்ன வாக்கியத் திற்குப் பொருள் கேட்டார். அவர் அதன் பொருள் தெரித்த பின்பு அவர் திருவடித்தொண்டு பூண்டு **உமாபதி**சிவம் ஒழுக லாயினார். (பட்டகட்டை என்றது சிவிகை) பகலினும் உபசார விருதாக விளக்கெடுத்துச் சென்றதன் காரண மாகப் பகற்குருடு என்ற வாக்கியமெழுந்தது. அதனால் நிலையாமை உணர்த்தியவாறாம். **உமாபதி சிவாசாரியர்** சிவஞானப் பேறொன்றனையே விரும்பிச் சாதி குலம் பிறப் பென்னும் தடஞ்சுழியைக் கடந்து நின்றார். ஒருநாள் சீடருடைய பக்குவமறிதற் பொருட்டு **மறைஞானசம்பந்தர்** கைக்கோளர் தெருவிற் சென்று பாவிற் செலுத்திய கூழின் மிச்சத்தை விடாய் தணித்தற் பொருட்டு வாங்கி உண்டார்.

அப்போது அவர் புறங்கையில் ஒழுகிய மிச்சத்தை **உமாபதி சிவம்** ஏந்திப் பருகினர். உடனே **மறைஞானசம்பந்தர்** அவருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்து சிவஞானபோதப் பொருள் உரைத்தனர். இவர் இங்ஙனம் மரபு கடந்து ஞானம் பெற்றதின் சிறப்பை யுணராது ஏனைத் தில்லை வாழந்தணர்கள் இவரைக் குலமுறை பிறழ்ந்தவராகக் கொண்டு நடேசப்பெருமானுக்குப் பூசை செய்யத் தகுதி யற்றவரென் றிகழ்ந்தனர். ஆதலினால் அவர் சிதம்பரத் திற்குக் கீழ்த்திசையிலுள்ள **கொற்றவன்குடி** யென்னும் ஊருக்குச் சென்று அங்கே மடமொன்று அமைத்து அதில் தம்மடியவர் சூழச் சிவபெருமானை விதிப்படி வழிபட்டிருந் தார்.

உமாபதி சிவாசாரியர் பொன்னம்பலவருக்குப் பூசை செய்தற்குரிய நாள் வரவும் சிற்சபைக்கு அவரைச் செல்ல வொட்டாமல் ஏனையோர் தடுத்துவிட்டபடியால் அவர் தம்முடைய மடமெய்தித் தளர்வுற்றிருந்தார். ஏனைத் தில்லைவாழந்தணர்கள் திருமன்றிற் சென்று அழகிய சிற்றம் பலமுடையாரது பேடகத்தைத் திறந்து பார்க்கவும் அங்கே திருவடிவத்தைக் காணாமையால் அச்சமுற்றுப் பெருங் கவலையுற்றனர். அப்போது யாவருங் கேட்க வானில் ஒலித்த மொழியாவது: "நம்மைப் பூசையாற்றுந் தகுதி யுடையவன் உமாபதி யாதலால் அவன்பாலமர்ந்தோம்" என்பது. இதைக் கேட்டவுடனே யாவரும் ஒருங்குகூடித் தாயிடஞ் செல்லும் கன்றுகள் போல **உமாபதிசிவத்தின்** திருமடத்திற்கு ஓடிச்சென்று அவரிடம் தங்கள் குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டுமென்றும் அவர் தில்லைப் பெருமானைப் பூசை செய்தல் வேண்டுமென்றும் குறையிரந்து நின்றார் கள். அவர் அவ்வாறே அம்பலஞ்சென்று கடவுட் பூசை முடித்துத் தம் திருமடத்திற்கு மீண்டனர்.

அவர் தம் சீடர் பலருள்ளும் புலையர் குலத்திலுதித்த **பெற்றான் சாம்பான்** என்பார்க்கு முத்திகொடுத்த வரலாறு மிகவும் வியப்பானது. **பெற்றான் சாம்பான்** என்பவர் முற்

பிறவியிலேயே பெருந்தவம் ஆற்றியும் சிறிது வழுவினால் தாழ்குலத் துதித்தனர். அவர் நடராசப்பெருமானிடம் அன்புடையவராய்த் திருக்கோயிலுக்கு விறகு வெட்டிக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பதையே தமது பணிவிடையாகக் கொண்டார். அவருக்குக் கனவில் நடேசப்பெருமான் தோன்றித் தம்பால் பேரன்புடைய உமாபதியாருக்குப் பணி விடை செய்யும்படி கட்டளையிட்டார். அவர் அவ்வாறே சென்று உமாபதிசிவாசாரிய அடிகளாரது திருமடத்திற்கு விறகு கொடுத்து வந்தார். ஒருநாள் பெருமழையினாலே அவர் விறகு கொண்டுவரத் தாழ்த்தமையால் மடத்தில் அமுது சமைக்கக் காலந்தாழ்த்தது. அப்போது அதற்குக் காரணமென்னவென்று அடிகள் தம் மாணவரை வினவச் சாம்பனாரது விறகு வராமையால் தடையேற்பட்டது என்று அவர்கள் விடையளித்தார்கள். மறுநாள் அவர் வந்த வுடன் தமக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று உமாபதிசிவம் அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். மறுநாள் சாம்பனார் மடத்திற்கு விறகு கொண்டுவருவதற்கு முன் கடவுள் ஒரு பெரியவர் வடிவம் போல் அவருக்குத் தோன்றி ஒரு சீட்டுக் கொடுத்து அதை உமாபதியாரிடம் அளிக்கும்படி பணித்தனர். மறுநாள் திருமடத்திற்கு இரட்டைப்பங்கு விறகு கொண்டுவந்தவுடன் அங்குள்ள மாணவர்கள் உமாபதிசிவத்திற்கு அவர் வரவை அறிவித்தார்கள். அப்போது உமாபதிசிவம் அவர் யாரென்று வினவ, அவர் பெரியவர் கொடுத்த சீட்டை அவரிடம் கொடுத்தார் அந்தத் திருமுகத்தைப் பார்த்துக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு உடம்பெங்கும் புளகங்கொண்டு கூத்தப்பெருமானது திருவருளை வியந்தனர். அந்தச் சீட்டில் எழுதியிருந்த பாட்டாவது:

''அடியாற் கெளியன்சிற் றம்பலவன் கொற்றங்
குடியாற் கெழுதியகைச் சீட்டுப்—படியின்மிசைப்
பெற்றான்சாம் பானுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து
முத்தி கொடுக்க முறை''

இத்திருப்பாட்டின் கருத்தின்படி பெற்றான்சாம்பனாருக்கு ஞானதீக்கை செய்யத் தொடங்கவும் அப்போதே அவர் வீடெய்துதற்குரிய பக்குவமுடையவராக| விருந்தமையால் அதற்குத் தக்க முறையாக அடிகள் அருள் செய்தவுடன் அவர் முத்தியடைந்தார். இதன் உண்மை யுணராத சாம்ப னாருடைய சுற்றத்தாரும் மனைவியும் மனங்கலங்கி அரசனிடஞ் சென்று அவரை அடிகள் தீயால் எரித்துவிட்ட தாகக் குறைகூறித் துயருழந்தார். அப்போது அரசன் அடிகள் பால் சென்று அதைப்பற்றி உசாவியபொழுது அடிகள் தீக்கையின் மேன்மையை யெடுத்து விளக்கினார்கள். அரசன் அங்ஙனமாயின் மற்றொரு தீக்கை அவ்வாறு செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டான். அப்போது தம் அடியார் குழாத்தை நோக்கி அவருள் சத்திநிபாதம் பெற்றவ ரிலராகவே சூழ்ந்து பார்த்துச் சிவபெருமானது திரு மஞ்சன நீராலே வளர்ந்ததாய்க் கோமுகையின் பக்கத்தே யிருந்த முள்ளிச்செடியைத் தக்கது என்று கண்டார். தமது அருட்பார்வையால் அம்முள்ளிச் செடியைப் பார்த்தவுடன் அஃது ஒளிமயமாகி ஒரு பிழம்பாக வானில் எழுந்து மறைந்து சிவனோடு கலந்தது. அப்போது அதனைக் கண்ணுற்ற அரசன் எல்லையில்லாத வியப்பும் மகிழ்ச்சியுமடைந்து அடிக ளுடைய திருவடிகளை வணங்கி அவருக்குப் பொன்னாடை மாலை முதலியன கொடுத்துத் தன் பிழை பொறுக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டு தன் அரண்மனைக்கேகினன்.

பின்னர் ஒருநாள் சிதம்பரத்தில் திருவிழாவிற்குக் கொடி யேற்ற அங்குள்ள அந்தணர்கள் முயன்றபோது கொடி யெழாமை கண்டு அவர்கள் கவலையுற்றனர். அப்பொழுது விசும்பில் 'உமாபதி வந்தக்கால் கொடியேறும்' என்ற திருவாக்கு எழுந்தது. உடனே அடிகளிடம் எல்லோரும் போய் வேண்டினர். அவர்களும் அப்படியே விரைவில் தில்லைக்குச் சென்று **கொடிக்கவி** யென்னும் அழகிய சிறு நூலிலுள்ள முதற்பாட்டைப் பாடியவுடன் கொடி தானாக ஏறிற்று.

சுவாமிகள் **சிவப்பிரகாச** மென்னும் சிவஞானபோதச் சார்பு நூலொன்றும், **திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, நெஞ்சுவிடு தூது, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம்,** என்னும் பிற ஏழு சித்தாந்த நூல்களும் இயற்றியருளினார்கள். **கோயிற்புராணம், சேக்கிழார்புராணம், திருத்தொண்டர் புராணசாரம், திருப்பதிகக்கோவை** முதலியனவும் இவரால் இயற்றப் பட்டன என்ப. வடமொழியில் **பௌட்கரம்** என்னும் உபாகமத்திற்கு இவர் இயற்றிய விரிவுரை ஒன்றுண்டு. மாணவர்க்கு ஞானநூல் கற்பித்தலும் பதிநூல் இயற்றுதலும் தக்கவருக்கு முத்திப்பேறு உதவுதலும் ஆகிய பேருபகாரங்களைச் செய்தலையே தமது கடமையாகக் கொண்டிருந்து பின் சமாதி நிலையில் நின்று **சித்திரையத்த** நாளில் சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலந்தனர்.

> **''சத்திய ஞானா னந்த தத்துவ வநுப வத்தாற்**
> **பத்திசெய் யடியார் போற்றப் பரனடிக் கமல மெய்தி**
> **நித்திய சுபாவ முத்த நிராகார பூர்த்தி யான**
> **சுத்தவத் துவிதா னந்த சொரூபமே யாகி நின்றார்''**
>
> (உமாபதி சிவாசாரியர் புராணம்)

மெய்கண்ட சாத்திரம்

> **''உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்**
> **பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்**
> **பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு**
> **வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று.''**

மெய்கண்ட தேவநாயனார் சிவஞான **போதம்** இயற்றுவதற்கு முன்னேயே **திருவுந்தி**யார் **திருக்களிற்றுப்படி**யார் என்கிற இரண்டு **சைவசித்தாந்த** நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. **திருவுந்தியா** ரென்பது திருவியலூர்-**உய்யவந்த தேவநாயனா**

ரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. இது வீடு அடைவதற்குரிய நெறியையும் அடைந்தோர் தன்மையையும் ஆசிரியரது சுவானுபவத்தையும் சடு கலித்தாழிசையால் விளக்குகின்ற அருமையாகிய சிறப்பு நூல் **திருக்களிற்றுப்படியா** ரென்பது திருவுந்தியாரியற்றிய ஆசிரியரின் மாணாக்கரின் மாணாக்கராகிய திருக்கடவூர்-உய்யவந்த **தேவநாயனா**ரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. இது **திருவுந்தியாரின்** கருத்தை இனிது தெள்ளிதின் விளக்கும் சிறப்பு நூல். இது நூறு வெண்பாக் களையுடையது. இது பொன்னம்பலத்திலுள்ள திருக் களிற்றுப்படியிலே வைக்கப்பட்டபொழுது அப்படியிலே யுள்ள களிற்றின் கையானது நிமிர்ந்து அதனை வாங்கி நடேசப்பெருமான் திருவடியில் கொடுத்தமையால் **திருக் களிற்றுப்படியார்** என்று அதற்குக் காரணப் பெயர் ஏற்பட்டது. இந்நூலின் கண்ணே அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் அற்புத நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமான **வல்வினை, மெல்வினை**யைப்பற்றிய விவரமும் **திருவள்ளுவநாயனா**ருடைய குறள்கள் சிலவற்றை மேற்கோளாகக்கொண்டு அவற்றின் பொருளை விளக்கிய பகுதியும் பிற அரிய சித்தாந்த முடிபுகளும் சிறப்பாக உற்று நோக்கத்தக்கன அவையாவன:—

* ''சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகி னென்றமையாற்
சார்புணர்த றானே தியானமுமாஞ்—சார்பு
கெடவொழுகி னல்ல சமாதியுமாங் கேதப்
படவருவ தில்லைவினைப் பற்று'' (செ. ௩௪)

† ''வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை யென்றமையால்
வேணிடின ஃ தொன்றுமே வேண்டுவது—வேண்டினது
வேண்டாமை வேண்டவரு மென்றமையால்
வேண்டிடுக
வேண்டாமை வேண்டுமவன் பால்'' (செ. ௪௦)

*குறள்-மெய்யுணர்தல். ௯.
† '' அவாவறுத்தல். ௨.

அன்பின் சிறப்பைப்பற்றிக் கூறும் செய்யுள் வருமாறு:—

> "அன்பேயென் னன்பேயென் றன்பா லழுதரற்றி
> யன்பேயன் பாக வறிவழியு—மன்பன்றித்
> தீர்த்தந் தியானஞ்சிவார்ச்சனைகள் செய்வதெல்லாஞ்
> சாற்றும் பழமன்றே தான்" (செ. ருரு)

இவ்விரு நூலும் வடநூன் முறையைப் பின்பற்றாது தமிழ் முறைக்கேற்ப எழுதப்பட்டுள்ளன. முப்பொருளின் உண்மையையும் இலக்கணத்தையும் கூறும் பொதுப்பகுதி இவைகளுள் குறிப்பாக அறியக் கிடப்பதே யன்றித் தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை.

மெய்கண்டாரது சிவஞான போதம் முப்பொருளின் உண்மையையும் இலக்கணத்தையுங் கூறும் பொதுப் பகுதியும், வீட்டிற்குரிய ஞான நெறியினையும் அந்நெறி நின்றார் பெறும் பயனையும் கூறுஞ் சிறப்புப் பகுதியையு முடைய முழுமுதல் நூலாகும். தமிழ்மொழிக்குப் பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்கள் போல இந்நூல் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையுடையது. ஒவ்வொரு சூத்திரத்திற்கும் கருத்துரை கூறப்பட்டிருப்பதுடன் அச்சூத்திரத்தின் பகுதிகளைக் காரண வுதாரணங்களோடு கூடிய அதிகரணங்களாக அமைத்து நூல் செய்யப்பட்டுளது. உதாரணங்களாகக் கூறப்பட்ட செய்யுட்கள் எண்பத்தொரு வெண்பாக்கள். அவையடக்கம் ஒரு வெண்பாவாலும் காப்பு ஒரு வஞ்சித் துறையாலும் கூறப்பட்டுள்ளன. முதன் மூன்று சூத்திரமும் **பிரமாணவியல்**; அடுத்த மூன்று சூத்திரமும் **இலக்கணவியல்**; அடுத்த மூன்று சூத்திரமும் **சாதனவியல்**; இறுதி மூன்றும் **பயனியல்** எனப்படும். முதற் சூத்திரத்துள் கடவுள் உண்மையும் அவர் எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கி மீளத் தோற்றுவிக்கும் முதற்பெருமானாகிய சிவபெருமானென்பதும், இரண்டாவது சூத்திரத்துள் கடவுள் உயிர்களுடன் அத்துவிதமாக நின்று அவைகட்கு வினைப்பயனை ஊட்டு முறைமையும் உயிர்கட்கு மலபந்தத்தால் பிறப்பிறப்பு நிகழு முறையும், மூன்றாஞ் சூத்திரத்தினால் உயிர் உண்மைக்குக் காரணமும்

விளக்கப்பட்டன. உலகந் தோன்றி ஒடுங்குவதற்குக் காரணமாகிய இருவகை மாயை உண்மையும் ஆணவமல உண்மையும் முதற் சூத்திரத்துள்ளும் இருவினை யுண்மையை இரண்டாஞ் சூத்திரத்துள்ளும் கூறப்பட்டன.

இனி, நான்காஞ் சூத்திரத்தே உயிரினது இலக்கணம் இயம்பப்பெற்றது. அது மலமறைப்பால் அறிவு விளங்கப் பெறாதபொழுது கேவல அவத்தையில் நிற்பதாயும், தத்துவங்களோடு கூடியவழி சகலாவத்தையில் நிற்பதாயும், மலமற்றவிடத்து சுத்தாவத்தை யுடையதாயும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொன்றும் கனவு, நனவு, துயில், துரியம், துரியாதீதம் என்று ஐந்து நிலைகளை யுடையது. ஐந்தாஞ் சூத்திரத்துள் தத்துவங்களெல்லாம் இவ்வைந்தவத்தைக் குள்ளாகும். உயிர்க்குத் தொழில் செய்வதற்கண் கருவியாகி நிற்குந்தன்மை கூறு முகத்தான் பாசவியல்பு கூறப்பட்டது. இச்சூத்திரத்தே உயிர்க்குயிராய் நிற்பவன் கடவுளென்பதை யுணர்த்தி அடுத்த சூத்திரத்தே அக்கடவுளின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது. ஆறாஞ் சூத்திரத்தே தோன்றி நின்றழியு முலகம் சுட்டி யறியப்படுவதாகலின் அஃது அசத்து என்றும் அங்ஙனஞ் சுட்டி யறியப்படாது சுட்டிறந்து உணரப்படும் பரம்பொருள் சத்து என்றும் ஆசிரியர் மிக நயம்பெற விளக்கியுள்ளார். முதல் ஆறு சூத்திரமும் முப்பொருள்களின் பொதுவியல்பு உணர்த்துதலால் **பொது** வெனப்படும். பின் ஆறு சூத்திரமும் அவற்றின் சிறப்புக் கூறுதலால் **உண்மை** யெனப்படும்.

ஏழாஞ் சூத்திரத்துள் அசத்தாகிய உலகத்தையும் சத்தாகிய பரம்பொருளையும் அறியவல்லதாய் அசத்தை விட்டுச் சத்தைப் பற்றக்கூடியது உயிர் என்று உணர்த்து முகத்தான் சாதனத்திற்குரிய அதிகாரியின் தன்மையை ஆசிரியர் குறித்தனர்.

உயிர் ஐம்புலன் வழிச்செல்லுதலால் தன்னையும் தலைவனையும் அறியாது நிற்பதாகலின் அவ்வைம்பொறி வழியிற் பற்றுவிட்டுத் தவநிலையில் நின்றால் பரம்பொருள்

குருவாய் வந்து நல்லறிவு அளிக்க அஃது அவன் கழல் எய்தும் என்று விளக்குமுகத்தான் இருவகைப் பற்றும் அறுதற்கேது வாகிய தவம் ஞானத்திற்குச் சாதனமாமென்பதும்அதனால் பெறுஞ் சிவஞானம் வீட்டிற்குச் சிறந்த சாதனமா மென்பதும்அத்தகைய ஞானம் சிவபெருமானேஆசிரியனாய் வந்து அருளற்பாலதென்பதும் எட்டாஞ் சூத்திரத்துள் வலியுறுத்தப்பட்டது.

சிவ வடிவத்தைக் கண்ட மாத்திரையே தன்னைக் காண்கின்ற ஆன்மா அம்முதல்வனை அவனளித்த ஞானக் கண் கொண்டு காணுமிடத்து ஆன்மசுத்தி எய்தும். அவ்வான்மசுத்தி நிலை பெறுதற் பொருட்டு விதிப்படி திருவைந்தெழுத்தைக் கணித்தல் வேண்டுமென்பது ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்துக் கூறப்பட்டது. இனி, பத்தாவது சூத்திரத்தே மலநீக்கமும், பதினொன்றாவதில் சிவப்பேறும் கூறப்பட்டன. மலநீக்கத்திற்கு முற்படுவது 'ஏகனாகி இறைபணி நிற்றல்' ஆதலின் அது பத்தாஞ் சூத்திரத்துள் விதந்தோதப்பட்டது. அயரா அன்பினையுடையோர்க்கு உணர்வில் நேர்வருஞ் சிவபோகமானது ஐம்பொறி யளவி னும் வருதலால் ஐம்பொறிக்கு அது புலனாகப் பெறும். அன்பர் கூட்டுறவும் அவர்தம் திருவேடத்தையும் திருக்கோயிலையும் முதல்வன் எனக்காணும் வழிபாடும் சிவப்பேற்றினை நிலை நிறுத்துவான் நிகழுமென்பது பன்னி ரண்டாஞ் சூத்திரத்துள் கூறப்பட்டது. எட்டாஞ் சூத்திரத்தி னாலே கேட்டலும், ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தினாலே சிந்தித்த லும், பத்தாஞ் சூத்திரத்தினாலே தெளிதலும், பதினொன்றாஞ் சூத்திரத்தினாலே நிட்டை கூடுதலுந் தெரிக்கப்பட்டன.

இனி, **சிவஞான சித்தியார்** என்னும் நூலானது சிவஞான போதத்தின் வழிநூலாய், புறச்சமயங்களின் நிலை இனைத்தென அளவிடும் **பரபக்கமும்** சித்தாந்த சமயத்தின் மெய்ப் பொருள் தெரிக்கும் **சுபக்கமும்** ஆகிய இரண்டு பெரும் பகுதியையுடையது. சிவஞானபோதத்துள்

அவையடக்கங்கூறிய ஒரு திருப்பாட்டினையே பரபக்கம் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. சுபக்கம், சிவஞான போதப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களின் பொருளைப் பன்னிரண்டு அதிகாரங்களில் விரித்து விளக்கும் நூலாகும். பரபக்கத்துள் புறப்புறச் சமயங்களையும் புறச்சமயங் களையுமே ஆசிரியர் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்டார். அவைகள் யாவும் சிவாகமப் பிரமாணத்தை ஒப்புக்கொள் ளாமையால் புறச்சமயங்களெனப் பட்டன. வைதிகச் சார் பில்லாத சமயங்களைப் புறப்புறமெனவும் வைதிகச் சார்புடைய சமயங்களைப் புறமெனவும் வகுத்துக் கூறினார். புறப்புறச் சமயிகளுள் நாற்பூதங்களை மாத்திரம் உள்பொருளெனக் கொள்ளும் உலோகாயதரும்; சௌத்தி ராந்திகர், யோகாசாரர், மாத்தியமிகர், வைபாடிகர் ஆகிய நால்வகைப் பௌத்தரும்; நிகண்டவாதி, ஆசீவகன் என்ற இருவகைச் சமணரும் அடங்குவர். புறச்சமயத்துள் பாட்டாசாரியன் மதம், பிரபாகரன் மதம் என்ற இருவகை மீமாஞ்சக மதமும்; சத்தப் பிரமவாதம், கிரீடப் பிரம வாதம், பாற்கரியவாதம்; மாயாவாதம் ஆகிய நால்வகை ஏகான்மவாதமும்; சாங்கிய மதமும், பாஞ்சராத்திர மதமும் அடங்கும். தருக்க மதம், நியாயமதம், யோகமதம் என்ற மூன்றும் புறச்சமயத்துள் ஆசிரியர் சிவஞான முனிவராலே வைத்து ஓதப்படினும் அவை ஒரு முதல்வனையுடைமையால் சிறப்பாக எடுத்துக் கண்டிக்கப்படவில்லை. சிவஞான போதப்பொருளே சுபக்கத்தில் விரித்தோதப்படுதலின் அது பற்றிய விபரம் இவண்கூறாது விடுக்கின்றாம். **தாயுமானப் பெருமான்** "பாதி விருத்தத்தால் இப் பார் விருத்தமாக உண்மை சாதித்தார் பொன்னடியைச் சாரும் நாள் எந்நாளோ?" என்று இந் நூலாசிரியரை வணங் கினமையால் இந்நூற் பெருமை அளவிடப்படாதது.

"பாரிலுள்ள நூலெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே
ஓர் விருத்தப் பாதி போதும்"

என்றதுங் காண்க.

சிவஞானசித்தியார் எட்டாஞ் சூத்திரத்தில் முப்ப தாவது பாட்டில் முதலிரண்டடிகளிற் கூறிய வுண்மையே இங்குச் சுட்டப்பட்டது.

"அறியாமை யறிவகற்றி யறிவி னுள்ளே
யறிவுதனை யருளினா னறியாதே யறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாயிற்..."

இப்பகுதியுள் உலகச்சார்பு தொலைதற் கேதுவாகிய பாச **நீக்கமும்** திருவருளினாலே மெய்ப்பொருளைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளியு நிலையும் விளக்கப்பட்டன. சுபக்கத்துள்ளடங்கிய திருவிருத்தங்கள் ௩ உ அ, பரபக்கத் துள்ளவை ௩ ௦ க.

இருபா இருபஃது என்னும் நூல் வெண்பா, ஆசிரியப்பா என்னு மிருவகைப் பாக்களால் யாக்கப்பட்டு ஒவ்வொன் றிலும் பத்துப் பாக்கள் கொண்ட ஓர் அழகிய நூல். இது **மெய்கண்ட தேவரைத்** துதிக்கு முகத்தால் சித்தாந்த வுண்மைகளையும் **அருணந்தி சிவாசாரியர**து சிவாநுபவத் தையும் தெளிவு படுத்துவதாகும்.

உண்மை விளக்கமென்பது **மெய்கண்ட தேவர**து மற்றொரு மாணவராகிய **மனவாசகங் கடந்தார்** என்பவரா லியற்றப்பெற்றது. அஃது ஐம்பத்து மூன்று வெண்பாக்களை யுடையது. அது முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் ஆணவம், இருவினை என்பவற்றினியல்பையும் ஆன்மாவினியல்பை யும், கடவுளி னியல்பையும், ஐந்தெழுத்தின் உண்மையை யும் தம் ஆசிரியரிடத்துத் தமக்கு விளக்கும்படி வினவ ஆசிரியர் விடையளித்தது போலியற்றப் பெற்ற நூலாகும்.

சைவசித்தாந்த நூல் பதினான்கனுள், எட்டு **உமாபதி சிவாசாரியரால்** இயற்றப் பெற்றன. அவ்வெட்டினுள்ளும் **சிவப்பிரகாச**மானது சிவஞான போதத்திற்குச் சார்பு

நூலாகவுள்ளது. அதன் பாயிரத்துள் தமக்கு முன்னுள்ள திருக்கைலாய பரம்பரை ஆசிரியர்கள் இன்னா ரென்பதும், சைவ நூல்களினியல்பும், தீக்கைவகைகளும் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் ஓதப் பெற்றுள்ளன. அதன் அவை யடக்கத்தே நூல்களை ஆராய்ந்து உண்மை தெரியு முறையை ஆசிரியர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். பழைமை பற்றி யொன்றை நன்றென்றும் அஃதின்மை பற்றியே மற்றொன் றைத் தீதென்றும் கோள்ளுதல் தவறென்று குறித்தமை உற்று நோக்கத்தக்கது.

> ''தொன்மைய வாமெனும் எவையும் நன்றாகா
> இன்றுதோன்றிய நூலெனு மெவையுந் தீதாகா''

இந்நூலானாது பொதுவென்றுஞ் சிறப்பென்றும் இரு பகுதியுடையதாய் நூறு விருத்தங்களாலாயது. சிவஞான போதத்திற்குச் சார்பு நூலாதலின் இந்நூலினைப் பன்னி ரண்டு சூத்திரப் பகுதிகளாகவும் பிரித்துக் கூறுவது மரபு. பாயிரம் பன்னிரண்டு பாக்களாலாயது. பாயிரத்திற்குப் பின் வந்த முதற் சூத்திரமாகிய ஆறு பாட்டினுள் பதி யிலக்கணங் கூறப்பட்டது. அதற்கடுத்த முப்பத்திரண்டு பாக்கள் இர்ண்டாஞ் சூத்திரமாக அமைகின்றன. அதனுள் பசுவிலக்கணமும், பாச விலக்கணமும் விரிவாகக் கூறப் பட்டுள்ளன. பசுவின் பொது விலக்கணம் ஒருபாட்டாலும், எஞ்சிய பாட்டுக்களினாலே பாச விலக்கணமும் கூறப் பட்டது. ஆக முதல் ஐம்பது பாட்டும் பொது வியலாகும். பின் ஒரு பாட்டால் உண்மை அதிகாரத்திற் கூறப்படுவன வற்றைத் தொகுத்துச் சுட்டியுள்ளார். பின் எட்டுப் பாட்டுக்களும் மூன்றாஞ் சூத்திரமெனப்படும். அதனுள் உயிரின் ஐந்தவத்தை இலக்கணம் தெளிவாக நாட்டப் பட்டுள்ளன. அடுத்த மூன்று பாட்டுக்களும் நான்காஞ் சூத்திரமாகும். அதனுள் கேவல, சகல, சுத்தமென்னு மூன்று அவத்தைகளின்றன்மை நன்கு விளக்கப்பட்டது. அடுத்த ஐந்து பாட்டுக்களும் ஐந்தாஞ் சூத்திரமாகும். அதில் இறைவன் உயிர்களை அறிவிக்குமாறும் உயிர் வினைப்

பயனை நுகருமுறையுங் காட்டப்பட்டன. பின்னுள்ள ஆறாஞ் சூத்திரமாகிய ஒரு பாட்டு ஒரு சூத்திரமாகும். அதன்கண் பரமசிவன் குருவாய் வந்து ஞானம் நல்கு முறை கூறப்பட்டது. ஏழாஞ்சூத்திரமாகிய அடுத்த இரண்டு பாட்டினுள் ஞானம் பெறுவதற்குரிய ஆன்ம நிலை கூறப் பட்டுள்ளது. பின் ஐந்து பாட்டுக்களுள் ஞானத்தின் பயனான ஆன்ம தரிசனம் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பகுதி எட்டாஞ் சூத் திரமெனப்படும். ஒன்பதாஞ் சூத்திரமாகிய அடுத்த நான்கு பாட்டினுள் ஆன்மசுத்தி கூறப்பட்டது. பத்தாம் சூத்திர மென்னும் பகுதியுள் ஆன்ம லாபமாகிய பாசநீக்கமும் வாசனாமலம் நீங்குதற்குரிய ஐந்தெழுத்து அருள்நிலையுங் கூறப்பட்டன. பதினொன்றாம் சூத்திரமாகிய அடுத்த ஐந்து பாட்டினுள்ளும், பன்னிரண்டாம் சூத்திரமாகிய அடுத்த ஒரு பாட்டினுள்ளும் அணைந்தோர் தன்மை கூறப் பட்டது. நூலின் இறுதிச் செய்யுளிரண்டினும் நூற்கருத் தும் அதனை அறிவுறுத்து முறைமையுங் கூறப்பட்டன. நூலின் மங்கல வாழ்த்து உட்படப் பாட்டின்றொகை நூற்றொன்று.

திருவருட் பயனென்னும் அழகிய சிறு நூலானது திரு வள்ளுவர் நூல்போலக் குறள் வெண்பாக்களாலாகியது. இது பத்து அதிகாரங்களுடையது. ஒவ்வோர் அதிகாரத்திற் கும் பப்பத்துக் குறள்களுள்ளன. இறைவனது இயல்பு கூறும் முதலதிகாரம் பதிமுதுநிலை யென்னும் பெயருடைத்து. ஏனை அதிகாரங்களின் பெயர்களும் இவ்வாறே அவை கூறும் பொருளினியல்பை விளக்குந் தன்மையன. அவை உயிரவை நிலை, இருண்மல நிலை, அருளுரு நிலை, அறியு நெறி, உயிர் விளக்கம், இன்புறுநிலை, ஐந்தெழுத்தருணிலை, அணைந்தோர் தன்மை என்பன.

வினா வெண்பாவென்பது பதின்மூன்று பாக்களினா லாயது. அஃது ஆசிரியர் தமது குருவாகிய மறைஞான சம்பந்தரிடம் சாத்திர வுண்மைகளை வினவுமுறையால் கூறப்பட்டுள்ளது.

போற்றிப் பஃறொடை யென்பது உயிர் தொழிற்படு முறைமை யுணர்த்தும் வாயிலாகத் தமக்குச் சிவஞானம் நல்கிச் சிவாநுபவமீந்த குருமூர்த்தியைப் பஃறொடை வெண்பாவினால் வாழ்த்திய நூலாகும்.

கொடிக்கவி சிவமந்திரங்களி னியல்பு உணர்த்துவ தாய்த் தில்லையிலே கொடியேறும் பொருட்டுப் பாடிய சிறு நூலாகும்.

நெஞ்சு விடுதூது என்பது ஆசிரியர் தமது திரு வுள்ளத்தை **மறைஞான சம்பந்தர்** பால் மாலைவாங்கும்படி தூது விடுமுகத்தான் பன்னூற் பொருள் முடிபையும் இனிது விளக்கும் கலிவெண்பாவினால் இயற்றப்பெற்றுளது.

உண்மைநெறி விளக்கமென்பது தத்துவரூபம், தத்துவக் காட்சி, தத்துவ சுத்தி, ஆன்ம வடிவம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவ போகம் என்னும் பத்துக் காரியங்களை இனிது விளக்கு நூலாகும்.

சங்கற்பநிராகரணம் என்பது அகச்சமயங்கள் பலவற்றின் கொள்கைகளைக் கூறி அவற்றைச் சித்தாந்தப்பார்வையால் மறுக்கும் நூலாகும். **சிவஞானசித்தியார் பரபக்கமும்** இந் நூலும் சித்தாந்த சைவத்தின் வேறாய சமயக் கொள்கை வேறுபாடுகளைத் தெரிதற்கு மிகவும் பயன்படுகின்ற நூல் களாகும். இந்நூற்குக் காரணம்:—

சாலிவாகன ஆண்டு கஉஙடு இல் சிதம்பரத்தில் நடந்த ஆனித்திங்கள் ஆறாவது திருவிழாவில் வெவ்வேறு அகச் சமயங்களின் வழிநின்றொழுகும் ஆசிரியர்கள் எட்டுப்பேர் தேர் மண்டபத்திலொரு புறமிருப்பவும், மாயாவாதி யொருவன் ஒருபுறமிருப்பவும், மெய்கண்ட தேவர் அடியா ரொருவர் மற்றொரு பக்கமிருப்பவும், உண்மை உசாவுவான்

ஒருவன் தம்பிரானார் திருவருள் எத்தன்மைத்தென்று மாயா வாதியைக் கேட்க அவன் சொன்னதை எட்டு ஆசிரியருள் ஒருவர் மறுக்கப் பின் அவருள்ளேயே ஒருவரை யொருவர் மறுத்துப்பேசித் தத்தங் கொள்கையை உசாவியோனுக்கு உரைத்தனர். அன்னோர் கூறிய கொள்கைகளை அவரவர் சங்கற்பங்களாக வைத்து அவற்றை உசாவியோனைத் தமது சிவப்பிரகாசங் கற்று உண்மை யுணரலாமென்று உமாபதி சிவம் அவனுக்கு அறிவுறுத்தியதே இந்நூலில் அடங்கிய பொருளாகும். இந்நூலில் மறுக்கப்பட்ட சமயங்கள் மாயா வாதம், ஐக்கிய வாதம், பாடாண வாதம், பேதவாதம், சிவசம வாதம், சங்கிராந்த வாதம், ஈசுர அவிகார வாதம், நிமித்த காரண பரிணாம வாதம், சைவ வாதம் என்பன. சைவ வாதமென்பது சுத்தசைவம் என்னும் ஓர் அகச்சமய மாகும், சைவசித்தாந்த சமயமன்று. அஃது ஆன்மா சகலா வத்தையிலே அறிவாயறியுமென்றும் அந்த அறிவையே சரியை கிரியை யோக முற்றியவிடத்துக் கடவுள் உதவுகிறா ரென்றும் கூறுவது. கேவலத்தில் ஆன்மா அறிவில்லாம லிருக்குமென்ற கொள்கை யுடையது. இச்சங்கற்ப நிராகரணம் செந்தமிழ் நயமிக்க இருபது அகவற்பாக்களால் அமைந்துள்ளது.

சிவஞானபோதம் முதனூலுடையதா?

மெய்கண்ட சாத்திரமெனப்படும் சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கும் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களல்ல வென்பதும் அவைகளை இயற்றிய ஆசிரியன்மாரின் அனுபூதி ஞானத்தின் பயனாக அமைந்துள்ளன வென்பதும் அவைகளைக் கற்பார் யாவர்க்கும் தெள்ளிதிற் புலனாம். அவற்றுள் மெய்கண்ட தேவநாயனார் அருளிச் செய்த சிவ ஞான போதத்தை வடமொழியிலுள்ள இரௌரவாகமத் திலே பாவ விமோசனப் படலத்திலுள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களின் மொழிபெயர்ப்பு என்று இக்காலத்திலே

பலர் கருதுகின்றார்கள். அஃது உண்மைதானா வென்ற ஆராய்ச்சி சைவநூல்களின் வரலாற்றினை அறியவிரும்பும் மாணவர்களது ஒரு தலையாய கடமையாகும். இவ் வாராய்ச்சி **மறைத்திரு மறைமலையடிகள்,** திருவாளர் **பொன்னம்பலம்** பிள்ளை முதலிய பெரியோர்களால் முன்னே செய்யப்பட்டுளது. இயைபுபற்றி ஈண்டும் அதுபற்றிய ஆராய்ச்சி நிகழற்பாலது.

ஒரு நூலின் பொருளை ஆராய்வது வேறு; அது வந்த வரலாற்றினை ஆராய்வது வேறு. வரலாற்றினை ஆராயு முயற்சியானது இக்காலத்திலே சிறப்பாக நிகழ்வதுபோல முற்காலத்திலே நிகழ்ந்ததில்லை. முற்காலத்திலே பொருளா ராய்ச்சியைச் சிறப்பாகவும் ஏனையவற்றை அத்துணை அவசியமிலவாகவும் கருதப் பட்டதென்பது நமது நாட்டிற் கும் இலக்கியத்திற்கும் வரலாற்று நூல் முன்னில்லாமை பற்றி நன்கு ஊகிக்கப்படும். இதனைச் சிவஞானபோத நூலாராய்ச்சி செய்வார் மனதில் நன்கு பதித்துக் கொள்ள வேண்டும். நூலின் பொருளினை ஆழமாக ஆராயும் வழக்கம் இற்றைக் காலத்தில் அவ்வளவு சிறப்பாக நிலவா விடினும் வரலாற்றாராய்ச்சி இற்றைக் காலத்திற்றான் சிறந்து விளங்குகின்ற தென்பது திண்ணம். அதற்குக் காரணம் வரலாற்றாராய்ச்சியில் வல்ல மேலைநாட்டுக் கலைஞர் தொடர்பு இப்போது அமைந்திருப்பதுபோல முன்னாளில் அமையாமையே. வரலாற்றாராய்ச்சியினும் நூற்பொருளாராய்ச்சியே சிறப்புடையது என்பார் பின்னை யதில் வல்லமை யுடையவர் முன்னையதினும் வன்மை யுடையாரே என்று அறுதியிட்டுக் கூறுதல் தக்க வழக்கன்று. ஒன்றில் வல்லார் மற்றொன்றிலும் வல்லார் என்று கோடற்குத் தக்க காரணங்கள் வேண்டும். சித்திரமெழுத வல்லவன் அவ்வன்மை காரணமாக இசையிலும் வல்லவனா குயித்தல் வேண்டுமென்று கூறமுடியாது. அதுபோலப் பொரு ளாராய்ச்சியில் வல்லவன் வரலாற்றாராய்ச்சியிலும் வல்லவனாயிருத்தல் முடியாது. சித்திர வேலைக்காரன்

இசைகற்றுத்தேறின் இசையிலும் ஓவியத்திற்போல வல்லவனாதல் கூடும். இசைகல்லாத காலத்தும் சித்திரம் எழுதத் தெரிந்த காரணமொன்று பற்றியே அவனை இசையிலும் வல்லனென்று கோடல் சிறிதும் பொருந்துவதன்றாம். அவ்வாறேமுற்காலத்தில் பொருளாராய்ச்சியில் மிக்க வன்மையுடையவர்கள் வரலாற்றாராய்ச்சியில் பழகியிருந்தால் அதிலும் இக்காலத்தவர்களைப் பார்க்கிலும் மிக்க திறமை காட்டியிருத்தல் கூடுமென்பது கூறலாமே யொழிய வரலாற்றாராய்ச்சி செய்யாத காலத்திலும் அவர்கள் அதில் வல்லவர் என்று கூறுவது அறிவிற்குப் பொருந்துவதன்றாம். வரலாற்றாராய்ச்சியினாலே பயனில்லை யென்று கொள்ளினுங் கொள்ளுக. அவ்வாராய்ச்சி செய்யப் புகுந்த விடத்து அதனோடு பொருத்தமில்லாதவற்றை எடுத்து இயம்பி அதனை ஒதுக்குதல் ஆராய்ச்சி முறையன்றாம்.

வரலாற்றாராய்ச்சி முறைக்கேற்பச் சிவஞானபோத வரலாற்றினை முற்காலத்திலே ஒருவரும் ஆராய்ச்சி செய்ததாகத் தெரியவில்லை. அங்ஙனஞ் செய்யாமையால் முன்னிருந்தோர்களுக்கு இழுக்கு ஒன்றுமில்லை. இப்போது அதனைச் செய்யுங்கால் அதற்குப் பொருத்தமில்லாதபடி முன்னோர் கூறியதை நாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியதில்லை.

> ''தொன்மைய வாமெனு மெவையும் நன்றாக
> இன்றுதோன்றிய நூலெனு மெவையுந் தீதாகா.''

> ''எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
> மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.''

என்ற திருவாக்குக்களை யுற்று நோக்குக. பெரு முனிவர்களுங்கூட ஆராயாதபோது தவறுதலியல்பே. அவர்களும் ஆராய்ச்சிக்கு ஏது அமைந்த விடத்தேதான் அதனைச் செய்வார்கள். ஐயம் நிகழ்ந்த இடத்தேதான் முனிவரும் யோக்க

காட்சியால் உண்மை யுணரத் தொடங்குவதாகப் புராணங்களிற் கேட்கப்படுகின்றது. ஐயம் நிகழாதவரை அவர்கள் பார்வையும் ஏனையோரது போலவேயிருந்ததென்று கருது தற்கிடமுண்டு. இதுகாறுங் கூறியவை இந்நூலின் வரலாற்றாராய்ச்சிக்குத் தோற்றுவாயாகும்.

தமிழிலே மொழிபெயர்ப்பு நூல் செய்யப் புகுந்தார் யாவருந் தமது மேற்கோளை விளக்குவது மரபு. அது **திருவிளையாடற் புராண** முதலிய பல நூல்களிலுங் காணப் படும். ஒரு நூலின் ஆசிரியராதல், பாயிர முரைத்தோராதல் நூலாசிரியர் காலத்தே நூலினைப்பற்றி எழுதினோராதல் அது மொழிபெயர்ப்பென்று கூறாதவிடத்து அந்நூல் மொழி பெயர்ப்பன்று என்பது நன்கு ஊகிக்கப்படும். பிறமொழி நின்று தமது மொழியிற் பெயர்த்ததை மறைத்துக் கூறும் வழக்கம் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள்பால் யாண்டும் காணப் படுவதில்லை. வடமொழி நூலோர்க்கு அங்ஙனஞ் செய்தல் இயல்பென்பது **பெரியபுராணச்** சரித்திரத்தால் இனிது விளங்கும். ஆசிரியர் **சேக்கிழார்** தமது நூலிற்கு முதனூல் **திருத்தொண்டத்தொகையும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதி**யுமென்று கூறியிருப்பவும் அதனை வடமொழியில் மொழிபெயர்த்தோர் தமது மூலத்தைக் கூறாமையாலும் தங்களுடைய மொழிபெயர்ப்பு நூலே தமிழ் நூற்கு மூல மென்று அபிமானம்பற்றி வாய்ப்பறை யறைந்தமையாலும் அதனைக் கேட்டு மயங்கிய தமிழர் சிலர் **பெரியபுராணத்**தையே மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று கூசாது சொல்லத் தொடங்குகிறார்கள். இது நிற்க.

சிவஞான போத மியற்றிய ஆசிரியர் **மெய்கண்டார்** தமது நூலிற்கு மூலம் **இரெளர** வாகமம் பாவ விமோசனப் படல மென்று கூறவில்லை. முதற் சூத்திரத்தே "என்மனார் புலவர்" என்று கூறினாரே யன்றி, "என்றார் சிவபெருமான்," "என்றார் இரெளரவம்" என்று விதந்தோதினாரில்லை. மங்கல வாழ்த்தும் அவையடக்கமுங்

கூறிய ஆசிரியர் தமது நூற்கு மூலமிருந்திருப்பின் அதனைக் கூறாதுவிடக் காரணமில்லை. கூறவேண்டியது அவசிய மில்லை யென்று சொல்லுவதும் பொருத்தமாகாது. என்னை? சிவபெருமானது திருவாக்கின் மொழிபெயர்ப் பென்றாதல் இரௌரவ சிவாகமத்தின் ஒரு பகுதியின் மொழி பெயர்ப் பென்றாதல் ஆசிரியர் காட்டியிருந்தால் அதுகற்போருக்கு மிக்க ஊக்கத்தைக் கொடுக்க வல்ல தாகும். ஆன்றோர் வழக்கின்படி நூன்மரபும் உரைத்த வாறாகும். ஆசிரியர் நூற்கு மூலம் கூறாமையாலே மூல மில்லை யென்றலே பொருத்தமுடைத்து.

இன்னும் தமிழ்ச் சிவஞானபோத முதற் சூத்திரத்தை யும் வடமொழிச் சிவஞானபோத முதற் சூத்திரத்தையும் ஒத்துப் பார்ப்பின் தமிழ்ச் சூத்திரத்தின் பொருளைச் செவ்விதிற்றெரிக்கும் ஆற்றல் வடமொழிச் சூத்திரத்திற் கில்லை யென்பது புலனாகும். தமிழ்ச் சூத்திரத்தில் 'அவன வளது' என்று கூறியிருப்ப வடமொழிச் சூத்திரம் ''பெண்ணாணலியின் ஆதித் தன்மையால்'' என்று தொடங்குகின்றது. 'அவனவளது வெனும் அவை' யென்று பிரபஞ்சத்தை முக்கூற்றினுளடக்கிக் கூறியிருக்குஞ் சிறப்பு வடமொழிச் சூத்திரப் பகுதிக்கில்லை. பின்னையது முன்னை யதற்கு மூலமாமெனின் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் சிவபெருமானது வாக்கென்று சொல்லப்படும் வடநூற் சூத்திரத்திற் கியையத் தமிழ்ச் சூத்திரஞ் செய்திருப்பார். அவ்வாறு செய்யாமையால் வடமொழிச் சூத்திரத்தின் வழி வந்தது தமிழ்ச் சூத்திரமன்று என்று ஊகிக்கப்படும். தமிழ்ச் சூத்திரத்திலுள்ள 'மலத்துளதாம்' என்கின்ற சொற்றொட ருக்கு நேரான சொற்றொடர் வடநூற் சூத்திரத்தில் காணப்படவில்லை. உலகம் ஒடுங்குமென்பதற்கும் உயிர் களுக்கு ஆணவ மாபரிபாகத்தின் பொருட்டு மீளவும் அது தோன்றுமென்பதற்கும் 'மலத்துளதாம்' என்ற ஒரு சொற்றொடர் அமைத்த திறமை ஆசிரியர் மெய் கண்டார்க்கே யுரியது. இவ்வகையான நயம் அமையாத வட

மொழிச் சூத்திரத்தை மூலமென்றும் சிவவாக்கென்றுங் கூறுதலும் தமிழ்ச் சூத்திரத்திற்கேற்ப வடமொழிச் சூத்திரத்தை வலிந்து பொருள் கோடலும் வரலாற்றாராய்ச்சி யின்மையான் வந்த அபிமானத்தின் பயனேயன்றி வேறில்லை. இவ்வாறே ஏனைத் தமிழ்ச் சூத்திரங்களையும் வடமொழிச் சூத்திரங்களோடு ஒப்பிட்டு நடுவு நிலைமையோடு ஆயுமிடத்துத் தமிழ்ச் சூத்திரமே வடமொழிச் சூத்திரத்திற்கு மூலமென்பது தெளிவாகும். சுருக்கமாக அதனை ஈண்டுக் காட்டுதும்:—

வடமொழிச் சிவஞானபோத முதற் சுலோகத்தே 'மூவினைமையின்' என்ற பொருளுள்ள சொற்றொடரில்லை. அதற்குப் பதிலாகக் 'காரியம்' என்னும் சொல்லே அமைந்து கிடக்கின்றது. அஃது அத்துணைச் சிறப்புடையதன்றென்பது நன்கு விளங்கும். இனி 'அந்தம் ஆதி' என்ற சொற்றொடர் போல நயமான வாக்கியம் வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. 'கர்த்தா ஒருவன் உளன். அவன் பிரபஞ்சத்தை ஒடுக்கி உளதாக்குவன்' என்பது மாத்திரமே கூறப்பட்டது. 'என்மனார் புலவர்' என்பதற்கும் நேரான பதமில்லை.

இரண்டாஞ் சுலோகமானது ஆசிரியர் மெய்கண்டாரது சூத்திரத்திற்கு வியாக்கியானம் போலத் தோன்றுகிறது. 'அவையே தானே' என்பதற்குக் 'கர்த்தா வேறாயினும் வியாபகத்தினால் வேற்றுமையின்றி' என்னும் பொருளுள்ள சொற்றொடர் காணப்படுகின்றது. அஃது 'அவையே தானேயாய்' என்பது போல் அழகாக வமைந்ததன்று. 'நீக்கமன்றி நிற்குமன்றே' என்பதற்கு நேரான சொற்றொடர், 'அமைந்த வளவில் நில்லாது கிருத்தியங்களைச் செய்கின்றான்' என்று பொருளுள்ள வாக்கியஞ்சேர்க்கப் பட்டுள்ளது. 'போக்கு வரவு புரிய' என்பதற்கு வடமொழிச் சுலோகத்தில் நேரான சொற்றொடரில்லை.

மூன்றாஞ் சூத்திரத்திலே 'உண்டி வினையின்மை' என்ற சொற்றொடரின் பொருளை நன்கு விளக்காத ஒரு

சொல்லே வடமொழிச் சுலோகத்தி லமைந்துள்ளது. 'உணர்த்த' என்ற முக்கியமான சொல்லின் பொருளை விளக்குமொழி சுலோகத்திலில்லாமை அதற்கு ஒரு குறை வாகும். 'மாயாவியந்திர' என்னும் வாக்கியமும் அதனு ளில்லை.

நான்காஞ் சூத்திரத்திலே 'சகசமலத்துணராது' என்பதன் சொல்லாற்றலை இனிது விளக்காது மலத்தினால் மறைக்கப்பட்ட ஞானங் கிரியையுடைய ஆன்மா என்று பொருள்படும் வாக்கியமே வடமொழிச் சுலோகத்து ளமைந்து கிடக்கின்றது. ஞானம் கிரியை என்பதற்கு மெய்கண்ட தேவர் சூத்திரத்தில் சொல்லில்லை. ஞான மறைப்பே சிறப்பாகக் கூறப்பட்டது.

இனி ஐந்தாஞ் சூத்திரத்தே 'அளந்தறிந் தறியா' என்பதற்கு நேராகிய பகுதி வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. உயிர் அறிவிக்க இந்திரியங்கள் அறிவதுபோல சம்பு அறிவிக்க உயிர் அறியும் என்று அது கூறியதேயொழிய இந்திரியங்கள் எப்படி உயிரை அறியமாட்டாவோ அவ்வாறே உயிர்கள் தம்மையுந் தம்மைச் செலுத்துந் திருவருளையும் அறிய மாட்டா என்னுங் கருத்தை விளக்கும் வாக்கியங்கள் வட மொழிச் சுலோகத்திலில்லை. முதல்வனது சிற்சத்தியால் என்னும் பொருள்படத் 'தமியருள்' என்று தமிழ்ச் சூத்திரத்திலிருப்ப, வடமொழிச் சுலோகத்துள் 'சம்புவினால் அறிகின்றன' என்று கூறப்பட்டது. 'காந்தங்கண்ட பசாசத்தவையே' என்பதில் 'அவையே' என்ற சொல்லாற்ற லால் முதல்வன் விகாரியில்லை என்று ஆசிரியர் மெய்கண்டார் பெற வைத்திருப்ப அதனை விரித்து அவன் விகாரியல்லன் என்று சுலோகத்தில் கூறப்பட்டது.

ஆறாஞ் சூத்திரத்துள் சுருக்கமாகவும் நயமாகவும் சத்தும் அசத்தும் வரைசெய்து உணர்த்தியதின் நயம் வடமொழிச் சுலோகத்தி லமையவில்லை. ஆசிரியர் அசத்து என்றதை

வடமொழிச் சுலோகத்தில் சடமென்ற வார்த்தையால் தெரிவிக்கின்றார். 'சிவசத்து' என்ற சொற்றொடரின் பொருள் வளத்தைச் சம்புவின் ரூபமென்ற சுலோகப் பகுதி பெற்றிலது. 'இன்மையின்' என்பதன் பொருளை 'அசத் பாவக' என்ற சொல்லினால் சுலோகஞ் செய்தார் விளக்கி னாரே யொழிய, சத்தும் அசத்தும் என்ற சொற்களை இனி தமைத்துச் சுலோகத்தை யாக்க அறிந்திலர். சூத்திரத்தில் 'இசைக்கு மன்னுலகே' என்பதற்கு நேராக 'ஞானிகள் கூறுவார்கள்' என்ற சொற்றொடரமைக்காது 'ஞானிகள் அறிவார்கள்' என்று பொருள்படும் வாக்கியமே சுலோகத்திற் காணப்படுகின்றது.

அடுத்த ஏழாஞ் சூத்திரத்தே சத்து, அசத்து என்ற சொற்களின் பொருள்நய முணரப்பெறாது சித்து, அசித்து என்ற சொற்களை அமைத்தே வடமொழிச் சுலோகம் செய்யப்பட்டுள்ளது, 'இருதிற னறிவுள' என்று சூத்திரம் சுருக்கிக் கூறியிருப்பதை, 'எவன் பிரபஞ்சத்தையுஞ் சிவனையு மறிகின்றானோ' வென்று விரித்துக் கூறுகின்றது சுலோகம்.

எட்டாஞ் சூத்திரத்தில் 'தம்முதல்' என்பதன் பொருளை இனிதுணர்த்துஞ் சொல் வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. அதனால் சிவபெருமான் குருவாய் வருகின்றார் என்ற வுண்மையை அச்சுலோகம் விளக்கவில்லை. அரன் என்பதற் கும் நேராகிய பதமில்லை. 'வளர்ந்து' என்பதுபோலச் 'சகஸ்தித்வா' என்ற சொல் நயமுடையதன்று.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தே 'ஊனக்கண் பாசமுணரா' என்பதன் பொருளை விளக்கும் பகுதி வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. 'பாசம்' என்ற சொல்லிற்கு 'விருத்தி' யென்ற சொல்லே சுலோகத்திற் காணப்படுகின்றது. 'விதி' என்னும் பதப்பொருளை விளக்குஞ் சொல் அதில் காணப்பட வில்லை.

பத்தாவது சூத்திரம் பாசக்ஷயம் கூற வந்தது. அதனை இனிது விளக்கும் 'மலமாயை தன்னொடு வல்வினையின்றே' என்பதன் கருத்தை விளக்குதலோடமையாது 'ஸ்வானுபூதி மான்பவதி' என்ற வாக்கியத்தைச் சேர்த்துவருஞ் சூத்திரத்தின் கருத்தையும் வடமொழிச் சுலோகம் விளக்குவதாயிற்று. 'வல்வினை' என்ற சொற்றொடருக்கு நேராகிய பகுதி யில்லை. கூற வேண்டியதைக் கூறாது அவசியமில்லாத வாக்கியத்தைச் சேர்த்து நிற்கின்றது அச்சுலோகம். 'இறை பணி நிற்க' என்ற அழகிய சொற்றொடர் போல 'ததீன ஸ்வவிருத்திகம்' என்ற வாக்கியம் ஆற்றலுடையதன்று.

பதினொன்றாஞ் சூத்திரத்தே 'கண்டு காட்டலின்' என்ற சொற்றொடரின் உண்மைப் பொருளை இனிது விளக்கு மொழி சுலோகத்தில் இல்லை. காட்டுபவன் என்னும் பொருளையே சுலோகம் விளக்கிற்று. காண்பவன் என்பது தெளிவுபடுத்தப்படவில்லை. 'காட்டலின்' என்ற சொல்லாற்றலினாலே ஆசிரியர் மெய்கண்டார் பெறவைத்த நுட்பத்தை 'ஆத்மோபகாரகே தாஸ்மின்' என்று வடமொழிச் சுலோகம் விரித்தது. 'அயரா' என்பதன் பொருள் நயமுணராது மேலான என்ற பொருளுள்ள சொல்லையே வடமொழிச் சுலோகத்தார் அதனைக் குறிக்க வழங்கியுள்ளார். 'அரன் கழல் செலுமே' என்பதின் பொருளை விளக்கும் பகுதி வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. மேலான பக்தியைச் செய்யவென்ற வளவில் சுலோகம் நின்றுவிட்டது.

பன்னிரண்டாவது சூத்திரத்திலே "செம்மலர் நோன்றாள் சேரலொட்டா அம்மலங்கழீஇ" என்கின்ற கருத்தை வடமொழிச் சுலோகம் விளக்கவில்லை. அதற்குரிய வாக்கியமும் அதிலில்லை. 'அரனென' என்பதற்கும் நேரான சொல்லில்லை. "மாலற நேயமலிந்தவர்" என்பதற்குந் தெளிவான வாக்கியமில்லை. அஃதன்றியும் வடமொழிச் சிவஞானபோத இறுதிச் சுலோகத்தின் இறுதியடிக்கும் சரியான வாக்கியந் தமிழிலில்லை.

இவ்வேறுபாடுகளால் தமிழ்ச் சூத்திரங்களிலுள்ள நயங்களை வடமொழிச் சுலோகங்களிற் காண இடமில்லையென்பதும் ஆசிரியர் மெய்கண்டாரது நூல் நயத்தைச் செவ்விதின் உணர்ந்து அதனை வடமொழியில் இனிதமைக்கும் ஆற்றலில்லாத ஒரு வடமொழி வர்ணரால் வடமொழிச் சிவஞான போதம் எழுதப்பட்டதென்பதும் இனிது விளங்கும். ஆசிரியர் மெய்கண்டாரின் சூத்திரங்கள் மிக்க நயமுடையனவென்று கூறினால் அவையெல்லாம் வடமொழிச் சுலோகங்களில் தொக்கு நின்றனவென்று தமக்குத் தோன்றியவாறு அபிமானிகள் போலிச் சமாதானங் கூறுவர். ஆசிரியர் மெய்கண்டாரது நூலை மொழி பெயர்ப்பு என்று சொல்லுவது திருவாசகத்துக்குப் போப்பையர் என்னும் பெரியோரால் அமைந்துள்ள மொழிபெயர்ப்பைத் தனியே எடுத்து அது மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று காட்டாது அச்சிடப்பட்ட பின் நூறு அல்லது இருநூறு ஆண்டுகள் சென்றால் ஆங்கிலப்பற்று மிக்கோர் போப்பையரது ஆங்கிலத் திருவாசகத்தையே மாணிக்கவாசகர் தமிழில் மொழி பெயர்த்து விட்டாரென்று கூறினாற் போலும். ஓவியச் சீர்மை வாய்ந்த ஒரு வடிவத்தையும் அது வாயப் பெறாத மற்றொரு வடிவத்தையும் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் நூலை வழி நூலென்றுரைப்பார்க்குக் காட்டினால், பின்னையதிற் புதைந்து கிடந்ததையே முன்னையது விளக்க எழுந்தது என்று அவர் கூறுவர் போலும். இங்ஙனஞ் சாற்றுவார் மயக்கத்திற்கு மருந்தில்லை. உண்மையை நுண்ணிதின் ஆயப்புகுவோருக்கு இதுகாறுங் கூறிய காரணங்களால் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் நூலே முதனூலென்பது அங்கை நெல்லியாம்.

மெய்கண்டார் சிவஞான போதத்தை வடமொழியிற் பெயர்த்தவர் அதனை வடநூற் பன்னிரண்டாவது சுலோகத்தில் குறிப்பித்துள்ளார். வடமொழிச் சிவஞான போதத்தின் பன்னிரண்டாவது சுலோகத்தின் இறுதியில் ''ஏவம் வித்யாத் சிவஞானபோதே சைவார்த்த நிர்ணயம்''

என்ற வாக்கியங் காணப்படுகின்றது. அதற்குப் பொருள் 'இவ்விதமாகச் சிவஞான போதத்திலே சைவப் பொருள் துணியப்பட்டதென் றறிக' என்பதே. இந்த வாக்கியத்தில் 'சிவஞான போதே' என்ற சொல் உற்று நோக்கத்தக்கது. அந்தச் சொல் வடமொழிச் சிவஞான போதத்தைச் சுட்டுவ தன்று. சுட்டுவதாயின் 'இச் சிவஞான போதத்தே' என்று கூறப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அதற்குரிய சுட்டு அச்சூத்திரத் தில்லை. இல்லாததை இருப்பதென்று கோடல் பொருத்த மில்லை. ஆதலால் அங்கு சிவஞான போதமென்றது மெய் கண்டாரது நூலையே குறிக்கும். வடமொழிச் சிவஞான போதம் எழுதப்பட்ட காலத்தே சிவஞான போதம் என்று பெயருள்ள நூல் ஒன்றுதானிருந்ததாகலின் அதனைத் தமிழ்ச் சிவஞான போதமென்று கூறுவதற்குக் காரண மில்லை. தமிழிலுள்ள திருவாசகத்தை ஆங்கிலத்திலே மொழி பெயர்த்த போப்பையர் அதனைத் தமிழ்த் திருவாசக மென்றும் தமது மொழிபெயர்ப்பை ஆங்கிலத் திருவாசக மென்றும் கூறினாரில்லை. யாண்டும் அவ்வாறே ஆகும். ஒரு மொழியிலுள்ள ஒரு நூலை மொழி பெயர்ப்பவர் நூலின் பெயரொடு மொழிப் பெயரையும் இணைத்துக் கூறுவது வழக்கமில்லை. அவ்வாறே நூலாசிரியர் பெயரை யும் நூலினோடு இணைத்துக் கூறுதல் மரபன்மை யறிக. மகாபாரதத்தின் மொழி பெயர்ப்பு என்ற விடத்து வியாசர் செய்த மகாபாரதத்தின் மொழிபெயர்ப்பு என்று கூறுவது அவசியமில்லை. வியாசரைத் தவிர வேறு யாராவது மகா பாரதஞ் செய்திருந்தால் வியாச மகாபாரதமென்று கூறுவதற்குக் காரணமுண்டு. சிவஞான போதமென்பது ஒரே நூலாகவும் அது மெய்கண்டார் ஒருவராலே செய்யப் பட்டதாகவும் இருந்தமையாற்றான் வடமொழிச் சிவஞான போதம் எழுதினோர் 'சிவஞான போதே' என்ற அளவில் மெய்கண்டார் நூலையே குறித்தாரென்று கொள்க.

அன்றியும் வடமொழிச் சூத்திரத்தின் மொழி பெயர்ப்பு மெய்கண்டார் நூலின் பன்னிரண்டாவது சூத்திரமென்று

கொண்டால் "ஏவம் வித்யாத் சிவஞான போதே சைவார்த்த நிர்ணயம்" என்ற வாக்கியத்திற்கு மொழி பெயர்ப்பு அதன்கண் ஏன் காணப்படவில்லை என்ற வினா வெழும். அதற்கு அவ்வாக்கியத்தை மொழி பெயர்த்தல் அவசியமில்லையென்ற விடை தக்கதன்றாம். சிவாகம முடிபினை அறுதியிட்டுச் சிவபெருமானாலே கூறப்பட்ட சொற்றொடரை அவசியமில்லையென்று ஒதுக்குவது ஆசிரியர் மெய்கண்டார் மாட்டு ஏற்படுத்தப்படும் குற்றமா மன்றோ? அங்ஙனம் மெய்கண்டார் மேற் குற்றமேற்றுதல் தவறாகும். ஆதலால் மெய்கண்டார் நூல் செய்யுமுன் வட மொழியில் சிவஞான போதம் ஏற்படவில்லையென்றே கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைத்து.

இன்னும் இரௌரவாகமத்துள் பல சுலோகங்களை யுடைய பாவ விமோசனப் படலத்துள் பன்னிரண்டு சுலோ கங்கள் மாத்திரமே சிவஞான போதம் என்ற ஒரு சாத்திர மாயிற்று என்று கோடல் அறிவிற்குப் பொருந்துவதன்றாம். அதன்கணுள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களை வேறாக எடுத்து அவற்றை மாத்திரம் சிவஞான போதமென்று கூறினாரென்று கொள்ளுவதற்கிடமில்லை. ஏனெனில் அப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களுள் இறுதிச்சூத்திரமே சிவஞான போதமென்ற வார்த்தையை யுள்ளடக்கி நிற்கின்றது. அவ் வார்த்தையுள்ள ஒரு சுலோகம் பாவவிமோசனப்படலத்துள் அமைந்து கிடக்குமாயின் பன்னிரண்டு சூத்திரத்திற்கும் சிவ ஞான போதமென்ற பெயர் வேறாக ஏற்பட்டிருக்க இட மில்லை. ஒரு படலத்தினுள்ளே ஒரு சூத்திரம் அதற்கு முன்னுள்ள பதினொரு சூத்திரங்களையும் ஒரு சாத்திர மாகத் தோற்றுவாயின்றிக் கூறல் நூன்முறைக்கு முற்று மாறாகும். ஆதலால் வடமொழியில் சிவஞானபோதப் பன்னிரண்டு சூத்திரமும் பாவ விமோசனப் படலத்தின் பகுதியென்று கொள்ள இடமில்லை. இரௌரவத்தின் பகுதியென்று சொல்வதற்குத் தெளிவான சான்றுகள் ஒன்று மில்லை. இரௌரவத்தின் பகுதியெனப்படும் சில சுலோகங்

கள் காலஞ்சென்ற **செந்திநாதைரவர்**களால் வெளிப்படுத்தப் பெற்றன. அச்சுலோகங்கள் தீக்கை செய்யு முறையைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. அங்ஙனங் கூறுமிடத்துச் சீடன் கையில் **சிவஞான போத**மென்னுஞ் சாத்திரத்தைக் கொடுஎன்ற பொருளுள்ள வாக்கியங் காணப்படுகின்றது.

"பாவநாதீக்ஷயாசைநம் சுத்தம் க்ருத்வாயதாவிதி
சிவஞானபோத சாஸ்திரஞ்ச தத்யாத்பத்ய சிந்தநம்"

சிவஞானபோதமானது இரௌரவத்தின் ஒரு பகுதியா யிருக்குமாயின் தன்னின் வேறாகிய ஒரு சாத்திரமாக இரௌரவம் அதனைக் கூறவேண்டியதில்லை. ஆகவே **சிவஞானபோதம்** இரௌரவத்தின் பகுதியென்பதற்கும் வெளிப்பட்ட சுலோகங்கள் இடங்கொடுக்கவில்லை. ஆதலால் சிவஞான போதத்தை இரௌரவத்திலிருந்து வந்ததென்று சொல்லுவதற்கு **மெய்கண்டார்** காலத்திற்குப் பின் புதிதாக ஏற்படுத்திய சில சுலோகங்களே இப்போது இரௌரவமெனப்படுதல் காண்க.

இனி **மெய்கண்டரின்** முதல் மாணவராகிய **அருணந்தி சிவம்** தமது நூல்வழி கூறுஞ் செய்யுள் கவனிக்கத் தக்கது. "போத மிகுத்தோர் தொகுத்த" என்னும் முதற் குறிப்பினை யுடைய பாட்டில் மிக்க ஞானமில்லாமலும் மிக்க பேதமையில்லாமலும் நடுத்தரமான நிலையில் நிற்போர்க்கு உய்திகூட **நெறி** எது என்று ஆராய்ச்சி செய்வோரின் பொருட்டு ஒரு வழியை இறைவன் **நந்தி** பெருமானுக்கருளிச் செய்ய அவர் அவ்வழியைச் **சனற்குமார**ருக்கு உபதேசிக்க அந்த நெறியை **மெய் கண்ட தேவர்** கடைப்பிடித்து அருளிச் செய்த ஞான நூலின் வழித்தாயது **சிவஞானசித்தியா**ரென்று கூறப் பட்டுள்ளது. இதனால் விளங்குவது யாதெனில் **சிவஞான**

போதத்திற் கூறப்படும் ஞான நெறியானது இறைவனிடத்திலிருந்து நந்திதேவர் பரம்பரை வாயிலாக மெய்கண்டார்க்கு வந்ததென்று தெரிகின்றோம். உபதேச முறையால் பெற்ற அரும்பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மெய்கண்டார் செய்தருளிய ஞான நூலே சிவஞான போதமென்று கொள்ள வேண்டுமேயன்றி நூல் தானே கைலாயத்திலிருந்து குவலயத்தில் இழிந்ததென்று கூற இடமில்லை. நெறி ஏது என்பவர்களுக்கு அதனையுணர்த்த அவ்வழியைக் குருநாதன் கொண்டு நூல் செய்தாரென்பதே பொருந்துவதாகும். அஃது உமாபதி சிவாசாரியார் சிவப்பிரகாசத்துப்பாயிரத்துள் நூன்மரபும் சந்தானமரபும் வேறு வேறாகக் கூறினமை யாலே தெள்ளிதிற் புலனாம். சிவப்பிரகாசம் ஐந்தாவது பாட்டினுள் சந்தான பரம்பரை திருக்கைலாயத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமான் முதலாக மறைஞானசம்பந்தர் ஈறாகக் கூறப்பட்டது.

''தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல் பூண்ட
திருநந்தி யவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற்
பாவியசத் தியஞான தரிசனிக ளடிசேர்
பரஞ்சோதி மாமுனிகள் பதியாம் வெண்ணெய்
மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலான் மாறா
விரவுபுக ழருணந்தி விறலார் செல்வத்
தாவிலருண் மறைஞான சம்பந்த ரிவரிச்
சந்தானத் தெமையாளுந் தன்மை யோரே''

ஆயின் சிவப்பிரகாசம் பதினொன்றாவது பாட்டினுள் நூன்மரபு கூறப்படுமிடத்து மெய்கண்டார்சிவஞானபோதம் செப்பினர் எனவும் அவர் ஞானப் புதல்வராகிய அருணந்தி சிவாசாரியார் சிவஞான சித்தியார் இயற்றினரெனவும் அவ்விரண்டு நூலையும் ஆகம நூலையும் ஆசிரியர் திருவுள்ளத்தில் உறைகின்ற திருவருளையுங் கலந்து சிவப்பிரகாசமியற்றப்படுவதாகக் கூறுவது காண்க.

''தெரித்தகுரு முதல்வருயர் சிவஞான போதஞ்
செப்பினர்பின் பவர்முதல்வர் சிவஞான சித்தி
விரித்தனர்மற் றவர்கடிரு வடிகள் போற்றி
விளம்பியநூ லவையிரண்டும் விரும்பி நோக்கிக்
கருத்திலுறை திருவருளு மிறைவ னூலுங்
கலந்துபொது வுண்மையெனக் கருதி யானும்
அருத்திமிக வுரைப்பன்வளர் விருத்த நூறும்
ஆசில்சிவப் பிரகாச மாகு மென்றே''

அருணந்தி சிவாசாரியர் இயற்றிய 'போத மிகுத்தோர்' என்று தொடங்கு **சிவஞானசித்தி** நூன்மரபுச் செய்யுளிலாதல். **சிவபிரகாச** நூன்மரபுச் செய்யுளிலாதல், இரெளரவ ஆகமத்திலிருந்தாதல் பிற ஏதாவது ஓராகமத்திலிருந்தாதல் **சிவஞானபோதம்** இயற்றப்பட்டதாகக் கூறப் படவேயில்லை. 'தெரித்தகுரு' என்ற செய்யுளில் **சிவஞான போதத்தையும் சிவஞான சித்தியாரையும்** வேறாகவும் இறைவன் நூலாகிய ஆகமத்தை வேறாகவும் கூறியிருத்தல் காண்க. இறைவன் நூலின் ஒரு பகுதியின் மொழி பெயர்ப் பென்று அங்கே ஆசிரியர் கூறிற்றிலர். நூன்மரபு கூறுமுன் சிவாகமத்தி னியல்பினை விரிந்த ஒரு செய்யுளில் விளக்கியிருந்தும் அச்சிவாகமத்துள் ஒன்றினுடைய பகுதியின் மொழிபெயர்ப்பென்று **சிவஞான போதத்தைக்** குறித்துக் கூறவில்லை. சிவாகமாவது சரியை கிரியை யோகம் ஞான மாகியவற்றைத் தெளிவுற உணர்த்துவதென்று நன்கு வகுத்துக் கூறிய வாசிரியர் அதற்கடுத்த பாட்டில் **சிவஞான போதத்தை** அச்சிவாகமத்தின் வழித்தென்று எளிதாகக் கூறியிருக்கலாம். இரெளரவப் பகுதியின் மொழிபெயர்ப் பாகச் சிவஞானபோத மிருக்குமாயின் ஆசிரியர் அங்ஙனங் கூறாது விடார்.

''கிரியையென மருவுமவை யாவு ஞானங்
கிடைத்தற்கு நிமித்தமெனக் கிளக்கு முண்மை
சரியைகிரி யாயோகத் தன்மை யோர்க்குச்
சாலோக சாமீப சாரூ பங்கள்

மருவியிடு முயர்ஞான மிரண்டா மாறு
மலமகல வகலாத மன்னு போகத்
திருவருளொன் றொன்றதனைத் தெளிய வோதுஞ்
சிவாகமமென் றுலகறியச் செப்பு நூலே''

சந்தான குரவர் நால்வருள் நூல் செய்த மூவருஞ் **சிவஞானபோதத்தை** இரௌரவாகமப் பகுதியின் மொழி பெயர்ப்பு எனறு கூறிற்றிலராகலான் **மெய்கண்டார்** காலந் தொட்டு **உமாபதி சிவாசாரியார்** காலம் இறுதியாகச் சிவஞான போதம் வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பு என்ற கொள்கை உலகத்தில் நிலவவில்லை யென்பது திண்ணம். சந்தான குரவர் காலத்திற்குப் பின்னே சிவஞானபோதப் பெருமை தமிழுலகிற் பரவிய காலத்தே வடமொழியிற் சிவஞான போதம் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஏற்பட்ட காலத்திற்குப் பின்னேயே அஃது இரௌரவாக மத்திலிருந்த வந்ததென்ற கட்டுக்கதை தமிழ்நூலுக்கு வட நூல் மூலம் வேண்டுமென்ற தப்புக் கொள்கையில் உற்பத்தி யாயிருத்தல் வேண்டும். அதற்குச் சற்று முன்னேதான் சிவஞான போதத்திற்கு முன்னும் பின்னும் எழுதப்பட்ட பாயிரச் செய்யுட்கள் யாக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

சிவஞான போதமானது **மெய்கண்டாரால்** இயற்றப் பட்டதென்று கூறியிருப்பவும் ''மலர்தலை'' என்ற பாயிர செய்யுளில் 'மயர்வு அறநந்தி முனிகணத் தளித்த உயர் சிவஞான போதமுரைத்தேன்' என்று கூறப்பட்டது. அவ்வாறே சிவஞான போதத்தின் இறுதியின் கண்ணும் ''எந்தை சனற்குமர னேத்தித்தொழ வியல்பாய், நந்தி யுரைத் தருளு ஞானநூல்'' என்று கூறப்பட்டது. ''ஒட்டக் கூத்தன்பாட்டிற்கு இரட்டைதாழ்'' போலச் சந்தானகுரவர் காலத்திற்குப்பின் ஏற்பட்ட புதுக்கொள்கையை நாட்டு வதற்குச் சிவஞானபோதத்திற்கு முன்னும் பின்னும் அதனை வலியுறுத்தும் பாயிரச்செய்யுட்கள் எழுந்தன போலும். அங்ஙனமாயினும் அப்பாயிரச் செய்யுட்களில்

சிவஞானபோதம் இரௌரவ **ஆகமத்தின்** பகுதியென்று கூறப்படவேயில்லை. நந்திபெருமான் நூல் செய்தால் அது வடமொழியிற்றா னிருக்க வேண்டுமென்று துணிவதற்குக் காரணம் யாதோ விளங்கவில்லை. அல்லதூஉம் நந்தி பெருமான் உரைத்த நூலை **ஆகமத்தின்** பகுதியென்று கூறவும் போதிய பிரமாணம் யாதுமில்லை. ஆதலால் இச்சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்கள் எழுந்த காலத்தும் **சிவஞான போதம்** இரௌரவத்தின் வழி நூலென்ற கொள்கை உலகத்தில் நிலைபெறவில்லை. இதனால் யூகிக்கப்படுவது யாதெனில் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுட்கள் எழுந்த காலத்திற்குப் பின்னேயே வடமொழிச் சிவஞான போதத்தை வைப்பதற்கிடமாக இரௌரவாகமப் பகுதி யொன்று ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அதற்குப் பின்னேயே வடமொழிச் சிவஞானபோதற்திற்கு விரிவுவர வகுத்த **சிவாக்கிர யோகிகள்** இரௌரவத்திலே சிவஞானபோதம் உபதேசிக்கப்படுகின்றதென்ற கருத்தைத் தமதுபாடியத்துள் கூறுவாராயினர். **சிவாக்கிர யோகிகள்** காலந்தொட்டு சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பு என்றகொள்கையானது வலி பெறுவதாயிற்று. **திருவாவடுதுறையில் விளங்கிய உலகுடை நாயனா** ரென்பாரும் அக்கர்ணபரம்பரைக் கட்டுக் கதையை நம்பினதாக அறிகிறோம். அவர்க்குப் பின்வந்த ஆசிரியர் **சிவஞான முனிவர்** இதனைப் பற்றிய வரலாற்று ஆராய்ச்சியிற் கவனஞ் செலுத்தாது ஐதிக வரலாற்றைத் தாம்கேட்ட முறையாகவே தமது நூலிற் குறித்துவிட்டனர். அங்ஙனங் கூறினும் 'சிவஞான போதநெறி காட்டும் வெண்ணெய் பயில்வாய்மை மெய்கண்டான்' என்றவிடத்துக் கைலாய பரம்பரையில் வந்தது சிவஞான போதநெறி யென்று குறிப்பித்தமை காண்க. '**காமிக** முதலிய சைவாகமங்களுள் ஞானபாதப் பொருளின் இகலறுத்து அவற்றின் பொருளுண்மை போதித்தற்கு இரௌரவாகமத் தில் எழுந்தது சிவஞானபோதம்' என்ற வரலாறு **அருணந்தி சிவாசாரியாரால்** கூறப்படவில்லையென்பது காண்க. அஃது அருணந்தி சிவாசாரியாரது "போதமிகுத் தோர்தொகுத்த"

என்ற செய்யுளை உற்றுநோக்கில் நன்கு விளங்கும். அருணந்தி சிவாசாரியர் சுருக்கிக் கூறினதையே ஆசிரியர் சிவஞான முனிவர் விரித்துக் கூறினாரென்று ஒரு சாரார் இரண்டிற்கும் பொருத்தங்கூற முற்படுவாராயின் அருணந்தி சிவாசாரிய முனிவர் கூறியது சுருக்கமென்பதற்கும் ஆசிரியர் சிவஞான முனிவர் கூறியது விரிவு என்பதற்கும் தக்க பிரமாணங் காட்டவேண்டும். இரெளரவாகமத்திலாவது நந்தி பெருமகனுக்கு மலைவுதீர்தற்பொருட்டுச் சிவஞான போதம் கூறப்பட்டதென்று வரையப்பட்டுள்ளதாவென்று ஆராய்ச்சி செய்தால் அங்ஙனங் கூறும் இரெளரவாகமத்தின் பகுதி இதுவரை காணப்படவில்லை.

இன்னுஞ் சிலர் மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்குக் குருந்த மரத்தடியில் சிவபெருமான் குருவாயெழுந்தருளிய காலை அவர் கையிலிருந்த புத்தகம் சிவஞானபோத மென்று கடவுண்மாமுனிவர் கூறியதைப் பெரிய பிரமாண மாக எடுத்துரைப்பார். அக்கடவுண்மாமுனிவர்தாமும் சிவபெருமான் வைத்திருந்த சிவஞானபோதம் இரெளரவத் தின் பகுதியென்று தெரிவிக்கவில்லை. கடவுண்மாமுனிவர் காலம் சந்தானகுரவக் காலத்திற்கு மிகவும் பிந்தியது. அவர் நூலுட் குறித்த சிவஞானபோதம் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் மொழிபெயர்த்த சிவஞானபோத மென்பதற்குப் பிரமாண மில்லை. கடவுள் குருவடிவமாக எழுகின்றகாலை தமது திருக்கை யொன்றில் ஏடு வைத்திருத்தல் அவர்கொண்ட திருமேனியின் இலக்கணத்தின்பாற் படும். அதனை ஒரு சாரார் வேதமென்பர். ஒரு சாரார் ஆகமமென்பர். ஒரு சாரார் சிவஞானபோதமென்பர். அவர் கூறுவனவெல்லா வற்றிற்கும் பொருள் அபரஞானக்குறி என்பதே கருத்தாகக் கொள்க. ''சீ த ள ப் ப ளி க் கு மே னி யு ம்'' என்ற திருவிளையாடற் செய்யுளில் வேதபுத்தகம் என்ற வாக்கியம் காணப்படுகின்றது. அச்சொற்றொடரைக் கெட்ட துணை யானே வைதிகர்கள் சிவபெருமான் திருக்கையில் வைத் திருந்தது 'எங்கள் வேதமே, எங்கள் வேதமே' என்று

முழங்குதல் கூடும். வேதத்திற்குப் பொருளருளிச் செய்ய முன் வந்த பெருமான் எப்படித் தம் கையிலுள்ள வேதத்தை விரித்து ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும் பொருள் கூறவில்லையோ அவ்வாறே அவர் குருந்தமரத்தடியில் எழுந்தபோதும் **மணிவாசகப் பெருமா**னுக்குச் சிவஞான போதத்திலுள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும் விரித்துப் பொருள் கூற வில்லை. ஆதலால் அவர் திருக்கையிலிருந்த திருவேடு **மெய்கண்டார்** இயற்றிய நூலிற்கு முதனூலென்று கொள்ளப் போதிய சான்றில்லை. எவ்வாறாயினும் அஃது இரௌரவப் பகுதியென்று கொள்ளுதற்குப் பிரமாணம் யாது மின்மை யறிக. இதுகாறுங் கூறியவற்றால் திருக்கைலாய பரம்பரை யில் வந்த ஞான நெறியினை ஆசிரியர் **மெய்கண்டார்** உணரப்பெற்றுச் சிவஞானபோத நூலினை முதன் முதலில் இயற்றியருளினாரென்பதும், அவர் காலத்திலும் ஏனைச் சந்தான ஆசிரியர் காலத்திலும் அது மொழிபெயர்ப்பு நூல் என்ற கொள்கை ஏற்படவில்லை யென்பதும், அவர்கள் காலத்திற்குப் பின்னே வடமொழியிற் சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதென்பதும், அதற்கு அவ்வட மொழிச் சிவஞானபோதத்தின் இறுதிச் சுலோகத்தின் இறுதி யடியே தக்க சான்றாகுமென்பதும், சிவஞானபோத நூலே திருக்கைலையிலிருந்து வந்ததென்று கோடல் **உமாபதி சிவாசாரியார்** கூறிய நூன்மரபோடு முரண்படுமென்பதும், அக்கொள்கையை ஒருவாறு வலியுறுத்தும். சிவஞான போதத்துச் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்கள் எழுந்த பின்னேயே' இரௌரவாகமாப் பகுதியொன்று வடமொழிச் சிவஞான போதத்தைத் தன்னகத்துக் கொள்ளும் வண்ணம் ஏற்பட்டிருத்தல் கூடுமென்பதும், அந்த இரௌரவத்தைத் தழுவிய **சிவாக்கிரயோகிகள்** காலந்தொட்டே **மெய்கண்டாரது** சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பென்ற பொய்க் கொள்கை உறுதிப்பட்டதென்பதும், அதற்குப் பின்னே வந்த **கடவுண்மாமுனிவர்** முதலியார் அக் கொள்கையை ஒருவாறு தழுவினரென்பதும், பின்னர்ச் **சிவஞான** பாடியத்தில் அஃது இடம் பெற்றுத் தமிழ்

மக்களால் அதற்குப் பின்னே சுலோகத்திற்கு முன்வரை நம்பப்பட்டவென்பதும் உய்த்துணரப்படும்.

தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் முதனூ லன்றென்ற தப்புக் கொள்கையை நிலைநாட்ட முன்வந்தாருள் மிக்க ஊக்கங் காட்டினவர் காலஞ்சென்ற யாழ்பாணம் திருவாளர் சபாரத்ன முதலியார் என்பார். அவர் கூறு முதற்காரணம் அந்நூல் மொழி பெயர்ப்பென்ற கொள்கை பரம்பரைக் கொள்கை என்பதே. முன்னுள்ள உண்மையை மறைத்துப் பின் ஏற்பட்ட கொள்கையைப் பரம்பரைக் கொள்கை யென்று கூறுவது சைவப் பெருநெறிக்கு இடையூறு விளைவிக்கச் சில நூற்றாண்டுகட்கு முன் எழுந்த ஏகான்ம வாதத்தைக் கைக்கொண்ட நம்மவரிற் சிலர் அவ்வேகான்ம வாதமே பரம்பரைச் சமயமென்றும் சைவ சித்தாந்தம் நேற்று வந்ததென்றும் குழறுவதை யொக்கும். இது வரலாற்றாராய்ச்சியின்மையான் வந்த இழுக்கு. சந்தான குரவருள் இறுதியில் நின்ற உமாபதி சிவத்தின் காலத்தே சிவஞான போதம் மொழிபெயர்ப்பு என்ற கொள்கை கிடையாது என்று மேலே காட்டினோம். அதற்குப்பின் ஏற்பட்ட கொள்கையைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தார் கைப்பற்றிக்கொண்டால் அது எவ்வாறு பரம்பரைக் கொள்கையாகும்?

இனி முதலியார் அகச்சாட்சியத்தைப்பற்றிப் பேசுவதாக முன் வந்து, 'மலர்தலையுலகின்' என்று தொடங்குஞ் செய்யுளில் ''நந்திமுனிகணத் தளித்த உயர் சிவஞானபோத முரைத்தோன்'' என்ற வாக்கியத்தையும் மற்றொரு விடத்தில் 'நந்தி யளித்த ஞானநூல்' என்ற வாக்கியத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அவ்வாக்கியங்கள் உமாபதி சிவாசாரியர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று முன்னே காட்டப்பட்டது. அவைகளுள் மெய்கண்டார் நூல் வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பு என்று காட்டுவதற்குச் சொல் லில்லை. நந்தி சொன்ன நூலென்று கேட்டவுடனே அது

வடமொழியிற்றானிருக்க வேண்டுமென்றும் 'உரைத்தார்' என்றதற்கு மொழிபெயர்த்தார் என்பது பொருளென்றும் கூறுவது மிகத் தவறாகும். நந்திபெருமான் கூறியதை மெய்கண்டார் 'உரைத்தார்' என்ற விடத்து இருவரும் அச் செய்யுளின்படி வெவ்வேறு மொழியில் பேசினார்கள் என்று கருதுகிறவர்கள் சதாசிவமூர்த்தி யிடத்திலிருந்து ஆகமங் களை அனந்ததேவர் கேட்டு சீகண்ட ருத்திரர்க்குரைப்ப, சீகண்டர் கணங்கட்கும் முனிவருக்கும் அவற்றை அளித்த போது அனந்தர் பேசிய மொழி வேறு, சீகண்ட ருத்திரர் பேசிய மொழி வேறு, முனிவருந் தேவரும் வழங்கிய மொழி வேறு, என்று கூறாது எல்லாரும் வடமொழியிலேயே தாம் பேசினார்கள் என்று கொள்ளுவதெப்படி? வடமொழி யிலே ஆகமமிருத்தலினாலே அங்ஙனங் கூறலாமென்றால் தமிழிலே சிவஞானபோத மிருத்திலினாலே, நந்திபெருமா னும் தமிழிலேயே பேசினாரென்று ஏன் கூறக் கூடாது? வட மொழியிலுஞ் சிவஞானபோதம் இருக்கிறதென்றால் அது தமிழினின்று மொழி பெயர்த்ததென்று வரலாற்றாராய்ச்சி யால் மேலே விளக்கப்பட்டது. தமிழிலுள்ள **ஆத்திசூடி கொன்றைவேந்தன்** முதலிய நூல்களை வடமொழியில் மொழி பெயர்த்தவர் தமது மூலத்தைக் கூறாவிட்டால் ஆத்திசூடியுங் கொன்றைவேந்தனுமே மொழிபெயர்ப்பு நூலாமென்று குருட்டு நம்பிக்கையுள்ள தமிழர் கூத்தாடுவ தியல்பே. ஆனால் அஃது உண்மைக்கு விரோதமாமன்றோ? இவ்வாறுதான், கபடமும் அறிவுமுள்ள மக்கள் கபடமும் அறிவுமில்லாத மக்களைத் தமது வஞ்சனையால் எளிதில் வென்றுவிடுவார்கள். இச்சூழ்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தித் தொலைக்கவே வரலாற்றாராய்ச்சி முறை மிகவும் பயன் படுகின்றது.

முதலியாரது மூன்றாவது போலிக் காரணமென்ன வென்றால் சிவஞான போதத்தில் வடசொற்கள் காணப்படு கின்றன என்பது. இஃது ஒரு காரணமாகுமா? அப்படி யானால் வடசொற்கள் சிறுபான்மையுடைய **தேவார**

திருவாசக முதலிய எல்லா நூல்களையுமே மொழிபெயர்ப்பு என்று கூற நேரும். முதலியாரைப் போன்ற தப்பு வழக்காளிகள் அத்தகைய கூற்றையும் நிலைநாட்ட முன் வருவார்கள். அவரைப்பற்றிப் பேசிப் பயனென்?

நான்காவது காரணம் மந்திரங்கள் வடமொழியிலுள்ளன. அவற்றையும் அவற்றின் கருத்தையும் **சிவஞான போதம்** விளக்குதலால் சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பு என்பதே. மேற்காட்டிய காரணம் போல் இதுவும் தள்ளத் தக்கதே. மந்திரமென்பதின் இயல்பே இன்னதென்று அறியாது, ஆசிரியர் **தொல்காப்பியர்** முதலியோர் தமிழில் மந்திரமுண்டு என்று கூறிய உண்மையையுமறியாது, தமிழானது மந்திரத்திற்குரிய மொழியல்லவென்று தம் அறியாமையைப் புலப்படுத்தியதே நாம் அவர்பால் இரங்கத் தக்க செய்கையாம். மந்திரம் யாவும் தமிழ்க்கே யுரியன என்பதைப் பற்றிப் பிறிதோர் இடத்திற் கூறப்பட்டது. ஈண்டு விரிவஞ்சி விடுகின்றோம். அவர் கூறியவண்ணமே அவை வடமொழியிலிருந்தாலும் அவற்றை விளக்குவான் புகுத்த ஆசிரியர் தமிழில் முதனூல் செய்ய வியலாது என்று யூகிப்பதெப்படி? ஏதாவது ஒரு மந்திர நூலின் மொழி பெயர்ப்பாகச் சிவஞான போதத்தைக் கூற முடியுமா? சிவாகமங்கள் பல **மெய்கண்டார்** நூலுக்கு முன்னிருந்தமை யாலே அவற்றோடு ஒத்த கருத்தையுடைய சிவஞான போதத்தை அவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு என்று எவ்வாறு கூற முடியும்? ஆங்கிலத்தில் ஒருவர் இந்துதேச வரலாற்றை முதன்முதல் எழுதினால் அவர் கூறுஞ் செய்திகள் இந்திய நாட்டில் நிகழ்ந்தன எனலாமே யொழிய முதன்முதற் செய்யும் ஆங்கில வரலாற்றிற்கு இந்திய நாட்டிலுள்ள வட மொழியில் மூலமிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவ தெவ்வாறு பொருந்தும்? ஆனால் முதலியாரது மனப்போக் குள்ளவர்கள் பின்னுள்ள யாவும் முன்னுள்ளவற்றின் மொழி பெயர்ப்பென்று கூறத் தொடங்குவார்கள். அங்ஙனமாயின் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கணம் யாதுதானென்பது துணியவிட

மில்லை. **கண்ணனது** கீதை மொழிபெயர்ப்பு **கிறிஸ்துவின்** மலைப்பிரசங்கமென்றும், வடமொழி நீதிசாரத்தின் மொழி பெயர்ப்பு தமிழ் **ஆத்திசூடி கொன்றைவேந்தன்** முதலிய வென்றும், **கொரானின்** (Quoran) மொழிபெயர்ப்பு **விவிலிய நூல்** (Bible) என்றும், **திருவள்ளுவரின்** மொழிபெயர்ப்பு **உரோமாபுரி**யிலிருந்த **மார்க்கஸ் அரீலியஸ்**(Marcus Aurelins) என்பவர் கட்டுரையென்றுங் கூற நேரும்.

முதலியாரது திரிபுணர்ச்சி இதனோடும் நிற்கவில்லை. ஏனெனில், 'சிவஞானபோதத்தை இறைவன் ஆகமங்களுட் புகட்டி வைத்திலனேல் அஃது அவர் காருண்ணியத்திற்குப் பெருங்குறைவு நாட்டிவிடும்' என்று குழறுகிறார். இவர் தேவார திருவாசகங்களுக்கு மூலநூல் ஒன்றினை வடமொழி வேதத்துள்ளே சிவபெருமான் புகுத்திவையாததற்கு அக் கடவுளைக் குறைகூறத் துணியாத காரணமென்னோ விளங்கவில்லை. சிவஞானபோதக் கருத்துக்கள் தேவார திருவாசகத்துள்ளுங் காணப்படுகின்றன. கருத்துக்கள் உலகில் நிலவுமாயின் அவற்றை நூலுள் வகுத்தமைத்த பெருமை கூட ஆசிரியர் **மெய்கண்டார்க்கு** உள்ளதென்று ஒப்புக்கொள்ள மனக்கோட்டமுடைய முதலியார்க்கு முடியாததொன்றே. ஆகமத்தில் சிவஞான போதத்தைச் சிவபெருமான் அமைக்கர்விட்டால் மொழிபெயர்ப்பு மாத்திரஞ் செய்ய ஆற்றலுடைய **மெய்கண்டார்** தமது நூலியற்றத் திண்டாடித் திகைத்திருப்பர் போலும். இஃது எவ்வளவோர் அறியாமை! இப்படிப்பட்ட கொள்கைகள் நகைத்தற் கிடந்தருமே யன்றிப் பிறிதென்னாம்.

இனி, ஆசிரியர் **மெய்கண்டார்** இருவகைப் பாச் செய்யுட்க ளாலும் உரைச்செய்யுளாலும் நூலியற்றினமையால் அது மொழி பெயர்ப்பா மென்பது முதலியாருடைய அடுத்த போலிக் காரணமாகும். பல்வகை யாப்பானும் ஒரு நூல் செய்யப்படலாமென்பதற்குப் போதிய எடுத்துக்காட்டுக்கள் உள்ளன. உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்

என்பது ஒருவகைத் தமிழிலக்கிய விசேட மென்பதனை இவர் உணர்ந்திலர் போலும். இதனை **மறைத்திரு மறைமலையடிகள்** அவர்களும் நன்கு விளக்கி முதலியாரை மறுத்திருக்கின்றார்கள். **சிலப்பதிகார** முதலிய பெருங் காப்பியங்களையும் **நால்வர் மணிமாலை** முதலிய பிரபந்தங் களையும் உற்று நோக்குவார் முதலியாரது போலிக் காரணத்தைத் தள்ளி ஒதுக்குவாரரென்பது திண்ணம்.

சிவஞான சித்தியாருள் நூல்வழிக் கூறும் திருப்பாட்டைத் தமக்கு ஆதாரமாகப் பொருட்படுத்துகின்றார் முதலியார். அது தவறென்பதை முன்னே காட்டினோம். இவண் விரிக்க வேண்டியதில்லை. அஃதன்றி எல்லா நூல்களும் 'அருமறை ஆகமத்தே அடங்கு'மென்று சொன்ன வாக்கியத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதனாற் சிவஞான போதமும் மொழி பெயர்ப்பே என்கின்றார். அருமறை யாகமங்களனைத் திற்கும் மூலநூல்கள் தமிழிலே இருந்தனவென்றும் அவை யெல்லாம் உளவாதற்குக் காரணமாகிய ஓங்காரம் தமிழென்பதுங் கூறி அதனாலே சிவஞானபோதம் தமிழி லேயேயுள்ளது என்று பதில் விடுத்தலே முதலியார் கடா விற்குத் தக்க விடையாகும்.

இறுதியாக, முதலியார் கூறுவதாவது தமிழிலே சிவஞானபோத மிருந்திருந்தால் **மெய்கண்டார்** காலத்திற்கு முன்னேயே அது தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒன்றாக விருக்க வேண்டுமென்கிறார். நந்தி பெருமான் கைலையிலுள்ளவர். அவரிடமிருந்து சிவஞானபோதம் மெய்கண்ட தேவருக்கு வந்ததென்று விளக்குவான் தாம் எடுத்துக் காட்டிய மேற் போந்த செய்யுட்களை நம்புவாராயின் அந் நூல் நிலவுலகத் திலே தமிழ் நாட்டிலே தமிழிலக்கியத்தோடு ஒன்றாயிருத்தல் வேண்டுமென்று குழறுவதற்கு என்ன நீதி புகல்வார்? இதனால் இவருக்குத் தாமெடுத்துக் காட்டிய செய்யுட்கள் கூறும் வரலாற்றில் நம்பிக்கையில்லை யெபன்தே தெளி வாகும்.

தன் கண்ணிலே இருக்கின்ற உக்கிரத்தை எடுக்க முயலாமல் அயலார் கண்ணிலேயுள்ள துரும்பைப் பார்த்து இரங்குவதுபோல அறியாமைபற்றி வந்த தனது அபிமானக் கொள்கையைக் கைவிடாது தமிழாராய்ச்சி வல்லோரைத் துரபிமானிகளென்று முதலியார் இகழ்வது மிக அழகாயிருக்கிறது! ஆசிரியர் **சிவாக்கிர யோகிகளது** வாக்கியத்தையும் அவர்க்குப் பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் கூறிய வாக்கியங்களையும் **கடவுண்மா** முனிவர் கூறியவற்றையும் காலஞ்சென்ற **செந்திநாதையர்** வசனத்தையும் பிரமாணமாக எடுத்துக்கொண்டு தம் கொள்கையை நாட்ட முயல்கின்றார். அவற்றிற்கெல்லாம் முன்னமே விடை கூறினாம். வடமொழியில் சிவஞானபோத மிருத்தலை ஒரு காரணமாகக் கூறுவது எட்டுணையும் பொருந்துவதன் றென்பதையும் முதற்கண் காட்டினாம். இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் **சபாரத்ன முதலியார்** எடுத்துக் கூறிய காரணங்கள் யாவும் அவரது கொள்கையை நிலை நாட்டும் வலியுடையன வல்லவென்பது போதரும். ஈண்டுக் கூறியன யாவும் முதலியாரோடு ஒத்த கொள்கையையுடைய திருவாளர் **பொ. முத்தையபிள்ளையவர்கள்** விடுத்த போலிக் காரணங்களையுங் கண்டித் தொகுக்கப் பயன்படும்.

சுத்தாத்துவிதம்

சுத்தாத்துவித மென்ற சொற்றொடர் சுத்த-அத்துவித மென்ற சொற்களாலாயது. 'சுத்த' என்ற சொல் புனிதத்தைக் குறிக்குமென்று ஒரு சிலர் கூறுவர்.

''பொய்கண்டார் காணாப் புனிதமெனு மத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருள் மேவுநா ளெந்நாளோ''

என்ற தாயுமானவர் திருப்பாட்டில் ''புனிதமெனு மத்து வித'' மென்பது சுத்தாத்து விதத்தைக் குறிக்கும். மலமற்ற மேலான நிலையில் கடவுளோடு அத்துவிதமாயிருப்பது சுத்தாத்துவிதமாகுமென்பது அவர் கொள்கை. ஆணவத் தோடு அத்துவிதமாயிருத்தல் அசுத்த அத்துவிதமாகும். சிவத்தோடு அத்துவிதமாயிருத்தல் சுத்த அத்துவிதமாகும்.

''ஆணவத்தோடத்துவித மானபடி மெய்ஞ்ஞானத்
தாணுவினோடத்துவிதஞ் சாருநாளெந்நாளோ''

என்றது காண்க. கேவலம், சகலம், சுத்தம் என்ற மூன்று அவத்தையுள் சுத்தமென்பது மலம் நீங்கிய நிலையைக் குறிப்பது போல, சுத்த அத்துவிதமென்பதிலும் அப்பொருள் கொள்ளுதல் இங்கே பெறப்பட்டது. பாம்பன் குமரகுருதாச சுவாமிகளும் இப்பொருளையே வற்புறுத்தினர். அவர் கூறுங் காரணமாவது கேவலாத்துவிதம், விசிட்டாத்துவிதம் முதலிய பிற அத்துவிதக் கொள்கைகள் ஏற்படுவதற்கு முன்

னேயே சுத்தாத்துவித சித்தி, மண்டலப் பிராமண உப நிடதத்திற் கூறப்பட்டிருத்தலின் ''சுத்த'' மென்பதற்குப் புனிதமென்ற பொருளே கொள்ளற்பாலது என்பது.

ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் 'சுத்த' என்பது இயற்கை யடைமொழி யெனக் கொள்வர். அத்துவித மென்பதின் உண்மையான இலக்கணத்தைச் சைவசித்தாந்த நூல் உணர்த்துதலின் அது கூறும் அத்துவிதம் சுத்தாத்து விதமென்பர். சுத்த என்ற அடைமொழி இக்கருத்தில் வழங்குதல் தர்க்கநூலிற் காணப்படும் ''சுத்த'' என்பதற்கு மேற்குறித்த இருபொருளும் கொள்ளத்தக்கனவே. இனி அத்துவிதமென்ற சொல்லைப்பற்றி ஆராய்வாம்.

''அத்துவித'' மென்ற சொற்றொடர் ''அத்வைத'' மென்ற வடமொழித் தொடரின் திரிபு. ''நஞ்+த்வைதம் ''என்பது'' ''அத்வைத'' மென்றாயிற்று. பாணினீய இலக்கணத்துள் இரண்டா மத்தியாயத்துள் ''நஞ்'' என்று தொடங்குஞ் சூத்திரத்தைப் பார்க்க. நஞ்+த்வைத மென்பது சந்திவிதிப்படி ஞகரம் கெட்டு நத்வைத மென்றாகி பின்னர், நகர மெய் கெட்டு அத்வைத மென்றா யிற்று. வீர சோழியத்துள் ''சொன்ன மொழிப்பொருள் நீக்கு நகாரம் அச்சொல் முன் மெய்யேல், அந்நிலையாக உடல்கெடும், ஆவி முன்னாகில் அது தன்னிலை மாற்றிடும்' என்று விதித்தபடி, நகர உயிர் மெய்க்குப் பின் மெய் யெழுத்து வந்தால் நகரமெய்கெடும். ந+த்வைதம் = அத்வைதம். அதற்குப் பின் உயிரெழுத்து வந்தால் நகர உயிர்மெய்யிலுள்ள உயிர், நகரமெய்க்கு முன் நிற்கும். (உதாரணம்) ந + அர்த்தம் = ந்+அ + அர்த்தம் = அந்+ அர்த்தம் = அநர்த்தம். த்வைதமென்ற சொல் துவிதமென்றே தமிழில் வழங்கும். அதற்கு இருதிறன் என்று பொருள்.

நகரத்திற்கு ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் ஆறு பொருள் கூறியுள்ளார். ஆதலால் அத்துவிதமென்ற சொல்லில்

அகரத்திற்கு அந்த ஆறுபொருளுங் கொள்ளப்படும். ஆறு பொருள்களாவன: அன்மை, இன்மை, மறுதலை, வேற்றுமை, சிறுமை, பொறையின்மை என்பனவாம்.

(1) அன்மைப் பொருளிற்கு உதாரணம்:— "அப்பிராமணன்" என்பது. அப்பிராமணனென்ற சொல் பிராமணனல்லாத பிறிதொருவனைக் காட்டும். பிறப்பால் அப்பிராமணனென்றவிடத்துச் செயலால் பிராமணனுக்கு ஒப்பானவ னென்ற பொருள் தொனித்தலால் அச்சொல்லில அகரத்திற்கு ஒப்புப் பொருள் கொள்ளுதலு முண்டு. அதனை வடமொழியில் சாமியமென்பர். முத்தன் சிவசாமிய மடைகின்றானென்றால் ஒருவாறு சிவத்திற்குச் சமானமான நிலையை முத்தன் அடைகின்றானென்பதே பொருள்.

(2) இன்மைப் பொருளிற்கு உதாரணம்: "அப்பிரகாசம்" அபோசனம் என்றவிடத்து அகரம் இன்மைப் பொருளில் வந்தது. அச்சொற்கள் முறையே பிரகாச மில்லாமையையும் உணவில்லாமையையும் குறிக்குமே யொழிய அப்பிராமணன் என்ற சொற்போலப் பிரகாச மில்லாத பொருளையும் உணவல்லாத பொருளையும் குறிக்க மாட்டா. இன்மையை வடநூலார் அபாவ மென்பர்.

(3) மறுதலைப் பொருளிற்கு உதாரணம் : "அதர்மம்" "அசுரர்" என்ற சொற்களாகும். அவைகள் தர்மத்திற்கு விரோதமானவையும் சுரர்க்கு விரோதமானவரையும் குறிக்கும். மறுதலையை விரோத மென்பர்.

(4) வேற்றுமைப் பொருளிற்கு உதராணம்! அநாகாச பூமி என்ற விடத்துப் பூமி ஆகாசத்தின் வேறு என்பது பொருளாகும். அன்மைப் பொருள் ஒப்பினைக் காட்டும். பேதப் பொருள் வேற்றுமையைக் காட்டும். வேற்றுமையை அந்யத்வமென்பர்.

(5) சிறுமைக்கு உதாரணம் :— அநுதராகன்யா = அந் + உதரா + கன்யா = சிறுத்த வயிறுடைய கன்னி. இங்கே அந் என்பது சிறுமையைக் காட்டிற்று இன்மையைக் காட்டவில்லை. அல்பமென்பர்.

(6) பொறையின்மைக்கு உதாரணம் :—அமரா: தேவா: = தேவர்கள் மரணத்தைத் தாங்காதவர்கள். அபார மென்ற சொல் தாங்க முடியாத பாரத்தைக் குறிக்கு மிடத்து அகரம் பொறையின்மைப் பொருளில் வந்தது காண்க. பொறையின்மையை வட மொழியில்அப்ராசஸ்த்ய மென்பர்.

இவ்வாறாகிய ஆறு பொருள்களுள் எண்ணின் பெயர்க்கு முன் வருகின்ற அகரம் அன்மைப் பொருளையே குறிக்கும்; இன்மைப் பொருளைக் குறிப்பதில்லை. ஏகம் என்ற சொல் ஒருமையைக் குறிக்கும். அநேகம் என்ற விடத்து ஒன்றல்லாத இரண்டு மூன்று முதலியவைகளை அச்சொல் குறிக்குமே யொழிய ஒன்றுமில்லாத சூனியத் தைக் குறிப்பதில்லை. அதுபோல, துவிதம் என்ற சொல் இரண்டு என்னும் எண்ணைக் குறிப்பதனால் அத்துவித மென்ற சொல் இரண்டன்மையையே குறிக்கும். அத்துவித மென்பதில் அகரத்திற்கு இன்மைப் பொருள் கொண்டால் இரண்டின்மை யென்பது ஒன்றை மாத்திரமே குறிக்கும். அநேக மென்பதற்கு எவ்வாறு பொருள் கொள்ளப் பட்டதோ அவ்வாறே அத்துவித மென்பதற்கும் பொருள் கொள்ளுவதே முறை. இரண்டல்ல என்ற விடத்து ஒன்று மூன்று முதலிய எண்கள் உய்த்துணரக் கிடத்தலின் இரண்டல்ல என்பது ஒன்று தானென்று அறுதியிட்டுக் கூறுதல் பொருந்தாது.

ஆனால், பல மதவாதிகள் அத்துவித மென்பதற்கு இரண்டின்மையென்ற பொருளையே மேற்கொண்டு

ஒன்றென்ற கருத்தையே தத்தம் மதத்திற்கேற்றவாறு வற்புறுத்தியிருக்கின்றார்கள். 'பிரமம் உலகத்தோ டத்து விதமாயிருக்கின்றது' 'அது நீ ஆகின்றாய்' என்னும் உபநிடத மகா வாக்கியங்களுக்குப் பொருள் கொள்ளு மிடத்தே அத்துவித மென்பதற்கு ஒன்றென்ற பொருளைக் கொண்டு "கடவுளும் உலகமும் ஒன்றே; பொன்னானது பலவித நகைகளாயிருப்பது போலக் கடவுளே உலகமாயிருக் கின்றார். கடவுளைத் தவிர வேறு பொருள் உண்மையி லில்லை'' யென்று ஏகான்மவாதியர் கூறுவர். அவர்கள் கேவலாத்துவிதி களெனப்படுவர். கேவலம் = தனிமை. இக்கொள்கையை விரித்துரைத்தவர் ஸ்ரீ சங்கராசாரியார். உபநிடதங்களுள் ஏகமென்ற சொல்லும் அத்துவிதமென்ற சொல்லும் வழங்குதலின், இரண்டிற்கும் வெவ்வேறு பொருள் கோடலே பொருத்தம். "ஏகமேவாத்விதீயம்'' என்ற விடத்து அத்துவிதீயமாயுள்ள பொருள் ஒன்றே யென்பது கருத்தாதலின் ஒன்றாயிருக்கின்ற பொருள் பிறி தொன்றோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்திருப்ப தென்பதே யூகிக்கப்படும். படவே, பொருள்கள் இரண்டென்பதே அறியக் கிடப்பதன்றி, "பிரமம் ஒன்றுதானுண்டு; வேறு ஒரு பொருளும் இன்று'' என்று கொள்வதற் கிடமில்லை. ஏக புத்திரனென்பதை அத்துவித புத்திரன் என்று கூறுவதும் வழக்கிலில்லை.

"பிரமமாகிய கடவுள் ஒன்றே உள் பொருள்" என்னில் அங்ஙனம் ஒன்றாகிய பிரமப் பொருள் தன்னையே ஒன்றென்று சுட்டவேண்டிய தில்லாமையால், அங்ஙனம் பிரமப் பொருளை ஒன்றென்று சுட்டும் மற்றொரு பொருளி ருத்தல் பெறப்படுதலான், உள்பொருள் ஒன்றே என்று கொள்ளும் ஏகான்மவாதியர் கொள்கை பொருந் தாமையறிக.

சாந்தோக்கிய முதலிய உபநிடதங்களில் "அத்விதீயம் பிரமம்'' என்பதற்கு "இரண்டற்ற பிரமம்'', அதாவது

''இணையற்ற பிரமம்'' என்ற பொருளே கொள்ளற்பாலது.

இனி, இராமாநுஜர், சிவாத்துவித சைவர் முதலியவர்களும் அத்துவிதம் என்ற சொல்லில் அகரத்திற்கு இன்மைப் பொருளே கொண்டனரென்று ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் தமது பாடியத்தில் குறித்துள்ளார்கள். அவர்கள் பிரமப் பொருள் ஒன்றெனக் கொள்வதுடன் கடவுட் சத்தியையும், பசு பாசங்களையும் பற்றி உபநிடதங்கள் கூறுதலால் அவற்றை இல்பொருளெனக் கொள்ளாது அவற்றால் பிரமம் விசேடிக்கப்பட்டது எனக்கொண்டு, அப்படி ''விசேடிக்கப்பட்டு நின்ற பிரமம் இரண்டல்ல ஒன்றே''யென்று கூறுதலின் அவர்கள் விசிட்டாத்துவிதிகளெனப்படுவர். பசு பாசங்கள் இறைவனை விசேடிக்குமென்னில் அவை அவனுடைய தன்மைகளுக் கொப்பாகும். பசு பாசங்களை இறைவனின் தன்மையாமென்று கூறுதல் அளவைக்குப் பொருத்தமாகாமையின் அவர்கள் கொள்கையும் வழுவுடையனவேயாம்.

இனி, மத்துவர் முதலிய துவிதவாதிகள் அத்துவிதமென்பதற்கு இரண்டின் மறுதலையாகிய ஒன்று எனப் பொருள் கொண்டு பிரமப் பொருள் ஒன்றேயெனக் கொள்ளினும், ''இரண்டிற்கு மறுதலை ஒன்றெனவே ஒன்றிற்கு மறுதலையாகிய இரண்டு என்பது முளது என்பது அறியக் கிடத்தலின் உள்பொருள் ஒன்றல்ல; ஒன்றாகிய பிரமப் பொருளிற்கு வேறாகவும் பொருள்களுள்ளன; அவை உயிர், மாயை யென்பன'' என்று கூறுவர். அவர் கூறுகின்றபடி கடவுள் வேறு உயிர் வேறு இரண்டிற்கும் சம்பந்தமில்லை யென்றால் கடவுள் உயிர்களுக்காக ஐந்தொழில் இயற்றுதல் முடியாது. அன்றியும் அது நீயாகின்றாய். (தத்துவமசி) முதலிய மகா வாக்கியங்களுக்குப் பொருள் கொள்ளவும் இயைபில்லை. ஆதலால் அவர் கொள்கையும் பொருந்துமாறில்லை.

கடவுள் உயிர்கள் பொருட்டு ஐந்தொழில் இயற்று கின்றாரெனின் கடவுளுக்கும் உயிர்க்குமுள்ள சம்பந்தம் யாது? அது நீயாகின்றா யென்றவிடத்து அது என்பது ஒரு பொருள், நீ யென்பது ஒரு பொருளாதலின் ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளாவதெப்படி? ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளாக முற்றிலும் ஆவதில்லையாயின் இரண்டிற்கு முள்ள சம்பந்தம் யாது? என்னும் கேள்விகட்கு விடைகூறு முகத்தால் இறைவனுக்கும் உயிர்க்குமுள்ள சம்பந்தம் அத்து விதமெனப்பட்டது. பொருள்கள் இரண்டு சம்பந்தப்பட்ட காலை அவற்றின் சம்பந்தம் பலவகைப்படும். ஆற்று நீரும் கடல் நீரும் தம்மில் சேர்ந்தகாலை அவற்றின் சம்பந்தம் ஐக்கியமெனப்படும். இரண்டும் நீரேயாதலின் பொருள் ஒன்றென்பதே யமையும். ஆதலால் இரு பொருளுக்குள்ள சம்பந்தமென்று அதனைக் கூற முடியாது. இறைவனும் உயிரும் வெவ்வேறு பொருளாதலின் அவ்விரண்டின் சம்பந் தத்தை ஐக்கியமென்று கூற முடியாது. உயிர் கடவுளோடு ஐக்கியமாயிற்று என்றவிடத்து ஐக்கியம் என்பது ஒற்றுமை மாத்திரையைக் குறிப்பதாய்ச் சம்பந்தத்தின் உண்மை இயல்பை விளக்காது. இறைவனுக்கும் உயிர்க்குமுள்ள சம்பந்தம் குணத்திற்கும் குணிக்குமுள்ள சம்பந்தமாகிய தாதான்மிய மாகுமோயெனின், இறைவனும் உயிரும் தனித்தனிக் குணிப்பொருளாகையால் அவ்விரண்டின் சம்பந்தம் தாதான்மியமன்று. இத் தாதான்மியத்தையே நியாய நூலார் சமவாயமென்பர். ஆதலால் இறைவ னுக்கும் உயிர்க்குள்ள சம்பந்தம் சமவாயமுமன்று. விரலும் விரலும் சேர்ந்துள்ள சம்பந்தம் சையோகமெனப்படும். சையோக சம்பந்தம் வியாபகப் பொருள்களுக்குப் பொருந்து மாறில்லை. ஆதலால் வியாபகப் பொருள்களாகிய இறைவ னுக்கும் உயிர்க்குமுள்ள சம்பந்தம் சையோகமாகாது. இனி, இறைவனின் வடிவம் உயிர்களாகும் எனில், அது சொரூப சம்பந்த மெனப்படும். அத்துவிதமென்ற சொல்லிற்குச் சொரூபமென்ற பொருள் கிடையாது. மேலும் உயிர் இறைவனின் வடிவமாய் இருப்பின் அது இறைவனை

அணைந்து பேரின்பம் நுகர்தல் கூடாது. இனி உயிரறிவும் கண்ணொளியும்போல இரு பொருள் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்குந் தன்மையே இறைவனுக்கும் உயிர்க்குமுள்ள சம்பந்தத்திற்குத் தக்க உவமையாகும். இரு பொருள் அது வதுவாய் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்குந் தொடர்பையே அத்துவித சம்பந்தமென்பர். அத்தகைய சம்பந்தமே இறைவனுக்கும் உயிர்க்குமுள்ள தாகலின் அதனையே அத்துவிதமென்ற சொல்லால் ஞான நூல்கள் குறிப்பனவாயின. இறைவ னுக்கும் அவனது சக்திக்குமுள்ள சம்பந்தம் தாதான்மியம் அல்லது சமவாய மெனப்படும்.

“அறிவினில் அருளால் மன்னி” என்றமையால் உயிர்களி னறிவுக்கும் இறைவனது அறிவுக்கும் இறைவனது அருட் சத்தி வாயிலாக அத்துவித சம்பந்தம் ஏற்படுகின்றது. பொருட்டன்மையால் இயற்கை யறிவுடைய இறைவனும் அறிவிக்க அறியும் உயிரும் வெவ்வேறென்பது தெளியப் படும். பொருள்களை உயிர் காணுமிடத்து இறைவன் உயிரோடு உடனறிந்து அறிவித்து நிற்றலின் இறைவன் உயிரோடுடனா யிருப்பதாகக் கூறுதலுண்டு. கதிரவனுடைய ஒளியானது கண்ணோடும் காணப்படும் பொருளோடும் கலந்தாலன்றி, கண்ணானது பொருளைக் காணாமைபோல இறைவன் உயிருக்குப் பொருளை யறிவிக்கின்ற காலத்து உயிரறிவோடு கலப்பது மாத்திரமல்லாமல் பொருள்களைத் தானேயறிந்தும் காட்ட வேண்டியது அவசியமாயிருக் கின்றது.

“காட்டக் கண்டிடுந் தன்மையுடைய கண்ணுக்
கேயுமுயிர் காட்டிக் கண்டிடுமா போல
வீச னுயிர்க்குக் காட்டிக் கண்டிடுவன்”

என்றது காண்க.

உயிரானது சார்ந்ததன் வண்ணமாகுமாதலால் பேரின்பம் நுகருங்காலை இறைவனோடு அத்துவிதமாய் நின்று நுகருந் தன்மையது. இறைவனும் உயிரும் அறிவுப் பொருளாதலின் உயிர் தன்னினமாகிய இறைவ

னோடு கலந்து நிற்றலே அதன் இயற்கை நிலையென்றும் மலத்தோடு கலந்து நிற்றல் அதன் செயற்கைநிலை யென்றும் கூறப்படும்.

'அத்துவிதம்' 'சுத்தாத்துவித'மென்ற சொற்கள் வடமொழிக் குரியனவாயினும் இறைவன் உலகத்தோடும் உயிரோடும் அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்குந் தன்மையும் பொருட்டன்மையால் அவன் அவற்றின் வேறாந்தன்மையும் அவன் உயிர்களோடு உடன் நின்று அறியுந் தன்மையும் தமிழ் அருள் நூல்கள் பலவற்றுள்ளும் நன்கு கூறப்பட்டுள்ளன.

''இருநிலனாய்த் தீயாகி''

''நின்னாவார் பிறரன்றி நீயேயானாய்''

என்ற திருத்தாண்டகங்களுள்ளும் பிற இடங்களிலும் அத்துவிதக் கருத்து வந்தமை காண்க. இரண்டு உதாரணங்கள் வருமாறு:—

''அறிவானுந் தானே யறிவிப்பான் றானே
யறிவா யறிகின்றான் றானே—யறிகின்ற
மெய்ப்பொருளுந் தானே விரிசுடர்பா ராகாய
மப்பொருளுந் தானே யவன்''

—அற்புதத் திருவந்தாதி.

''ஈறாய்முத லொன்றாயிரு
பெண்ணாண்குண மூன்றாய்
மாறாமறை நான்காய்வரு
பூதம்அவை ஐந்தாய்
ஆறார்சுவை ஏழோசையோ
டெட்டுத்திசை தானாய்
வேறாய்உடன் ஆனான்இடம்
வீழிம்மிழ லையே''

—திருஞான சம்பந்தர் தேவாரம்.

தூத்துக்குடி சைவ சித்தாந்த சபை பொன்விழா மலர்—1933-ஆம் ஆண்டு.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பண்டார சாத்திரம் பதினான்கு

முன்னுரை

கடவுள், உயிர், உலகம் என்பனவற்றின் இயல்பையும் தொடர்பையும் உண்மையாகத் தாமே கண்டுகொள்ளுதல் சிற்றுயிர்களுக்கு இயலாத தொன்று. ஆகையால் அவ் வுண்மை ஞானத்தை முழுமுதற் கடவுளே தக்க தவத்தி னர்க்கு முதற்கணுணர்த்தி அவர்கள் பரம்பரை வாயிலாக ஏனையோரும் அதனை உணர்ந்து உய்யுமாறு கருணை செய்கின்றார் என்பது பெரியோர் கருத்து.

'ஆரண மாக மங்க ளருளினா லுருவு கொண்டு
காரண னருளா னாகிற் கதிப்பவ ரில்லை யாகும்'

—என்பது காண்க'

திருக்கயிலாயத்திலே எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ கண்ட முதல்வர்பால் நந்திபெருமானும் அவர்பால் சனற்குமார மகாமுனிவரும் அவர்பால் சத்திய ஞானதரிசனிகள் என்ப வரும்அவர்பால் பரஞ்சோதிமாமுனிவரும் ஞானோபதேசம் பெற்றனர். பரஞ்சோதி மாமுனிவர் தமிழ் நாட்டிலே திருவெண்ணெய்நல்லூரிலே தோன்றியருளிய வேளாள

குல திலகராகிய ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவருக்குச் சைவ சித்தாந்த ஞானத்தை நல்கி யருளினார். அவர் சித்தாந்த வுண்மைகளைச் சிவஞான போதமென்றும் அரிய தலைமணி நூலுள் தொகுத்துரைத்தத் தமது மாணாக்கர் நாற்பத் தொன்பதின்மருக்கும் அறிவுறுத்தருளினார். அம்மாணாக் கரது பரம்பரை வாயிலாகத் தமிழ் நாடெங்கும் சைவ சித்தாந்த அறிவு தழைத்தோங்கிற்று. அவருள் முதல் நின்ற வர் மெய்கண்ட தேவ நாயனாரது தந்தையின் சமய ஆசிரிய ராகிய அருள் நந்தி சிவாசாரியர். அவர் சிவஞான சித்தியார் இருபாவிருபது என்கின்ற இரண்டு நூல்களையும் இயற்றியருளினார். அவருடைய ஞானப் புதல்வர் மறை ஞான சம்பந்த சிவாசாரியார். அவருடைய மாணவர் தில்லைவாழ்ந்தணர் தலைவராகிய உமாபதி சிவாசாரியார். இவர் சிவப்பிரகாசம் முதலிய எட்டு ஞானநூல்கள் இயற்றி யருளினார். சிவஞான போதத்திற்கு முன்பே திருவுந்தியார்' திருக்களிற்றுப்படியார் என்ற ஞான நூல்கள் சிறந்து விளங்கின. ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவநாயனாரது மாணாக்கருள் ஒருவராகிய மனவாசகங் கடந்தார் என்பவர் உண்மை விளக்கம் என்னும் அருள் நூலை இயற்றியருளினார். இந் நூல்கள் பதினான்கும் மெய்கண்ட சாத்திரம் எனப் பெயர் பெற்றன.

மேற்கூறிய உமாபதி சிவாசாரியரிடத்தே அருள் நமச்சி வாயதேசிகர் என்பவர் ஞான உபதேசம் பெற்றுத் திருவா. வடுதுறையில் தவமிருந்த சித்தர் சிவப்பிரகாசருக்கு உப தேசித்தருளினார். சித்தர் சிவப்பிரகாசரிடம் திருவாவடு துறை ஆதீன முதற்றலைவ்ராகிய நமச்சிவாய மூர்த்திகள் ஞான உபதேசம் பெற்றனர். அவர் தமது ஆசிரியரது கட்டளைப்படி திருவாவடுதுறையில் எழுந்தருளியிருந்து சிவப்பிரகாசதேசிகருக்கு ஞான தீக்கை செய்து சைவ சித்தாந்த நூல்களை அறிவுறுத்தருளினர். அச்சிவப்பிரகாச தேசிகர் தமது ஆசிரியர்பால் விடைபெற்றுச் சிதம்பரம் சென்று அங்கே திருக்கோயிற் பூசைக்கு வைணவர்களால்

நேர்ந்த இடையூறுகளை நீக்கிப் பின்பு ஞான நிட்டையிலே வீற்றிருந்தருளினர். பின்னர், ஸ்ரீ நமச்சிவாய மூர்த்திகள் மறைஞான தேசிகர் என்னும் தக்க மாணவர்க்கு ஆசாரிய அபிஷேகம் செய்து உபதேசித்தருளினர். அவரும் ஞான நூலுணர்ச்சி பெற்றவுடனே இடையறாத நிட்டையில் அமர்ந்தருளினர். ஆதலால், மீண்டும் நமச்சிவாய மூர்த்திகள் தமது பரம்பரையில் ஞானோபதேசமும் ஞான நூலுணர்ச்சியும் திகழ்ந்தோங்கும் வண்ணம் அம்பலவாண தேசிகர் என்பார்க்கும் தக்ஷிணாமூர்த்தி தேசிகர் என்பார்க்கும் உபதேசம் செய்து பட்டம் கொடுத்து சைவசித்தாந்த நூல்களைப் போதித்தருளினார். அவருள், ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி தேசிகர் தசகாரியம், உபதேசப்பஃறொடை என்னும் இரண்டு அரிய நூல்களைச் செய்தருளிச் சின்னப் பட்டத்திலிருந்த வண்ணமே கடவுளோடு இரண்டறக் கலந்தனர். அம்பலவாண தேசிகர் வேறு பத்து ஞான நூல்கள் இயற்றியருளினர். அவையாவன: தசகாரியம், சன்மார்க்க சித்தியார், சிவாச்சிரமத்தெளிவு, சித்தாந்தப் பஃறொடை, சித்தாந்த சிகாமணி, உபாய நிட்டை வெண்பா, அதிசய மாலை, நமச்சிவாய மாலை என்பனவாகும். பாஷண்டநிராகரணம்என்னும்கண்டன'நூலொன்று இவரால் இயற்றப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. பூப்பிள்ளை அட்டவணை என்னும் உரை நடை நூலும் இவர் இயற்றியதென்ப. இவருக்குப் பின் நாலு பட்டங்கள் கழிய மாசிலாமணி தேசிகர் என்பார் பண்டார சந்நிதியாக வீற்றிருந்த காலத்தில் திருநெல்வேலி ஈசானிய மடாலயத்தில் இருந்த ஈசானதேசிகர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற சுவாமிநாததேசிகர் என்பவர் ஒரு தசகாரியம் இயற்றினார். அவரே இலக்கணக் கொத்துரை செய்தவர். மாசிலாமணிதேசிகர் காலத்திற்கு இரண்டு தலைமுறைகளுக்குப் பின் பெரிய பட்டத்திலும் சின்னப் பட்டத்திலும் பின் வேலப்பதேசிகர் என்னும் திருநாமமுடைய இருவர் எழுந்தருளியிருந்தனர். சின்னப் பட்டத்திலிருந்த பேரூர்த் தேசிகசுவாமிகள் பஞ்சாக்கரப்பஃறொடை என்னும் ஞான

நூலை இயற்றியருளினர். மரபட்டவணை, அநாதி பட்டவணை, வாருண பத்ததி மொழி பெயர்ப்பு, வாதுளாகம ஞான பூஜாவிதி மொழி பெயர்ப்பு முதலிய பல நூல்களுடன் அனுபோக வெண்பா என்னும் அருமையான நூலும் அவ்வாதீனத்து ஆன்றோரால் இயற்றப்பெற்றன வென்பர்.

ஸ்ரீமத் அம்பலவாணதேசிகர் செய்த பத்து நூல்களும், தக்ஷிணாமூர்த்திதேசிகர் இயற்றிய இரண்டு நூல்களும், ஈசானதேசிகர் செய்த தசகாரியமும், பேரூர் வேலப்ப தேசிகர் இயற்றிய பஞ்சாக்கரப்பஃறொடையும் பண்டார சாத்திரமெனப் பெரியோரால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. திருவாவடுதுறை ஆதீனத்திலே ஞானாசாரியராய் வீற்றிருந்தருளிய பண்டார சந்நிதிகள் மூவராலும் தமது ஞானாசாரியரிடத்தே சங்காபிஷேகம் பெற்ற ஈசானதேசிகராலும் இந் நூல்கள் இயற்றப்பெற்றமையான் அவற்றிற்குப் பண்டார சாத்திரம் எனும் பெயர் ஏற்பட்டது. இவ்வரிய ஞான நூல்கள் மேலே கண்ட மெய்கண்ட சாத்திரவுண்மைகளைத் தெள்ளிதில் விளக்குவனவாதலின் சைவசித்தாந்த நூல் கற்பார்க்கு இப்பண்டாரசாத்திர உணர்ச்சி மிகவும் இன்றியமையாததாகும்.

இவற்றுள் அம்பலவாண தேசிகரியற்றியருளிய தசகாரியம், பாசஞானம், பசுஞானம், சிவஞானம் என்றவற்றினிலக்கணத்தையும், கேவலம், சகலம், சுத்தம் என்னும் மூன்று அவத்தைகளினியல்பையும், மாயையைச் சத்தியென்பதற்குக்காரணமும், தத்துவ ரூபம், தத்துவக்காட்சி, தத்துவ சுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மக்காட்சி, ஆன்மசுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்னும் தசகாரியங்களினியல்பையும், சீவன்முத்தி, பரமுத்தி என்பவற்றின் வேற்றுமைகளையும், சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கும் பெருமையுடையது.

ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்திதேசிகர் அருளிச்செய்த தசகாரியத்துள் சிவஞானபோதப் பன்னிரு சூத்திரக் கருத்துக்களின்

தொகுப்பும், தசகாரியச் சுருக்க விளக்கமும், சிவானுபூதிச் செல்வர் சிறப்பும் இனிது உணர்த்தப்படுகின்றன.

சுவாமிநாததேசிகர் தாமியற்றிய தசகாரியத்துள் அவத்தை பத்தினையும் உபதேசம் பெறுவதற்குமுன் ஐந்தென்றும், பின் ஐந்தென்றும் பகுத்து அவற்றின் தன்மை களைத் திட்பமாக விளக்கியுள்ளார். சித்தாந்த நூலினுட் போந்த 39 தத்துவங்களையும் இறுதியிற்றொகுத்துக் கூறி யுள்ளார்.

சன்மார்க்க சித்தியார் என்பது சைவசித்தாந்தத்துட் கூறிய ஞான நெறியின் இலக்கணத்தைச் சரியை, கிரியா யோக நெறியினின்னும் ஏனைச் சமயத்தார் கூறும் யோக நெறிகளினின்றும் பிரித்துச் செவ்விதில் விளக்குஞ் சீருடையது. சிவாச்சிரமத் தெளிவு என்பதனுள் துறவோர்க்குச் சிவதருமணி தீக்கையும், ஏனையோருக்கு உலக தருமணி தீக்கையும் உரியவென்பதைப் பல காரணங் கள் காட்டி ஆசிரியர் நிறுவுகின்றார். சித்தாந்தப் பஃறொடையுள் தக்க தலைவனாகிய ஞானாசிரியன்பால் தக்க தலைவியாகிய நன்மாணாக்கன் ஞானோபதேசம் பெறுமுறையை விரித்துரைக்கும் முகத்தான் சைவசித்தாந்த வுண்மைகள் யாவற்றையும் ஆசிரியர் இனிது விளக்கி யுள்ளார்.

ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்திதேசிகர் தமது உபதேசப்பஃறொ டையுள் அவ்வாறே அரிய கருத்துக்களை அமைத்துத் தமது ஞானாசாரியருக்கு நல்ல சொன்மாலை புனைந்துள்ளார். சின்னப் பட்டத்துப் பின் வேலப்பதேசிக சுவாமிகள் செய் தருளிய பஞ்சாக்கரப்பஃறொடையும் அதன் ஆசிரியர் தமது ஞானாசாரியர் தமக்குச் சிவஞானம் விளக்கிய நன்றியைப் பாராட்டும் நன்மணிக்கோவையாக இலங்குகின்றது.

ஸ்ரீமத் அம்பலவாணதேசிகர் அருளிச் செய்த சித்தாந்த சிகாமணி யென்பது அகப்பற்று, புறப்பற்று நீங்கித் திருவருள்

நாடுதற்குரிய உறுதியைக் கடைப்பிடித்தற்குப் பெரிதும் பயன்படும் நற்கருவி நூலாக அமைந்துள்ளது. உபாய நிட்டை வெண்பாவென்பது பற்றற்றுத் தன்னையும், தலைவனையும் காணும் உபாய முறையைத் தெரிவிப்பது. நிட்டை விளக்க மென்பது சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப் பெருகு சிவஞானச் செயலை இனிது விளக்குவதாகும். உபதேச வெண்பா என்பது மனந்தூயராகிச் சரியை, கிரியா யோகங்களிற் பயின்று ஞானம் கடைப்பிடிக்கும் முறை கூறுவதாகும். அதிசயமாலை என்பது தகுதியில்லாத தமக்குக் கூத்தப்பெருமான் குருமூர்த்தி வாயிலாக வெளிப் பட்ட அதிசயத்தை அம்பலவாணதேசிக சுவாமிகள் வியந்து கூறின துதிமாலை. நமச்சிவாயமாலை என்பது பேரின்ப அவாமேலீட்டினால் திருவுருப்பேற்றை விரும்பித் தமது ஞானாசாரியராகிய நமச்சிவாயமூர்த்திமீது பாடிய வாழ்த்து நூலாகும்.

அம்பலவாணதேசிகர் இயற்றியதாகக் கூறப்படும் பாஷண்டநிராகரண மென்றது இலிங்கதாரணம் செய்யும் வீரசைவர் சமயத்தை மறுக்கும் முகத்தான் கூறப்பட்ட தில்லைப்பெருமான் புகழ் மாலையாக விளங்குகின்றது. அநு போக வெண்பா வெண்பது சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை அநுபூதியாற் கண்ட பெரியவர் ஒருவர் கூறும் அருள் நூலாக விளங்கும்.

இதுகாறும் கூறிப்போந்த பண்டார சாத்திரம் பதினான் கும் ஏனைய இரண்டு நூல்களும் அச்சியற்றப் பெறாமல் சைவசித்தாந்த நூல் வல்லார் சிலர்க்கு மாத்திரம் அரிதிற் பயன்படும் ஏடுகளில் மறைந்து கிடந்தன.

'நான்பெற்ற வின்பம் பெறுகவி வ்வையகம்'

என்னும் திருமந்திரக் கருத்துக் கிணங்க, இந்நூல்களை மிக்க உழைப்போடு எழுதுவித்து, அவற்றின் பல பிரதிகளையும்

பிழையற நன்கு ஆழ்ந்து, தமிழ் நாட்டினர் யாவருக்கும் ஞான அமுதமளிக்கும் வண்மையோடு அவற்றைச் சிறந்த அச்சுவாகனத்தில் ஏற்றி வெளிப்படுத்திய பெருமை இரு பெருஞ் செல்வமும் இயல்பினில் ஒருங்குபெற்று அவற்றின் உண்மைப் பயனைச் செவ்விதில் துய்க்கும் பெருங்குடிப் பெருந்தகையராகிய சீர்காழிச் சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்களது இளவல் திருவாளர் சதாசிவ முதலியாரவர்கட்கும், அவருக்குத் துணை நின்று உதவும் கலைஞர்க்கும் உரியதாகும். தமிழ் நூல் போற்றுதலைச் சிறிதும் கருதாத இற்றைக்காலத்திலே பழுது படாமல் அரிய இவ்வருள் ஞான நூல்களை உலகிற்கு வெளிப்படுத்திய நல்லறி வாளர்களுக்கு ஒருவாறு இயற்றும் கைம்மாறாகச் சைவ நன்மக்கள் யாவரும் இவற்றைப் பெற்றுக் கற்று மகிழ்ந்து பெரும்பயன் எய்தும் வண்ணம் திருவருள் சுரக்குமாறு சிவமுழுமுதலை வேண்டுகின்றேன்.

40, எழும்பூர் இராஜவீதி
சென்னைப்பட்டணம்,
13—8—1925.

K. சுப்பிரமணியன்

உ

சைவச் சடங்கு முறை

(பொது)

இந்திய நாட்டிலே மக்கள் வாழ்க்கையிலே பிறப்பு நாள் முதல் இறுதி நாள் முடிய உள்ள காலப் பகுதியும் முக்கிய மான செய்திகள் நிகழும் போதெல்லாம் சமயத் தொடர் பான நெறிச் செயல் செய்விப்பது அவ்சியமான வழக்கமா யிருக்கின்றது. கிரியையினை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கரணம் என்றனர். எல்லாக் கரணங்களின் நோக்கமும் அவற்றைச் செய்வோரின் நன்மையின் பொருட்டு ஒரு கடவுளையாதல் அக்கடவுளின் அடியார்களாய பல தெய்வங் களையாதல் வாழ்த்தி வழிபடுதலே யாமென்க. நிறைமொழி களாகிய மந்திரங்கள் செப்பி உரிய கடவுளரை நினைந்து கரணங்கள் செய்தல் சிறந்த முறையென்ப. கரணங்கள் பொதுவெனவுஞ் சிறப்பெனவும் இரு திறப்படும். மந்திர மிகக்கலவாது செய்யுமுறை பொதுவெனவும், மந்திரத் தோடு விரிவாகச் செய்யுமுறை சிறப்பெனவுங் கருதப்படும். பொது முறையை இச்சிறு நூலுட் கூறுதும். இங்கே குறிக்கு முறையனைத்தும், விரிவாகச் சடங்கு செய்ய இயலாது உலக வாழ்க்கையிலீடுபட்டுச் சிவநெறி நிற்போர் பொருட்டு ஆசிரியனில்லா விடத்துச் சடங்கிற்குரியார் தாமே எல்லாம் நடத்திக் கொள்ளத்தக்க முறையிற் கூறப்பட்டுள்ளன. சைவநூல் நெறியிற்றிறம்பா மக்கள் இதனைக் குறை கூறாதிருப்பாராக.

ஒவ்வொரு சடங்கு நிகழ்தற்கு முன்னும், சடங்கு செய்தற்குரிய இடத்தை மெழுகி, கோலமிடுதலும், வாழை, மாவிலை, பூமாலை முதலியவற்றால் அழகு செய்தலும் பிள்ளையார், திருவிளக்கு, நிறைநாழி முதலியன வைத்து வழிபடுதலும், வழிபடுங் கடவுளர்க்குத் தேங்காய், வாழைப் பழம், சர்க்கரை, வெற்றிலை பாக்கு, செஞ்சோற்றுப் பொங்கல் முதலியன நிவேதித்தலும், இயல்பாகவே நடை பெறுகின்றன. செஞ்சோறென்பது, தவிடு நீக்காத பச்சரிசிச் சோறு. சடங்கின் துணைப் பகுதிகளை முதற்கண் விளக்கிப் பின்னர்ச் சடங்குகளை விவரமாகக் கூறுவாம். அவைகளாவன :

1. குறிக்கோள் பகர்தல் (சங்கற்பம்)
2. புனித நீரமைத்தல் (புண்யாகம்)
3. ஆவிலைந்தமைத்தல் (பஞ்சகவ்யம்)
4. காப்புக் கட்டுதல் (ரக்ஷபந்தனம்)
5. முளை வளர்த்தல் (அங்குரார்ப்பணம்)
6. குட வழிபாடு (கும்ப பூஜை)
7. நெருப்பு வழிபாடு (அக்கினி காரியம்)
8. வடிவ வழிபாடு (மூர்த்தி பூஜை)
9. கொடை (தானம்)

குறிக்கோள் பகர்தல் (சங்கற்பம்) : ஒரு சடங்கினைத் தொடங்குமுன், அதன்கண் மனம் பதிந்து நிற்கும் வண்ணம் இன்ன காலத்திலே, இன்ன இடத்திலே, இன்ன செய்தி செய்வல் என்று சொல்லிக் கொள்ளுதல் குறிக்கோள் பகர்தலாகும். குறிக்கோள் பகருமுன் 'சுக்லாம் பரதரம்' என்ற வடமொழிச் சுலோகத்தாற் கணபதியைத் துதிப்ப துண்டு. பிள்ளையார் வணக்கத்தின் பொருட்டுப் பின்வரும் தமிழ்ச் செய்யுளை இயம்புக.

**"திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும்— உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் ஆனைமுகத்தானைக்
காதலாற் கூற்றவர் தங்கை."**

குறிக்கோள் பகருங்கால், காலத்தையும் இடத்தையும் விரித்துரைத்தல் பண்டை வழக்கம். பரமசிவன் கட்டளைப் படி, அயன் ஆயுளிலே இரண்டாவது பாதியிலே முதலாண்டு முதற்றிங்கள் முதல்நாளில் இருபத்தெட்டாவது நாலூழி யில் கலியின் முன் பகுதியிலே, நாவலந் தீவிலே மேருவிற்குத் தென்பாகத்திலுள்ள பரத கண்டங் குமரித் தீவிலே அறுப தாண்டுகளிலே இன்ன ஆண்டு, இன்ன திங்கள், இன்ன பக்கத்திலே, இன்ன நாளிலே, இன்ன சடங்கு செய்கின்றே னென்று விரித்துரைப்பது பழைய முறை. இக்காலத்திலே சுருக்கமான முறையிலே, இவ்வூரிலே ஒரு வீட்டிலே புண்யாக வசனம் போன்ற ஒரு கிரியையினைச் செய்வதாயிருந்தால், ஓங்கார வடிவாய் முழுமுதற் கடவுளருளினாலே, தவ மிக்க இத்தமிழ் நாட்டிலே சீர்மிக்க திருநெல்வேலி மாநகரென்னுந் திருப்பதியிலே, (திரு வேலாயுதம் பிள்ளையவர்கள்) வீட்டிலே மெய்கண்டான் ஆண்டு ஆனி மாதம் வளர்பிறைப் பக்கம் திங்கட்கிழமையன்று காலை நல்வேளையிலே, வீடு கூடுதற்குரிய எல்லாவகைச் சுத்தியின் பொருட்டும், குடும்பத் தின் எல்லாவகை நலங்களின் பொருட்டும், புனித நீர்ச் சுத்தியென்னுஞ் சமயச் செயலினைச் செய்கிறேன் என்று சொல்லிக் கொள்ளுதல் போதுமானது.

புனிதநீர்ச்சுத்தி (புண்யாக வசனம்) : உள்ளத்தையும் உடம்பையுஞ் சுத்திசெய்தலே புண்யாக வசனத்தின் நோக்க மாகும். நீரானது உடம்பைத் தூய்மை செய்வது வெளிப்படை. நீரிலே ஆக்கியளித்தழிக்குங் கடவுளுடைய ஆற்றலைப் பாவித்து, அதனைத் திருவட்பெருக்காகக் கருதி, அதனை உடம்பிலே தெளித்துக் கொள்ளுதலால், தீமை நீக்கமும் அகப்புனிதமும் ஏற்படுமென்பது முன்னோர் கொள்கை.

புனிதநீர்க்கும்பம் வைக்குமுறை : ஒரிடத்திலே பிள்ளையார், நிறைநாழி, விளக்கு முதலியவைகளைக், கீழ்த்திசை நோக்கி வைத்து வழிபாடியற்றிய பின் அவற்றிற்கு முன், உரிலைமீது அரிசியைப் பரப்பி அதன் நடுவில் எட்டிதழ்த் தாமரை வரைந்து அதன் மத்தியில் திருமகளைப் பூசித்து, அதனைச் சுற்றி நாற்புறமுந் தர்ப்பை யிட்டுக் கும்பம் வைக்க வேண்டும். சடங்கு செய்பவன் வடக்கு நோக்கி யிருக்கவும். கும்பத்தைக் கிழக்கு முகமாக வைக்கவும். கும்ப பூசையிற்கூறிய முறையிற் கும்பத்தை அமைத்து, அதன்மீது 'படைத்தளித்தழிப்ப மும்மூர்த்தி களாயினை' என்றியம்பி மலர் தூவி

"தாவிமுதற்காவிரி நல் யமுனை கங்கை
சரச்சதிபொற்றாமரைபுட்கரணி தெண்ணீர்க்
கோவியொடு குமரிவரு தீர்த்தஞ் சூழ்ந்த
குடந்தைக் கீழ்க் கோட்டத்தெங் கூத்தனாரே!"

என்பதை ஓதி எழுநதித் தீர்த்தமும் கும்பத்துள் இருப்ப தாகக்கருதி மலர் தூவி, திருவைந்தெழுத்தை நூற்றெட்டுருச் செபித்து மலர் சாத்துக. பின்னர்

"செக்கர் உளி பவள ஒளி மின்னின் சோதி,
செழுஞ்சுடர் தீ ஞாயிறெனச் செய்யபோற்றி"

என்றோதிக் கும்பநீரை மாவிலையினால் எங்குந் தெளிக்க.

ஆவிலைந்தமைத்தல் : தூய பசுவிலுள்ள பால், தயிர் நெய், சிறுநீர், சாணம் என்னும் ஐந்தையும் ஓரளவிலே கலந்து நிறைமொழியோதி உட்கொண்டால், அது புனிதத் தைத் தருமென்பது நம்மவர் கொள்கை. தூய பொருள் களிலே மந்திர மொழிகளின் அதிர்ச்சி நன்கு பதியும். அப் பொருள்களை உட்கொள்ளுவார்க்கு மனத் தெளிவு ஏற்படும். சிறுநீரும் சாணமும் தொத்து நோய்நீக்குவதற்கும்

இடத்தைப் புனிதமாக்குவதற்கும் பயன்படுதல் யாரும் அறிந்ததே. இவ்விரண்டிற்குப் பதிலாகச் சந்தனத்தையும் பன்னீரையும் பயன்படுத்துவதுண்டு.

சடங்கு செய்யுமிடத்தின் தென்மேற்குத் திசையிலே ஒரு வாழையிலைலே அரிசியைப் பரப்பி அதில் நாற்கோணம் வரைந்து அதனைத் தர்ப்பைகளால் ஒன்பது சதுரமாகப் பிரித்து நடுச்சதுரத்தில் ஒரு பாத்திரத்திற் பாலை வைக்கவும் அதற்குக் கீழ்புறமுள்ள சதுரத்திலே, பாலிற் பாதியளவு தயிர் உள்ள பாத்திரமமைக்க. பாற்பாத்திரத்தின் தென் பக்கத்திலேயுள்ள சதுரத்தில், காற்பங்கு பசு நெய்யை ஒரு கிண்ணத்தில் வைக்கவும். பாலுக்கு வடக்குச் சதுரத்திலே ஆவின் நீர் காற்பங்கு ஒரு கிண்ணத்தில் ஊற்றி வைக்க. பாலுக்கு மேற்குச் சதுரத்திலே ஒன்று அல்லது இரண்டு மிளகு அளவு தூய சாணத்தை ஒரு பாத்திரத்தில் வைக்கவும். பாலிற்கு வடகிழக்குச் சதுரத்தில் தூய நன்னீரை ஒரு கிண்ணத்தில் வைத்து அதில் நறு மலரிட்டு ஒரு தர்ப்பை முடிச்சினையிடுக.

பாற்கிண்ணத்திலே ஓம் முதல்வ போற்றி
யென்றும்
தயிர்க்கிண்ணத்திலே ஓம் அண்ணலே போற்றி
யென்றும்
நெய்க்கிண்ணத்திலே ஓம் வெய்யாய் போற்றி
யென்றும்
ஆவினீர்க்கிண்ணத்திலே ஓம் தண்ணியாய்ப் போற்றி
யென்றும்
சாணக்கிண்ணத்திலே ஓம் தோன்றலே போற்றி
யென்றும்
நன்னீர்க்கிண்ணத்திலே ஓம் சிவனே போற்றி
யென்றும்

முறையே ஒன்று முதல் ஆறு தடவை கூறி மலரிடுக. அக் கிண்ணங்களை உள்ளங்கையால் மூடி அம்மந்திரங்களை நினைந்தெண்ணுக. பின் மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு, கிழக்குத் திசைகளிலுள்ள கிண்ணங்களிலுள்ளவற்றை நடுப்பாத்திரத்திற் கலந்து நன்னீர்க் கலனிலுள்ள தர்ப்பை நீரையும் பாற்பாத்திரத்திலூற்றித் திருவைந்தெழுத்தை ஏழுமுறை அபிமந்திரித்து உட்கொள்ளுக. ஒரு பொருளை அங்கையால் மூடி நிறைமொழி பகர்தலே அபிமந்திரித்த லெனப்படும்.

''பாவமும் பழிப்பற்றற வேண்டுவீர்
ஆவிலைந் துகந்தாடு மவன்கழல்
மேவராய் மிகவு மகிழ்ந்துள்குமின்
காவலாளன் கலந்தருள் செய்யுமேஎன்னுந்''

திருப்பாட்டை ஓதி உட்கொள்ளலாம்.

காப்புக் கட்டுதல் : மணம், உபதேச முதலியவை நிகழுங் காலங்களிலே, திருவருட் பாதுகாப்பை நினைவுறுத்தற் பொருட்டும், எடுத்த காரியத்திற் கருத்தூன்றி அதனை நிறைவேற்றுதலைக் குறித்தற் பொருட்டும், ஆண் மக்கட்கு வலது கையிலும் பெண் மக்கட்கு இடது கையிலுங் காப்புக்கட்டுதல் சடங்கின் ஓர்உறுப்பாகும். பிள்ளையார்க்கு வழிபாடு செய்தபின் ஒரு பாத்திரத்திலே திருநீற்றை வைத்து அதன் நடுவிலே முடிச்சிட்டு மஞ்சள் பூசிய ஒரு நூற்கயிற்றை வைத்து அதனை உலகங்கள் பலவற்றையுந் தொடர்பு படுத்தி நிற்கும் அருளாற்றலின் வடிவாக நினைந்து

''பாடினம் பூகத்தினானும் பவளச் செவ்வாய்
வண்ணத்தானும்,
கூடிளமென் முலையா ளைக்கூடிய கோலத்தினானும்
ஓடிளவெண் பிறையானும் ஒளிதிகழ் குலத்தினானும்
ஆடிளம் பாம்பசைத்தானும் ஆரூரமர்ந்த அம்மானே''

என்னும் திருப்பாட்டை ஓதுக. பின்னர், சடங்கு நடத்துபவர் அதற்குரியவர் கையிலே நூலினைக்கட்டி முடியிடுக. அப்போது 'முக்கணா காப்பாய் போற்றி' யென்றியம்புக. 'பூசவினியது நீறு புண்ணியர் பூசும் வெண்ணீறு' என்று ஓதித் திருநீற்றை அணிவிக்க. காப்புக்கட்டின பின் ஆசாரமில்லாத செயல்கள் செய்தல் கூடாது. சடங்குமுடியும்வரை காப்பினை அவிழ்த்தல் கூடாது.

முளை வளர்த்தல் : தமிழ் மக்களுட் சிறந்த நாகரிகம் உழவை அடிப்படையாக உடைத்தாயிருந்தவையால், சிறப்பான சடங்குக் காலங்களிலே மட்கலங்கள் பன்னிரண்டு வைத்து, செந்நெல், பயறு, எள்ளு, வெண்கடுகு, உழுந்து, மொச்சை என்பவற்றின் விதைகளை அவற்றிலிட்டுப் பாதுகாத்து வளர்த்தல் சடங்கின் ஓர்உறுப்பாக நிகழ்கின்றது. இது இப்போது மணவினைக் காலத்திலே சிறப்பாக நடைபெறுகிறது.

மணமேடையில் வடக்குத் திக்கிலாவது வடகிழக்கிலாவது சாணத்தால் மெழுகி நாற்கோணஞ்செய்து அதன் மேல் அரிசியை இரண்டங்குல உயரம் பரப்பி, மேல்கிழக்காகவும் தெற்கு வடக்காகவும் அவ்வைந்து கோடுகள் வரைந்து பதினாறு சதுரங்கள் தோற்றுவித்து மத்தியில் நான்கு சதுரங்களில் நெல்லிட்டு, அதன்மேல் கும்பம் ஒன்று வைக்க வேண்டும். அதனைச் சுற்றியுள்ள பன்னிரண்டு சதுரங்களிலும் பன்னிரண்டு மண்பாலிகைகள் (கிண்ணங்கள்) வைத்து, அவைகளில், ஆற்றங்கரை, குளக்கரை முதலிய இடங்களிலிருந்து கணபதியை வணங்கி எடுத்துக் கொண்டு வந்த மண்ணையும் காட்டெரு முட்டைத்தூளையும் நிறைத்து வித்துக்களை இடவேண்டும். கும்பத்திலே பதினாறு கலைகளுடைய முழுமதிபோன்ற திருமேனியோடு உமையொரு பாகர் வீற்றிருந்து பயிர்களை வளர்ப்பதாகக்கருதி ஓம் அமுத முதல்வ போற்றி என்று மும்முறை சொல்லி மலர்தூவ வேண்டும். சுற்றியிருக்கும் பன்னிரண்டு விதைக்கிண்ணங்

களிலே பன்னிரண்டு கதிரவரின் ஒளிநிலவுவதாகப் பாவிக்க வேண்டும். கும்பத்தின் நீரை அடிக்கடி அவைகளிலே ஊற்றுதல் வேண்டும். கும்பத்தை, வேண்டும்போது, நிறைத்துக்கொள்ளுக. பாலிகைகளிலே பால் தெளித்தலும் உண்டு.

பாரவன்காண் பாரதனிற் பயிரானான்காண்
பயிர் வளர்க்குந் துளியவன்காண் துளியில் நின்ற
நீரவன்காண் —தேவாரம்

''ஒன்றாயரும்பிப் பலவாய் விரிந்திவ் வுலகெங்கு
மாய் நின்றான்?''

என்ற மறைப் பாடல்களை யோதுக.

சடங்கு முடிவிலே, கும்பத்திலே வீற்றிருக்கு முதல்வன் பூசனை புரிவாரது உள்ளத்திற் புகுந்ததாகக் கருதி இலை மாலை முதலியவற்றைக் களைக. இச்சடங்கு மங்களகாரியங் களிலேயே செய்யப்படும். பாலிகைகளில் முளைகள் நன்றா யிருந்தால், அது நல்ல அடையாளமென்று கூறுவார்கள்.

திருக்குட வழிபாடு (கும்ப பூஜை) : காண்கின்ற பொருள்களின் வாயிலாகக் கடவுளை வழிபடுதல் நம்மவர் வழக்கம். ஐம்பூதங்களிலே, மண், புனல், அனல் என்னு மூன்றுமே கண்ணிற்குப் புலனாவன். வடிவம் அமைத்து இறைவனை வழிபடுவது முதற்பூதம் வாயிலாக வழிபடு முறையாகும். கும்பம் வைத்து வழிபடுவது நீரின் வாயி லாகக் கடவுளை, வழிபடுமுறை ஓமஞ் செய்வது நெருப்பில் வழிபடுமுறை.

கும்பபூஜை : ஓரிடத்தைச் சுத்திசெய்து நாற்கோண மேடையிட்டு அல்லது நாற்கோணமாக மாப்பொடியாலு மஞ்சப் பொடியாலுங் கோலமிட்டு, அதன் மேல் ஒரு வாழையிலைமீது நெல்லும் அதிற்பாதியரிசியும் அதிற்பாதி

எள்ளும் ஒன்றின் மேலொன்றாக வைத்து அதன் நடுவிலே தாமரையிதழெழுதி அதன்மேல் கும்பம் வைக்கவேண்டும். கும்பத்திற்கு மூன்றிழையாலாகிய நூலினை வலப்பக்கத்தி லிருந்து இடப்பக்கமாகச் சுற்றி அதன் வாயில் மாந்தளிர், அரசிலை, தேங்காய் அல்லது பழம் என்பவற்றை வைத்துத் தேங்காய்மீது மூன்று அல்லது ஐந்து நுனித் தர்ப்பைகளின் முடிச்சினை அமைத்தல்வேண்டும். தர்ப்பையின் நுனிகள் மேல்முகமாகத் தோன்றும்படி முடிச்சிட்டிருத்தல் வேண்டும் கும்பத்தினுள்ளும் தர்ப்பை முடிச்சு பொன், மணி, வாசனைப் பொருள் என்பனவற்றை இயன்றவரை யிடுக. கும்பத்தின்மேலுள்ள தர்ப்பை முடிச்சாகிய கூர்ச்சத்திலே சந்தனம், குங்குமம், பூ முதலியன சாத்துக. எந்தக்கடவுளை வழிபடுகின்றோமோ, அந்தக் கடவுள் அக்கும்பத்தில் வீற்றிருப்பதாகக் கருதவேண்டும்.

நெருப்பு வழிபாடு : சுத்தமான இடத்திலே பச்சைநெல் உமியையாவது தூய மணலையாவது நாற்கோணமாக விரித்து, ஆல், அரசு, புரசு, மா, முருக்கு முதலியவற்றின் சிறு குச்சிகள் சிலவற்றை நெருப்புப் பற்றும்படி வைத்துக் கற்பூரத்தைக் கொளுத்தியிட்டு,

சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே
சுரிகுழற் பணைமுலை மடந்தை
பாதியே பானே பால்கொள் வெண்ணிறீற்றாய்
பங்கயத் தயனு மாலறியா
நீதியே செல்வத் திருப்பெருந்துறையி
னிறைமலர்க்குருந்த மேவியசீ
ராதியே யடியே னாதரித்தழைத்தா
லதெந்துவே யென்றருளாயே

என்னு மந்திரங்கூறி, 'ஓமத்துள் அங்கியுள் உள்ளுள னெம்மிறை' என நினைந்து, சிவபெருமான் வீற்றிருப்ப தாகப் பாவித்துக்

கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே யுருவமாகி
அற்புதக் கோலநீடி யருமறைச் சிரத்தின்மேலாஞ்
சிற்பர வியோமமாகுந் திருச்சிற்றம்பலத்துள் நின்று
பொற்புட னடஞ்செய்கின்ற பூங்கழல் போற்றிபோற்றி

என்னும் பாட்டையோதுக.

பின்னர், அத்தழலின் கண் எத்தெய்வத்தை வழிபட வேண்டுமோ, அத்தெய்வம் வீற்றிருப்பதாகக்கருதி அதற்கு 'உவமையாக' என்று நெய், பொரி, தானியம், சமித்து என்பவைகளைச் சிறிது சிறிதாக இடுக. ஓம முடிவிலே, நெய்த்தாரை விடுக. சடங்கு முடிவிலே, தழலில் வழிபடப் பட்ட கடவுளர் அகத்திலோமுங்கியதாகப் பாவித்து,

''தெள்ளத்தேறித் தெளிந்து தித்திப்பதோர்
உள்ளத்தேற லமுத வொளி வெளி''

என்றோதுக.

வடிவ வழிபாடு: சிவபெருமானையும் பிறதெய்வங் களையும் வடிவ வாயிலாக வழிபடும் விதிகள் ஆகம நூல் களில் விரித்தோதப்பட்டன. பூசனைக்குரிய இடத்தைப் புனிதமாக்கிப் பீடமிட்டு அதன்மேல் திருவுருவை எழுந் தருளச் செய்ய வேண்டும். வழிபடுவோன் தன்னையும், புனிதமாக்கித் தூயஆடை உடுத்துத். திருநீறணிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். புறப்பூசைக்குரியவற்றைச் சித்தப் படுத்திக்கொண்டு, முதற்கண்ட வழிபடுந்தெய்வத்தை மனதில் நினைத்து அகப்பூசை செய்தபின், அத்தெய்வம் புறத்தேயுள்ள உருவில்வந்த பூசை கொண்டருள்வதாகப் பாவித்து அத்தெய்வத்தின் திரு வடிவமுணர்த்தும் பாட்டை யோதுக. அறிவு நல்குந் தென்முகத்தெய்வத்தை வழிபடு வான்,

''சீதளப்பளிக்கு மேனியும் பளிக்குச்
செழுமலை பதித்த துப்பன்ன
பாதமுஞ் செவ்வாய் மலரு முக்கண்ணும்
பங்கயச் செங்காநான்கும்
வேதபுத்தகமு மமுத கும்பமும் விழிமணி
வடமு மெய்ஞ்ஞான
போதமுத்திரையுந் தாங்கிய தனி
மைப்போதன்முன் றாழ்ந்தெழுந்தேத்தா''

என்ற திருப்பாட்டைப் படிக்கலாம்.

விநாயகப் பெருமானைத் தியானிப்பதானால்,

ஒருகோட்ட னிருசெவியன் மும்மதத்தன்
நால்வாய் ஐங்காத்தன் ஆறு
தருகோட்டம் பிறையிதழித் தாழ்சடையான்
றருமொரு வாரணத்தின் றாள்கள்
உருகோட்டன் பொடும் வணங்கி யோவாதே
யிரவுபக லுணர்வோர் சிந்தைத்
திருகோட்டும் அயன் றிருமால் செல்வமும்
ஒன்றோ வென்னச் செப்புந் தேவே.

என்பதை ஓதுக.

அகப்பூசை முடிந்தபின், தனதுள்ளத்தே நின்று புறத்தேயுள்ள உருவில் வந்து வீற்றிருப்பதாக வழி படுந் தெய்வத்தைக் கருதி, வடிவிலே கைந்நிறைந்த மலர் தூவிப் போற்றுக.

உள்ளத்து வள்ளலே
இடங்கொண்டருள்க
வடிவத்துறைக
அருளொளி தருக
உடையாய் போற்றி என்றுரைக்க.

வழிபாட்டுப் பதங்களாவன.

திருவடி விளக்குதல் (பாத்தியங் கொடுத்தல்) : ஒரு கிண்ணத்தில் சந்தனங் கலந்த நன்னீர்விட்டு அது புனித மானதாகப்பாவித்து, வழிபடுங் கடவுள் திருவடி போற்றி யென இருமலரிடுக அந்நீரை அம்மந்திரங் கூறித் திருவுருவில் வீற்றுருக்குந் தெய்வத்தின் றிருவடிவிலே தெளிக்க.

பருகு நீரளித்தல் (ஆசமன நீர் கொடுத்தல்) : மற்றொரு கிண்ணத்திலே சந்தனங்கலந்த புனல்வார்த்து அதில் வழி படுங் கடவுள் பெயர்க்குரியவென்று மும்முறை மலரிடுக. அந்நீரை அத்தெய்வத்திற்குப் பருகுவாள் அளிப்ப, மலரி னால் நீரையெடுத்து விடுக.

பனிநீர் தெளித்தல் : மற்றொரு கிண்ணத்தில் சந்தனங் கலந்த நீரையூற்றி அதில் வழிபடுங் கடவுட்குவகையாக வென்று மும்முறை மலரிடுக. அந்நீரை திருவுருவின் சென்னி யிலே மலரினாற்றெளிக்க மூன்று கிண்ணங்கள் கிடையாத போது ஒரு கிண்ணத்திலேயுள்ள நீரைப் பயன்படுத்தலாம். அக்கிண்ணத்திலே பிரணவத்தை ஏழு முறைகூறி நீரை நிறை மொழிப்படுத்துக.

திரு முழுக்கு : பின்னர்; நறும் புகையும் நல்விளக்குங் காட்டி பழம் ஏதாவது பெருமானுக்கு நிவேதித்து, நீரும் நிவேதித்தபின், திருமுழக்குப் பீடத்திலே பெருமானை எழுந்தருள்வித்து, மஞ்சட்பொடி, மாப்பொடி, பஞ்சா மிர்தம், நெய், பால், தயிர், தேன், பழச்சாறு, இளநீர், சந்தனம், பூநீர் முதலியவற்றினால் திறுமுழுக்காட்டுக.

கவினுறுத்தல் : திருமுழுக்கு முடிந்தபின், திருவடிப் புனல், பருகுபுனல் அளித்துத் திருவொற்றாடை சாத்தி, பெருமானைப் பூசையிடத்திலே எழுந்தருளப் பண்ணி,

திருநீறு, சந்தனம், குங்குமம், மலர்மாலை, அணி முதலியன சாத்துக.

படைத்தல் : திருவமுது, தேங்காய், பழம், வெற்றிலை, பாக்கு, தண்புனல் முதலியன படைத்தளிக்க நறும்புகை, நல்விளக்கு, ஒளிநிரல், சூடன் ஒளி முதலியன பணிமாறுதல், பின்னர் நிகழ்தற்பாற்று.

மலர்தூவிப் போற்றுதல் (அர்ச்சனை) : பெருமானுக்கு அர்ச்சனை செய்ய விரும்புவோர், பெருமான்றிருப் பெயரோடு போற்றியென்பதைச் சேர்த்த மந்திரத்தாலும், தேவார முதலியவற்றாலுள்ள அர்ச்சனை பதிகங்கள், திருவாசகத்திலுள்ள அர்ச்சனையகவல்கள் முதலியவற்றாலும், மலர்தூவிப் போற்றுக.

வாழ்த்து (தோத்திரம்) :— தேவார முதலிய திருவருட் பாக்களை இசையுடன் ஓதி, வலம் வந்து, கையாலும், மெய்யாலும் வணங்குக.

வேண்டுகோள் (பிரார்த்தனை) :— வழிபடுவோர் விரும்பியதைப் பெருமான்பால் வேண்டுக.

உருவெண்ண விரும்புவார், பெருமானது திருநாம மந்திரத்தை இயன்ற அளவு விழி மணி மாலை கொண்டு எண்ணுக. பூசை முடிவிலே, பூசையில் நேரிட்ட பிழைகளைப் பொறுக்கும்படி பெருமானை வேண்டிக் கொண்டு, திருவுருவம், நிலைபேறிலதாயின் உள்ளெழுந்தருள்க போற்றி, என்றுரைத்து, வழிபாடியற்றப் பெற்ற கடவுள் தனதுஅகத்துட் புகுந்ததாகக் கருதுக. பின்,மண்முதலியவற்றாலாய திருவடிவத்தைத் தீர்த்தத்திலே சேர்க்கவும்.

தானம் :— சடங்குக் காலங்களிலே, தக்கார்க்கும், வறியார்க்கும் வேண்டிய பொருள்களை நன்கொடையாகக்

கொடுத்தல் ஒரு வழக்கம். ஒருவன் தனது வாழ்நாளிலே பொருள் வளம் தனக்கு ஏற்பட்டபோதெல்லாம், வறியவர்க்கும், கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த தக்கார்க்கும், பல் வகைப் பொருள்களையும் கொடுத்துதவுதல் பெரும் புண்ணியமே, அங்ஙனஞ் செய்ய இயலாதார், சிறப்பான சடங்குக்காலங்களிலே அத்தகைய கொடைகளையியற்ற வேண்டுமென்பது நமது முன்னோர் கருத்து. இக்காலத்திலே மிகுதியும் அறுபதாண்டின் நிறைவிலாவது எண்பத்து நாலாவதாண்டின் நிறைவிலாவது ஆயுசு முடிவிலாவது தானஞ் செய்தல் வழக்கமாயிருக்கின்றது. பழம், வெற்றிலை, பாக்கு, திருநீற்றுப்பை, உருத்திராக்கம், விளக்கு, குடை, செருப்பு, எள்ளு, உப்பு, படுக்கை, தண்ணீர்ப் பாத்திரம், உடை, வைக்கோல், நெய், எண்ணெய், பசு, பொன், மணி, நிலம் முதலியவற்றை அவை இல்லாதார்க்கு இயன்ற வரை கொடையாகக் கொடுத்தல் சிறந்த அறச் செய்கையே. தானப் பொருள்கள் பலவற்றையும் ஒருவரை வாடகைக்குக் கொணரும்படி செய்து போலித்தானஞ் செய்வதிலும், கொடையாதுஞ் செய்யாமை நல்லது. தனது வருவாய்க்கேற்ப, ஒருவன், ஏதாவது ஒரு கொடையியற்றினாற் போதுமானது. அடியார்க்கும் உறவினர்க்கும் பொருளுதவி செய்தல் நலம். செல்வர்கள் கலாசாலையமைத்தல், நூல் நிலையங்கள் நிலையிடுதல், பொதுவான சத்திரம் அமைத்தல், ஆதரவற்ற பிள்ளைகளுக்கு விடுதியமைத்தல், வேலையில்லாருக்கு வேலை கொடுத்தல், கொடுப்பித்தல், மருத்துவச் சாலையமைத்தல், கைத்தொழில் சாலையமைத்தல் முதலிய அறங்களிலே, ஒன்றையோ, பலவற்றையோ, இயற்றுதல் இற்றைக் காலத்திற்குப் பொருந்துவதாகும்.

இனி, சடங்குகளைக் கூறத்தொடங்கி, முதலில் மணச் **சடங்கினைத்** தெரிப்பாம்.

திருமண மேடைமேல், பிள்ளையார், திருவிளக்கு, நிறைநாழி, புனிதநீர், ஆவிலைந்து, முளைப்பாலிகை, சிவ கும்பம்,

முதலியன அமைத்துச் சடங்கு செய்விப்பார். அவற்றிற் குரிய வழிபாடியற்றிய பின், மணமக்களையும் அவர் பெற்றோரையும் வருவித்து, அவர்கள் மீது புனிதநீர் தெளித்து ஆவிலைந்து உட்கொள்வித்து, அவர்களைத் தனித்தனியே பிள்ளையார், திருவிளக்கு, நிறைநாழி, ஆவிலைந்து, சிவகும்பம் என்பவற்றை மலர் தூவிப் போற்று மாறு செய்க.

1. ஓங்கார முதல்வனே போற்றி
2. ஒளிவார் விளக்கே போற்றி
3. நிறை செல்வ அமுதே போற்றி
4. ஆவிலைந்துகப்பாய் போற்றி
5. சிவபரம் பொருளே போற்றி

என்பவற்றை மலர்தூவுங்கால் ஓதுவிக்க பின்னர், அக் கடவுளார்க்கு, தேங்காய், பழம் முதலியன உண்பித்து நறும் புகையெடுத்து, நல்விளக்குக் காட்டி சூடன் பணிமாறுக. பிள்ளையார் நிகழுந் திருமணச் செய்திகள் யாவும் இனிது முடிவித்தருளுமாறு வேண்டுகோள் செய்விக்க.

பின், நெருப்பு வழிபாடு இயற்றுவான், 'மாதொரு பாகனாகிய மணாளர்க் குவகையாக' என ஐந்து முறை, நெய், தானியம், சமித்து என்பவற்றால் ஆகுதி செய்க.

மணமகன் தந்தை பிதிர் வழிபாடு செய்தலுமுண்டு.

பின், மணமகனது மாமனாரும் கன்னிப்பெண் ஒருத்தியும் வந்து முளைதெளிக்க முளைதெளிப்பவர்கள் 'அமுத முதல்வனே, நற்பயிர் போல, மணமக்கள் வளர்ச்சியடைய அருள் புரிக' என்றியம்புக.

மணமகனுக்குக் காப்புக் கட்டுக. ஐந்தெழுத்து, ஆடை கொடுக்க. மணமகளும் அவள் பெற்றோரும் மணவறைக் கடவுளரை வழிபடுக.

(மணமகள் தந்தை பிதிர்வழிபாடு)

மணமகளும் அவள் மாமனாரும் கன்னிப்பெண்ணும் வந்து முளைதெளிக்க.

மணமகனுக்குக் காப்புக் கட்டுக. ஐந்தெழுத்து ஓது விக்க ஆடை கொடுக்க.

(மணமகள், வீட்டினுள் நாட்பானை ஏறவைத்தல், கலப்பருப்பிடுதல் நிகழற்பாலன)

நாட்கால் நடுதல்.

மணமகளை ஊஞ்சலிலும், மணமகனை எதிராக ஒரு இருக்கையிலும் அமர்வித்து திருவாசகம், பொன்னூஞ்சல் முதலிய ஊஞ்சற்பாட்டுப் பாடுக.

அப்போது சடங்கு செய்விப்பார் திருமங்கல நாணிற்கு மலருங் குங்குமமுஞ் சாத்தி வெற்றிலை பாக்கு நிறைந்த தாம்பாளமொன்றிலிட்டுப் பெரியரால் தொட்டு வாழ்த்துதல் பெற்று வைத்துக் கொள்ளுக.

ஊஞ்சல் முடிந்த பின், மணவறைக்கு மணமக்கள் வந்ததும், சடங்காசிரியர் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் மணப்பதற்கு இணக்கமுடையாரென்பதை உசாவித் தெரிக. பின்,

மகட்கொடை :— மணமகளுடைய தந்தை, உடன் பிறந்தார், மாமனார் முதலியவர்களுள் ஒருவர் மணமகள் கையை மணமகன் கைமேல் வைத்தும் பொன்னுடன் நீரை வார்த்து, மணமகளை மணாளனுக்கு அளிப்பதாகக் கூற வேண்டும். மணமகள் தந்தை 'யானும் என் மனைவியும், எங்களருமை மகளாகிய (இன்ன பெயருடைய) இவளை இறைவன் திருவுள்ளப்படி இன்ன ஊர் இன்ன பெயருடைய மணமகனாகிய உங்களுக்கு வாழ்க்கைத்துணையாக உள்ளும் புறமுமொத்துக் கொடுக்கிறோம். நீவீர் இருவரும் என்றும் நிலைத்த அன்பும் அறனுமுடையாய்ப் பிரிவின்றி நீடூழி இனிது வாழ்க' என்றியம்புக. (மணமகளைக் கொடுக்கும் பிறரும் தங்கள் முறைக்கேற்றவாறு சொற்களை இசை

வித்துக் கொள்ளுக.) பின் மாலையிடுதல் நிகழ்தற்பாற்று மணமகள் மணமகனுக்கு மாலையிடுங்கால், ''இல்லற வாழ்க்கைக்கு இன்னுயிர்த் துணையாகத் தங்களைப் பெறு கின்றேன். தங்கள் மனம் நோவ எச்செயலையும் யான் செய்யாதிருக்கவும், உடலுமுயிரும் போலவும், கண்ணுமிமை யும் போலவும், அமுதஞ்சுவையும் போலவும், இருவேமும் வாழ்ந்தின்புற்று அறநெறி நிற்குமாறு அருள் செய்யும் வண்ணம், மாதொருபாகனை வேண்டி இம்மாலையைத் தங்களுக்கு இடுகிறேன்'' என்றியம்புக. பின்,

திருமங்கல நாண்பூட்டு :— மணமகன் உடன் பிறந்தா ளுதவியோடு, திருமங்கல நாணினைச் சடங்காசிரியரிட மிருந்து வாங்கி மணமகள் கழுத்திற் பூட்டுக. பூட்டுங்கால், மணமகளை நோக்கி, நீ மாலையிடுங்காற் செப்பிய வண்ணமே, என்றும் நாம் ஒற்றுமையாய் இன்புற்று இல்லறம் நடத்தி வாழ, இறைவன் அருள்புரியும் வண்ணம், அவனை வணங்கி இத்திருநாணைப் பூட்டுகின்றேன் என்று மொழிக. அப்போது 'குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க' என்று சடங் கினர் கூற, பிறர் 'அவளுந்தானுமுடனே காண்க' என எதிர் மொழி பகர்க. பின்னர், மாலைமாற்று நிகழ்க, கண்ணேறு கழிக்க பின், அறிவுரையும் ஆசியும் சடங்கியற்று வார் கூறுக :—

''மண்ணில் நல்லவண்ணம் வாழலாம் வைகலும்
எண்ணில் நல்லகதிக் கியாதுமோர் குறையிலைக்
கண்ணில் நல்லஃதுறுங் கழுமலவளநகர்ப்
பெண்ணில் நல்லாளொடும் பெருந்தகையிருந்தே''

என்பதை ஓதி, மணமகனை நோக்கி, "பொதுமறை விதித்த வாறே, திறனறிந்து தீதின்றி வந்த பொருளைப் பகுத்துண்டு பல்லுயிரோம்பிப் பிறனில் விழையாது பீடு பெறுக" எனவும்,

மணமகளை நோக்கி, "கணவன் வளத்திற்குத் தக்கவாறு வாழ்க்கை நடத்தித் தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாது திகழ்க" எனவும்.

மணமக்களை நோக்கி, இருவரும் நீடூழி இன்ப வாழ் வெய்தி நன்மக்கட்பெற்று, இனியவை சொல்லுதலும் பயனில சொல்லாமையும், செய்ந்நன்றியறிவும், நடுநிலையும், அடக்கமும், ஒழுக்கமும் பொறையும் வாய்மையும் அகத் தூய்மையுமுடையராய் வாழ்ந்து, தமிழ் மணங்கமழுஞ் சைவந்தழுவி, ஆல்போற்றழைத்து, அறுகுபோல் வேரூன்றி, மூங்கிலன்ன சுற்றம், முசியாமல் வாழ்வோங்கிப் பல்லாண்டு வாழப் பானருள் புரிக எனவு மொழிந்து மணமக்கட்குத் திருநீறிடுக. அவர்கட்குப் பிறபெரியாருந் திருநீறு பூசுக. பெரியார் ஆசி முடிந்தபின், மணமக்கள் கைபிடித்துத் திருவனலைச் சுற்றி வந்து மும்முறை அதன்கட் பொரியிடுக பொரியிடுவார், திருவருள் வழிநின்று அறம், பொருள், இன்ப நெறி பற்றி யாங்கள் செய்வன உமையொரு பாகனுக்கு 'உவகையாக' என்றியம்புக.

பின், மணமக்கள் மனைபுகுந்து பால் பழம் உட்கோட லும், மங்கலப்பெண் வாழ்த்தும் நடைபெறுவன்.

மணம் நிகழும் நாள்களிலே, காலையுமாலையு மணமக்கள் மணமேடைக்கு வந்து, கணபதி வழிபாடு ஆகுதி முளையில் நீர் தெளித்தல் முதலியவற்றைச் செய்து திரு நீறணிதலும் உண்டு.

மணமக்கட்குத் திருநீறு பூசியபின், சடங்கு செய்வார். ஒரு தர்ப்பைப் புல்லை ஓமநெருப்பிற் சுட்டெடுத்து, ஒரு மாவிலையில் வைத்து அவிசொரியும் நெய்த் துளிவிட்டுக் குழைத்து மணமக்கள் நெற்றியிற் றிலகத் தீட்டுதலுமுண்டு.

மணநாள் கழிந்தபின், காப்பவிழ்த்து, மணவறைக் கடவுளரை உள்ளத்திலொடுக்கிய பின், நிறைநாழி முதலிய வற்றை உரிய இடங்களிற் சேர்த்தலும் முளைகளை நீரில் விடுதலும் நிகழற்பாலன.

திருக்கோயிலின் கண் திருமணம் நடைபெறுவதாயின், இறைவன் இறைவியர்க்கு வழிபாடியற்றிப் பெருமான்

திருவடியில் வைத்தெடுத்த திருமங்கல நாணை மணமகன் மணமகள் கழுத்திற் பூட்டுதலும் பெரியோர் ஆசி கூறுதலும், மணமக்கள் ஓர் ஊர்தியில் மணவீட்டிற்குச் செல்லுதலும் நிகழ்வன.

பூப்புச்சீர் :— பெண்களுக்கு முதற்பூப்பு நேரிட்டபின், நல்ல வேளையில், விநாயகர் வழிபாடு, புனிதநீரமைத்தல் ஆவிலைந்து கூட்டுதல் முதலியன நிகழ்த்திக் கும்பபூசையிற் கூறியவாறு சந்திரகும்பம் வைத்து அமுத முதல்வனை அதன் கண் பூசித்துத் திருவைந்தெழுத்தை நூறு உருவெண்ணி, பூப்புப் பெண்மீது புனிதநீர் தெளித்து, ஆவிலைந்து குடிப்பித்து, கும்பநீரிலே முழு குவிக்க. நெய் கலந்த பாலை உண்பித்தலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மணமக்கள் தம்முட்சேருங்கால் சிவமுஞ்சக்தியும் தம்மை இயக்குவதாகப் பாவிக்க.

கருச்சீர் : கருத்தரித்து ஒரு திங்கள் கழிந்தபின், கரு நிலைத்தற் பொருட்டு இறைவனை வழிபடுதலும், இரண்டாந்திங்களில், மாதொரு பாகனை வழிபட்டுச் சூலிக்குக் கோதுமை உளுந்து முதலியன கலந்த நெய்யுணவு, பாலுணவுகளைக் கொடுத்தலுமுண்டு.

கருமுதிர்வு : சீமந்தமானது கருத்தரித்து நான்கு, ஆறு அல்லது எட்டாவது திங்களில் நடைபெறுதற்குரியது. அப்போது ஒன்பது கோள்களுக்கு வழிபாடியற்றுவதும், முட்பன்றிமயிர், தர்ப்பை, அத்திக்குச்சு முதலியவற்றால் சிவமந்திரஞ் சொல்லி நாயகன் சூலிக்குத் தலைவகிர்ப் பெடுத்தலும், அறுகும், மஞ்சளரிசியுங் கலந்து முழங்கால், தொப்புள், மார்பு, நெற்றி, சிரசு என்னுமிடங்களில் அதனைத் தெளித்தலும், மணமகள் வயிற்றைத் தொட்டுச் சிவமந்திரம் உச்சரித்தலும், சூலிக்கு வளையலிடுதலும் நிகழ்வன. ஆல், அரசு, முருக்கு, அத்தி என்பவைகளின் மொட்டுக்களை நெய் கலந்த பாலுடனமைத்து அதனை

வடித்தெடுத்த சாற்றினை மனைவியின் நாசியிற் பிழிதலும் உண்டு.

இறையெல்லாம், கருவானது வளம்படுதற் பொருட்டுச் சூலியின் உடலை மிக்க சூடிலதாகவும், சத்துடையதாகவுஞ் செய்தற் பொருட்டு நிகழ்வன்வென்ப.

பிறப்புச்சீர் : குழந்தை பிறந்தவுடன், பிறந்த இடத்தின் மருங்கு சுத்தத்தின் பொருட்டு, எள்ளுப்பொடியினாலும், வெண்கடுகுப் பொடியினாலும் புகையிடுதலும், குழந்தையின் தந்தை நீர் மூழ்கித்திருநீறிட்டுக் கணபதியை வழிபட்டு, எல்லாவற்றையும் புனிதமாக்குஞ் சிவத்தினது செவ்வொளி வடிவைச் சிறிது நேரம் மனமொன்றி நினைத்திருந்து, குழந்தை முகத்தைப் பார்த்து,

குனித்த புருவமுங் கொவ்வைச் செவ்வாயிற்
குமிண் சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியிற்
பால்வெண் ணீறும்
இனித்தமுடைய எடுத்த பொற்பாதமுங்
காணப் பெற்றால்
மனிதப்பிறவியும் வேண்டுவதே
இந்த மாநிலத்தே

என்னுந் திருப்பாட்டைப் பாடுக. கொடியறுத்தபின், ஐம்முகக்கடவுள் திருமேனியை நினைந்து நிறைகுடநீரால் குழந்தையை முழுக்காட்டி பாதுகாப்பின் பொருட்டுத் திருவைந்தெழுத்தோதித் திருநீறிடுக. வறியார்க்கும் தக்கார்க்கும் உணவு அளிக்க குழந்தையின் தாய்க்குக் கடவுளுக்குப் படைத்த தேன், நெய், சர்க்கரைக்கலவைகளைக் கொடுக்கலாம்.

காது குத்தல் : குழந்தை பிறத்த பத்தாம் நாள் அல்லது பன்னிரண்டாம் நாள் அல்லது பின்னர் ஒரு மாதத்திற்குள், கடுக்கன் அணிதற்பொருட்டு, காதுகுத்தல் நிகழற்பாலது.

அப்போது பிள்ளையார், நிறைநாழி, திருவிளக்கமைத்து வழிபாடியற்றிச் சர்க்கரை கலந்த பச்சரிசியை நிவேதித்தல் மரபு.

தாய்வீடு கூடல் : கொப்பூழ்க் கொடியறுக்கும் வரை, கருப்பத்திற் குழந்தை இருக்குங் காலத்திற்போலச் சூதகம் இல்லை. சூதகம் நீங்கும் நாளில், இடங்களையும் பாத்திரங் களையுஞ் சுத்திசெய்து, புனிதநீர்ச்சுத்தியின்பின் ஆவிலைந் தைப் பெற்றோரும் குழந்தையும் பருகுதல் வேண்டும். ஒரு மண்மடக்கில் அல்லது உலைமுடியில் திருவைந்தெழுத்தோதி யமைத்த நீரினை உட்கொள்ளுதலுமுண்டு, குழந்தைக்குக் காப்பிடுதல் வழக்கம்.

பெயரிடுதல் : குழந்தை பிறந்த பத்தாம்நாள் அல்லது பன்னிரண்டாவது நாள் அல்லது பிறிதொரு நன்னாளிலே, சிவபெருமானுக்கும் அடியார்க்கும் பிதிர்களுக்கும் முனிவர் களுக்கும் வழிபாடியற்றிக் கடவுட்பெயர், அடியார் பெயர், பெற்றோரின் பெற்றோர் பெயர், என்பவற்றுள் ஒன்றைக் குழந்தைக்குப் பெயராக இட்டு ஆசிரியரும் தந்தையும் பிறரும் அழைக்கற்பாலர். அப்போது ஆசிகூறித் திருநீறிடுக. பெண் மகவிற்கு உமையம்மையின் திருநாமங்களையும், மென்மையும் பண்பும் அன்பும் உணர்த்தும் பெயர்களையும் இடுதல் வேண்டுமென்பது சைவநூற் கருத்து.

வெளிக்கொணர்தல் : குழந்தை பிறந்த நான்காவது மாதத்திலே வெளிக்கொணர்தல் என்னுஞ் சடங்கு நிகழ்தற் பாலது. அப்போது கணபதியையும் பிதிர்களையும் வழிபட்டு, பகலவன் கதிர்கள்படும் இடமொன்றில் மெழுக்கிட்டு மணலால் மேடை செய்து அதன்மேல் அரசிலைகளை வைத் துக் கதிரவனையும் கதிரவன் நடுவில் உள்ள உருத்திரமூர்த்தி யையும் வழிபட்டுச் செம்மலர் தூவிப் போற்றிச் சர்க்கரைப் பொங்கல் படைக்கவும்.

குழந்தையை அதன் தாய்மாமனார் நல்வேளையில் வெளியே எடுத்துக் கொண்டு வரவேண்டும் பிள்ளைக்குப்

பெரியோர் ஆசிகூறுக. பிள்ளைக்கு மூன்றாமாதத்திலே கதிரவனையும் நான்கா மாதத்திலே திங்களையுங் காட்டுதல் வேண்டும்.

இதுவுமன்றி, பிள்ளையைத் திருக்கோயிற்கெடுத்துச் சென்று, அறவடிவாகிய நந்திக்குப்பின் நின்று

''தோடுடைய செவியன்'' என்னுந் தேவாரமோதிப் பிள்ளைக்குச் சிவவடிவங் காட்டுதலுமுண்டு.

பாலுணவு கொடுத்தல் : குழந்தை பிறந்த ஆறாவது அல்லது எட்டாவது திங்களிலே நல்லதொரு நாளிலே சிவ பெருமானுக்குப் படைத்த பாயத்தைக் குழந்தைக்கு ஒரு சிறிது ஊட்டுக. அப்போது,

'அன்னம் பாலிக்குந் தில்லைச் சிற்றம்பலம்'

என்பதை ஓதுக. சோறுண்பித்தற்கு முற்பட்ட மாதங்களில் குழந்தைக்கு நீர்வடிவான உணவே கொடுத்தல்வேண்டும். ஆறாவது மாதத்திலே நெகிழ்ந்த உணவும், பத்தாவது மாதத்திலே திண்ணிய உணவும் கொடுத்தற்குரியன.

பிறந்தநாட் கொண்டாட்டம் : ஓராண்டு முடிவிலே, பிள்ளையைப் புனிதநீரிலாட்டுவித்து, ஆவிலைந்து கொடுத்து, பிள்ளையாரையும் அம்மையப்பரையுஞ் சிறப்பாக வழிபாடு செய்வித்து சாவை நீக்கு மறைத்தலைவராகிய மிருத்தியுஞ்சய தேவராகிய தென்முகப் பரமாச்சாரியரையும், சாவா வரம் பெற்ற மார்க்கண்டரையும், பிறந்தநாட் தேவதையாகிய நட்சத்திர தேவதையையும் வழிபடுதலு முண்டு. ஆயுள் ஓமஞ் செய்தல் சிறப்பு விதி.

குழந்தைக்குப் பெரியோர் ஆசிகூறித் திருநீறிடுதலும், வறியவர்க்கும் அடியார்க்கும் உணவளித்தலும் நிகழற்பாலன.

முடியெடுத்தல் : மூன்றாம் ஆண்டிலே நல்லதொரு நாளிலே புனித நீரமைத்து அதனைக் குழந்தைமேல்

தெளித்து, வெந்நீரினாலே தலைமுடியை நனைத்துக் குழந்தையின் தந்தையாவது ஆசிரியனாவது தொட்டுக் கொடுத்த கத்தியைக் கொண்டு, மயிர்வினைஞன், குழந்தை தலையின் முன்மயிர் கழிக்க, பின், குழந்தையை முழுக் காட்டித் திருநீறணிவித்து ஆசி கூறுக.

கல்வித் தொடக்கம் : வடகீழ்த்திசையில் புனிதநீர் ஆவிலைந்து முதலியன அமைத்துக் கிழக்கு நோக்கிச் சதாசிவமூர்த்திக்கும் ஒரு கும்பம் அமைக்க. அதற்குக் கிழக்கு முதல் வடகிழக்கு வரை உள்ள திசைகளில் முறையே திருமால், திருமகள், அயன், கலைமகள், கணபதி, வருணன், சண்முகர், தென்முகத் தெய்வம், எழுத்தின் மூலதேவதை என்போர்க்குக் கும்பம் வைத்து வழிபடுக. சதாசிவமூர்த்தி திருமுன்பு,

கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக்கனியைக்
கரையிலாக் கருணைமாகடலை
மற்றவரறியா மாணிக்கமலையை
மதிப்பவர் மனமணிவிளக்கைச்
செற்றவர் புரங்கள் செற்றவெஞ் சிவனைத்
திருவீழிமிழலை வீற்றிருந்த
கொற்றவன் தன்னைக் கண்டுகண்டுள்ளங்
குளிரவென் கண் குளிர்ந்தனவே.

என்னுந் திருப்பாட்டையோதி, அரிசியைப் பரப்பி அதன் கண் விந்துவடிவாய அன்னையை வணங்கிப், பிரணவத் தோடுகூடிய திருவைந்தெழுத்தை முன்னும் நெடுங்கணக்கின் எழுத்து வரிசையைப் பின்னுமாகக் குழந்தையைக் கையைப் பிடித்து மும்மூன்று முறை எழுதுவித்தல் வேண்டும். எழுத்தறிவிக்கும் ஆசிரியனுக்கு உடை பொருள் முதலியன கொடுக்கவும். தக்கார்க்கு உணவளிக்க.

ஐந்தெழுத்தோதுவித்தல், திருநீறிடுவித்தல், ஐந்து, ஏழு, ஒன்பது, பதினாறாவது ஆண்டுகளிற் பூணூலணிதலும், சமயமந்திரங் கேட்டலாய தீக்கையும் விதிக்கப்பட்டுள்ளன,

ஆகமமுறையிலே தீக்கை செய்விக்க இயலாதவர்கள் திருவைந் தெழுத்தினைப் பொது முறையாதவேனும் குழந்தைகட்குப் போதித்தல்வேண்டும். கணபதியை வழிபட்டு ஓங்காரத்தை உச்சரிக்கும்படி குழந்தைக்குக் கற்பிக்க வேண்டும். சிவபெருமானது திருமுன்பு திருவைந்தெழுத் தினைப் பல்லாயிரமுறை பயின்ற பெரியாரைக்கொண்டு குழந்தைக்குத் திருவைந்தெழுந்தை ஓதுவித்துக்

"காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி
ஓதுவார் தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது
நாத நாமம் நமச்சி வாயவே"

என்னுந் திருமந்திரங் கூறிச் சிவசிவவென்று திருநீறணியு முறையையுங் கற்பிக்க வேண்டும். திருவைந்தெழுத்திற் குரிய தமிழ் முனிவராய அகத்தியனாரை வழிபட வேண்டு மென்பாருமுளர்.

இவ்வைந்தெழுத்துபதேசம் நிகழுங் காலத்திலே சிவபெருமானை வழிபடுமுறையும் எவ்வுயிர்க்கும் இரங்குங் கடமையும், பிதிர்கள், தெய்வங்கள், குருமார், பெற்றோர், உறவினர், நண்பர், அயலவர் முதலியோர்க்குச் செய்யுங் கடமைகளும், கற்பிக்கப்படவேண்டுமென்பது சைவநூற் கருத்து. உபதேசம் பெற்ற நாள் முதல், காலை, நண்பகல், மாலை என்னும் பொழுதுகளில் தவறாது திருநீறணிதலும், இயன்ற அளவு திருவைந்தெழுத்தை உருவெண்ணுதலும் சிவ வழிபாடியற்றுதலும் வற்புறுத்தல் வேண்டும்.

சொற்றுணை வேதியன் சோதிவானவன்
பொற்றுணைத் திருந்தடி–பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணையாவது நமச்சி வாயவே.

என்னுந் தேவாரத்தையுங் கற்பிக்கவும்.

மந்திரமாவது நீறு வானவர்மேலது நீறு
சுந்தரமாவது நீறு துதிக்கப்படுவது நீறு
தந்திரமாவது நீறு சமயத்திலுள்ளது நீறு
செந்துவர் வாயுமை பங்கன் திருவாலவாயான்
திருநீறே

கல்வி பயிலுங் காலத்திலே ஐம்பொறியடக்கம் பிள்ளைகளுக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும். அதனையே சிறந்த நோன்பாய்ப் பெரியோர் விதித்திருக்கின்றார்கள். ஐம்பொறியடக்கமுடையவனாய் நற்கல்வி பயின்ற மாணவன் துறவு நிலைக்குரிய உள்ளத்தோடு கல்விப்பயிற்சி முடிவிலே மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்பவற்றை நாடி யாத்திரை செய்தல் அக்காலத்து வழக்கம். அங்ஙனஞ் செல்வோனைப் பெற்றோரும் பிறரும் இல்லறத்திற் புகுத்த முயன்ற காலை, மணம் நிகழ்ந்தது. மாணவனது யாத்திரையைப் பரதேச யாத்திரையென்றும் கல்விப் பயிற்சி முடிவைச் சமாவர்த்தனமென்றும் வடநூலார் கூறுவர்.

திருநீறிடுதல் (புனற்சுத்தி):

திருநீறிடும் நீரைப் புனிதமாக்குவதற்கு முக்கண் முதல்வர் அதைப் பார்ப்பதாக நினைந்து, 'செஞ்சுடர்த் தூயசோதி நின்னருள் சிறக்க' என்னு மந்திரங்கூறி நீரைப் பார்க்கவும்.

உட்கோள் :

நீரினை உள்ளங்கையில் உழுந்து அமிழும் அளவு எடுத்து மும்முறை உட்கொள்ளுக அப்போது

ஓம் உயிர்முதற் குரியதாக
ஓம் புலமுதற் குரியதாக
ஓம் சிவமுதற் குரியதாக

என்பவற்றையுரைக்க.

திருநீற்றினை உள்ளங்கையில் வைத்து மூடிப் பின்வரும் சொற்றொடர்களைக் கூறிப் புனலிட்டுக் குழைத்து முக் குறியிடுக. அவையாவன :

கலை மறைகள் :

ஓம் வீடருளன்னை போற்றி
ஓம் நிலையருளன்னை போற்றி
ஓம் அறிவருளன்னை போற்றி
ஓம் அமைவருளன்னை போற்றி
ஓம் ஒன்றருளன்னை போற்றி.
ஓம் வான் முதல் போற்றி.

மந்திரங்கள் : பதினொரு பஞ்சப் பிரமம் :

ஓம் பொன்னவ போற்றி
ஓம் வளியாய் போற்றி
ஓம் ஒளியாய் போற்றி
ஓம் அமுதே போற்றி

அல்லது,

பாரிடை யைந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
வளியிடை யிரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
வெளியிடை யொன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி

ஆறங்க மந்திரம் :

உள்ளத்தாய் போற்றி
சென்னியாய் போற்றி
உச்சியாய் போற்றி
காவலா போற்றி
முக்கணா போற்றி
ஏவொளி போற்றி.

திருவைந்தெழுத்து :

ஓம் நமசிவாய என்பது போகம் விரும்பினோர் எண்ணுதற்குரியது.

ஓம் சிவாயநம என்பது முத்தி விரும்பினோர் எண்ணுதற்குரியது.

மூச்சடக்கு (பிராணாயாமம்) :

திருவைந்தெழுத்தை இருமுறை சொல்லி மூச்சை இடது நாசிவழியாக இழுத்து அதனை எண்முறை சொல்லி உள்ளே நிறுத்திப் பின் வலது நாசிவாயிலாக ஐந்தெழுத்தை நான்கு முறை சொல்லும் வரை மெள்ள வெளியிடுதலும், அவ்வாறே மூச்சை வலது நாசியாலிழுத்து நிறுத்தி இடது நாசியால் வெளியிடுதலும், மூச்சடக்கு என்னும் பிராணாயாமமாம். இருநாசியாலும் இழுத்து நிறுத்தி விடுதலுமுண்டு.

சத்தித்தியானம் :

திருநீறிட்ட பின் பருகுநீர் மும்முறை உட்கொண்டு, மூச்சடக்கு இயற்றிப் பின்னர் சிவசக்தியை நினைத்தல் நிகழற்பாற்று. காலையில் நெஞ்சினிற் படைப்புச் சக்தியைச் செம்மேனியுஞ் செஞ்சடையும் செவ்வணிகளும் நான் முகமுமுடையவளாய், வலது கைகளில், ஓமத்தில், நெய் பெய்யுஞ்சிருக்கும், செபமாலையும் இடது கைகளில் தண்டு கமண்டலமு முடையவளாய் அன்ன வாகனத்தின் மேல் வீற்றிருப்பதாகத் தியானிக்க.

நண்பகலில்,

புருவ நடுவே வெள்ளையுடையும் வெண்ணிறமும் துளசி மாலையுமுடையவளாய், அபயமுங் கதையும் வலக்கைகளிலும், சங்கு சக்கரம் இடது கைகளிலும் கொண்டு, கருடன் மேல் வீற்றிருக்குங் காப்புச் சத்தியை நினைக்க.

மாலையில்,

பிரமாந்திரமாகிய உச்சியிலே, கருநெய்தற் பூவன்ன ஒளிநிறமுடையவளாய் முக்கண்ணும், பிறைச்சடையும் உடையவளாய் வலது கரங்களிற் சூலமும் செபமாலையும், இடது கைகளில் அபயமுஞ் சத்திப்படையுங்கொண்டு காளை

மேலிருக்கும் அம்மையை ஒடுக்குஞ் சத்தியாக வழிபடுக. சந்தியாதேவி, நுட்பவடிவமாக நள்ளிரவில் துவாத சாந்தத்திற் தியானிக்கற்பாலள்.

உட்புனிதம் :

திருநீறிடுவான், நிறைமொழிப்படுத்த நீரைச் சிவதீர்த்த மாகக் கருதி ஐம்முக மந்திரமோதித் தலையிற்றெளித்துக் கொண்டு, சிறிது நீரை எடுத்து நாசி வழியாக உடன் முழுதுஞ் சுத்தி செய்ததாகப் பாவித்து, காற்பெரு விரலில் விட்டு அசுத்தியெல்லாம் எரிந்தொழிந்ததாகக் கருதுக. கைச்சுத்தி செய்க.

தர்ப்பணம் : (நீர் நிறைவு)

பின், புனலினைச் சிறிது சிறிதாக எடுத்துச் சிவபெருமானுக்கும் உமையம்மைக்கும், தாம் சிறப்பாக வழிபடுமூர்த்திக்கும் 'உரியதாக' என்றியம்பி மும்முறை புனலளித்தலும், எல்லா மந்திர மூர்த்திகட்கும் எல்லாத் தேவர்கட்கும் எல்லா முனிவர்கட்கும் எல்லாப் பூதங்கட்கும் மனிதர்க்கும், பிதிரர்க்கும் ஆசிரியன்மார், தோழன்மார் முதலியோர்க்கும் நமது கடமையைச் செய்ய வேண்டு மென்பதை நினைவுறுத்தற் பொருட்டு, அவர்கட்கு 'உவகையாக' என்று புனலிரைத்தலும், ஒரு சடங்காகும். அது தர்ப்பணமெனப்படும்.

கடவுளிடம் ஒப்புவித்தல் :

'எச்செயலைச் செய்தாலும் அதன் பயனை இறைவன் பால் ஒப்புவிக்க' என்பதற்கிணங்கத் திருநீற்றீட்டின் முடிவில், இச்செயற் பயன் சிவத்திற்குரியதேயென நீரினைக் கையாலெடுத்து விடுக. மணச்சடங்கு முதலியன மேற் கூறப்பட்டன.

சட்டிபூர்த்தி :

அறுபதாண்டு நிறைவிலே, சிறப்பாகச் சிவபெருமானை வழிபடுவதுண்டு. கணபதி, தென்முகத் தெய்வம், துர்க்கை

நந்தி, வயிரவர், ஒன்பது கோள் முதலியவர்களுக்குச் சிறப்பாக வழிபாடு செய்தலுமுண்டு.

சதாபிடேகம் :

எண்பத்து நான்காவது ஆண்டின் நிறைவிலே அவ்வாறு செய்வதுடன் திக்குப்பாலகர்க்கும், மும்மூர்த்திகட்கும், பராசரர், அகத்தியர், வியாசர், சுகர் முதலிய முனிவர்கட்கும் பிறந்த திதி, நாள் (நட்சத்திரம்) என்பவற்றிற்குரிய தேவதைகட்குஞ் சிறப்பாக வழிபாடு செய்யலாம்.

அறுபதாண்டு அல்லது எண்பத்து நாலாவதாண்டு முற்றுப் பெற்றவுடன், ஆடவர் தமது மனைவியர்க்கு உருத்திராக்கத் தாலிகட்டிச் சிற்றின்ப வாழ்க்கையை வெறுத்துக் கடவுட்பணியை மேற்கொள்ளற் பாலர்.

இறுதிநாட் சடங்கு :

ஒரு மனிதன் இறக்குமுன் அவனுக்குக் கடவுள் நினைவு உண்டாதற்பொருட்டு அவனுக்குத் திருநீறிட்டு அவன் செவியில் ஐந்தெழுத்து ஓதித் திருவருட்பாடலாகிய தேவார திருவாசகங்களைப் பாடல் வேண்டும். இறந்தபின், அவன் உடலைத் தூய நீராற் கழுவி ஆடை அணிவித்துத் திருநீறு மஞ்சட்பொடியுஞ்சாத்தி மூடிப் பாடைமேல் சங்கோசை யுடன் நன்காட்டிற்கு எடுத்துச் செல்க. மஞ்சட்பொடியைப் பொற்சுண்ணமாகப் பாவித்துத் திருப்பொற் சுண்ணம்பாடி, அதை ஒரு இலைத்துண்டில் வைத்து இறந்தவர் மடியிற் செருகுதலுண்டு. மயானத்திலே, தலை தென்புறமிருப்பச் சிதையின்மேற் பிணத்தைவைத்திடுக. மண்கும்பம் வைத்துத் சிவனை அதிற் பூசித்து, அதை எடுத்துத் துவாரஞ்செய்து அதன்வழியாக நீரொழுகுங்கால், பிணத்தை மும்முறை மாறிச் சுற்றிவந்து தலைப்பக்கத்தில் வடக்கு முகமாக நின்று கும்பத்தின் மேலோட்டை நீக்கிக் கபாலம் போன்ற எஞ்சிய பகுதியில் உள்ள நீரில் அரிசியிட்டு, அவ் அரிசியை இறந்தவன் வாயிற்போடுக. நெருப்பு வளர்த்து அதிற் சிவத்தைப் பூசித்த பின், அதனை எடுத்துத் தலைப்பக்கம் வைத்துத் தீ மூட்டுக.

தகன முடிந்தபின், எலும்புகளை எடுத்துப் புனித நீர் நிலைகளில் விடுக. அல்லது ஒரு பானையிற்சேமித்து வைத்துப் புண்ணிய நதியிலிடுக. தகனஞ்செய்த இடத்தைச் சுத்திசெய்து முளையடித்துப் பால் தெளிக்க.

பத்து நாள் வரை கடவுளைப் பூசித்து 'இவ்வுயிர் மாணுறு நாகிடையாழாமே யருளரசே, போற்றி' யெனப் பெருமானைக் குரையிரந்து நிற்க.

கல் வழிபாடு (கல்லெடுப்பு):

இறந்தவனை நினைவூட்ட, ஓரடையாளமாக ஒரு படத்தையேனும் கல் வடிவத்தையேனும் வைத்து அவ்வடிவத்தின் முன்னிலையில், ஒரு தர்ப்பை மீது எள்ளும் நீருந் தெளித்து ஒவ்வொரு பிண்டம் இறந்தவன் பெயர்கூறி அவன் ஆவிக்குரியவாகுக என்றிடுக. பின் அதனையெடுத்துப் புனிதநீரில் விடுக. இறந்தவனை வழிபடுங்கால் சிவமானவா போற்றி என்ற அருண் மொழியை முடிவாகக் கூறி மலர் தூவுக பத்தாநாள் முடிவில் சிறப்பாகப் படைப்பிட்டு வழி பாடியற்றி அடையாளத்தை ஆற்றிலாதல் வேறு நீர்நிலையிலாதலிடுக. இறந்த உயிர் சிவத்தைச் சார்ந்ததாகப் பாவிக்க.

உருத்திர பலி :

கல்லில் நின்ற உயிரை உருத்திர கும்பத்திற் சேர்ப்பது முண்டு. பின்னர், ஒடுக்கத் தலைவர்களாகிய பதினொரு உருத்திரர்களுக்கும் மகாருத்திரர்க்கும் பலியிடுதற் பொருட்டு நடுவில் மகாருத்திர கும்பமும் அதனைச் சுற்றிப் பதினொருவர் கும்பங்களும் வைத்துப் பூசித்து கும்பத்தின் மருங்குதெற்கு நுனியாக ஒரு வாழையிலை போட்டு அதன் மேல் இரண்டு தர்ப்பையிட்டு அதன்மேல் எள்ளினைத் தூவி, அதன்மேல் பச்சரிசி, வாழைப்பழம், சர்க்கரை, தேங்காய்த் துருவல் என்பவற்றின் கலவையைச் சிறிதுசிறிதாக எடுத்து உருத்திரர்களுக்குப் பலியாக இடுக. ஒரு புதுப்பாத்திரத்தில் பிண்டம் பெறுதற்குரிய பிதிர்களுக்கும் அவ்வாறே பலி

கொடுக்க. அந்தப் பாத்திரத்தைத் தர்ப்பையோடு மும் முறை மாற்றிச் சுற்றித் தர்ப்பையைப் போட்டுவிட்டுப் பாத்திரத்தைக் கவிழ்க்கவும். பின்னர்க் கும்ப தேவதை களை அகத்திலொடுக்கிக்கொண்டு எல்லாவற்றையுங் களைக.

பதினொரு உருத்திரர் பெயர் :

மகாதேவர், அசுரர், உருத்திரர், சங்கரர், நீலலோகிதர். ஈசானர், விஜயர், பீமர், தேவதேவர், பவோற்பவர், கபா லீசர், மகாருத்திரர், சிவபிரான்.

ஏகோதிஷ்டம் :

தீட்டுக்கழிந்தபின், இறந்தவுயிரின் பிரதிநிதியாகக் கருதப்பட்ட சிவனடியார் ஒருவரை வருவித்து அவரிலே இறந்தவுயிரைப் பூசித்து, எல்லா வகைக் கொடையுமளித்தல் ஒருவர்ப் பெருங்கொடை (ஏகோதிஷ்ட) யென்னப்படும், ஒரு பிண்டம் இறந்தவர் பொருட்டு அவர் முன் இட்டுப் பூசித்து அதனைப்பின் நீரில் விடுக.

சபிண்டிகாணம் :

பிதிர் வகையார்க்கு ஒரு இலையும், இறந்தவர்க்கு ஒரு இலையும், பிதிரர்கள் போயடைதற்குரிய பதவிகளுக்கதிபதி யாகிய விசுவ தேவர்களுக்கு ஒரு இலையும், முன் அறியாத வர் முன் அறிந்தவர் என்னுமிரு திறத்து விருந்தினர் பிதிர் பொருட்டு ஓரிலையுமாக நான்கு இலை இட்டுச் சிரார்த்தஞ் செய்வது, வடிவ மாக்குதலாகிய சபிண்டிகாணமெனப்படும். இறந்த வர்க்கும், அவர் தந்தை வகை மூன்று பிதிர்களுக்கும், தாய்வகை மூன்று பிதிர்களுக்கும் ஆக எழுவர்க்கும் ஏழு பிண்டமிடுக.

பிண்டமிடுமுறை :

ஒரு தூய இடத்திலே முக்கோணமாய் மெழுகி அதில் மூன்று வரிசையாக நுனித்தர்ப்பையிட்டு இறந்தவரது தகப்பன் வழி மூன்று பிதிர்கட்கும், தாய்வழி மூன்று பிதிர்

களுக்கும், விளிப்புத் தர்ப்பைகளில் முன் மூன்றிடங்களில் எள்ளும் நீருந்தெளித்து ஒவ்வொரு மாவுருண்டை அல்லது அன்ன உருண்டை வைக்கவும். நடுவிலுள்ள தர்ப்பையில் இறந்தவர்க்குப் பிண்டமிடுக. பிண்டங்கள் எல்லாவற்றிற் கும், மலர் சாத்துதல், சந்தனஞ் சாத்துதல், நறும்புகை யெடுத்தல், நிவேதித்தல், சூடன் பணிமாறல் முதலிய எல்லா வழிபாடு முடிந்தபின்,இறந்தவர் ஆணானால் அவர் பிண்டத்தை மூன்றாகப் பகுத்துத் தகப்பன் வழிப் பிதிர் பிண்டங்களினும், பெண்ணானால், தாய்வழிப் பிதிர்ப் பிண்டங்களிலும் பகுதிகளைச் சேர்த்திடுக. பின் அவற்றை வைத்த முறைக்கு மாறாய முறையில் எடுத்து ஒரு பாத்திரத் தில் வைத்துப் புனித நீர் நிலையில் விடுக. சிரார்த்தத்தில் ஆறு பிண்டங்களைத் தாய் வழிக்கும் தகப்பன் வழிக்கு மிட்டு, மத்தியில் மற்ற எல்லாப் பிதிர்களுக்குமாக ஒரு பிண்டமிடுதல் மரபு. அப்பிண்டத்தைப் பகுப்பதில்லை. இறந்தவர், மூன்று பிண்டத்தில், முதற்பிண்டத்திலிருப்ப தாகக் கருதப்படுவர். பிண்டமிட்டபின், பிதிர்களுக்கு எள்ளும் நீரும் இரைத்துத் தர்ப்பணம் செய்க.

இறந்தவர்களையும் இனமான பிதிர்களையும் அவர்கள் செல்கதிக்கண் பேரருள் நல்குந் தெய்வங்களையுங் கருதிச் சிரார்த்தஞ் செய்யப்படுகிறது. அச்சடங்கு செய்ய இயலா தவர், பரமசிவனை வழிபட்டு, அவர்க்குப் படைத்த திருவ முதை அன்பர்க்குப் பகுத்துக் கொடுத்து இறந்த உயிர் நன்னிலையெய்த அருள்கவென்று இறைவனை வேண்டுக.

ஒருவர் இறந்த பதினோராம் நாளிலும் மாதந்தோறும் வருந்திதியிலும், நாற்பத்தைந்தாம் நாளிலும் ஆறாவது மாதத்திலும், ஆண்டிறுதியிலும், ஆண்டுதோறுஞ் சிரார்த்தஞ் செய்யப்படுகிறது.

நாந்தி சிரார்த்தம் : மங்கலச் செய்திகள் நடக்குங்காலை பிதிர் வழிபாடு செய்வோர் பிண்டமிடுவதில்லை. செய்யுங் காரியத்தைப் பிதிர்கள் வாழ்த்த வேண்டுமென்றும், பிதிர்களுக்கு இறைவன் நற்கதியளித்தல் கருதியும் அது

செய்யப்படுகின்றது. பிதிரின் பிரதிநிதியாகிய ஒருவர்க்குத் தேங்காய், பழம் அளித்தல் நிகழும்.

சிரார்த்தம் அல்லது இறந்தவர் நாட்கடன் : இறந்தோர்க்கு இவ்வுலகில் நடக்குஞ் செய்திகளை அறியுமறிவு உண்டென்றும் அவரை நினைந்து ஒரு சிறப்புச் செய்யுங்கால் அவர் ஆவி மகிழ்கின்றதென்னுங் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிரார்த்தஞ் செய்யப்படுகின்றதென்ப.

இறந்தவர் பொருட்டு ஓர் குறியிட்டுச் சந்தனம், குங்குமம், மாலை முதலியன சாத்தி உணவு வகைகளைப் படைத்து அவற்றை உரிமையுடையோர் பயன்படுத்தலே போதுமானதென்ற கொள்கையுமுண்டு.

இப்பொழுது நடக்கிற சிரார்த்தத்தில் சிலர் மூன்று இலையும் சிலர் இரண்டு இலையும் கொடுக்கிறார்கள். இறந்தவர்கள் சிலருடைய ஆவி உயிரோடிருக்கின்றவர்களுடைய ஆவியிற்கலந்து பேசுவது காணப்படுகின்றது என்ற கொள்கையானது இக்காலத்திலே இந்நாட்டிலும் மேலைநாட்டிலும் அறிஞர் சிலரால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இறந்தவர் எல்லாருடைய ஆவியும் அப்படி வருவதில்லை. இறந்த ஆவி அங்ஙனம் இவ்வுலகிற்கு வரக்கூடிய நிலையில்லாதிருந்தாலும், இன்னொரு பிறவியெடுத்து விட்டாலும் அதன் பொருட்டுச் செய்யப்படும் உபசாரத்தை அது எவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்ளும்? எவருடைய உயிரில் இறந்தவர் ஆவி கலக்கின்றதோ அவரை வருவித்துச் சிரார்த்தம் நடத்துவதாகவும் தெரியவில்லை.

இறந்தவரின் ஆவி இவ்வுலகில் நிகழ்வதை அறியக்கூடிய நிலையிலிருந்தாலும், அதற்குப் பிரதிநிதியாக ஒரு மனிதனை வரவழைத்து உபசாரஞ் செய்யவேண்டிய அவசியமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இறந்தவர் பிரதிநிதியாக உபசரிக்கப்படும் மனிதர் தமது நினைவாற்றலினாலே இறந்தவர் ஆவியைத்தம்பால் வருவித்துத் தமக்குச் செய்யும் உபசாரத்தை அதற்கு ஏற்பிக்கக் கூடியவராயிருந்தால்

அவரை வைத்துச் சிரார்த்தஞ் செய்தல் நலமே. இறந்தவர் களின் நினைவிற்காக ஆடைகள் வைத்தும் உணவுப் பொருள்கள் படைத்தும் வணங்குகிறவர்கள் பிரதிநிதி களைத் தேடுவதில்லை. சிரார்த்தஞ் செய்கின்றவர்களும் ஆடை கிடையாத விடத்துத் தர்ப்பையினாலே கூர்ச்சமிட்டு அதன்முன் எல்லாவற்றையும் படைக்கின்றார்கள். ஆதலால் இறந்தவர் ஆவியை மகிழ்விக்க விரும்புகின்றவர்கள் ஒரு குறியின்கண் அவர்களைப் பாவித்து எல்லாவகை உபசாரங் களையும் செய்யலாமென்று தெரிகிறது.

சிரார்த்தத்தில் பிதிர்க்குக் கொடுக்கின்ற இலை தவிர மற்றொரு இலை இறந்த உயிர் எவ்வுலகத்துக்குப் போதல் கூடுமோ அவ்வுலக அதிபதியாகிய தேவதைகளுக்கு உரியதா கின்றது. அத்தேவதையையுங் கூர்ச்சத்தில் வழிபடுவதுண்டு.

இறந்தவர் நற்கதியடையும் பொருட்டு எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானுக்கு வழிபாடு செய்தல் சிறந்ததே.

சிரார்த்தத்தில் மூன்றாவது இலை பிராமணர்களால் செய்விக்கப்படும் சிரார்த்தங்களில் அவர்கள் குலதெய்வ மாகிய நாராயணனுக்கும் சைவரால் செய்விக்கப்படும் சிரார்த்தங்களில் விருந்தாகவரும் பிதிர்களுக்கும் இடப்படு கின்றது. அந்த இலை அவ்வளவு அவசியமில்லை.

சிரார்த்தக் கிரியைகளுட் பிண்டமிடுதல் ஒரு சிறந்த கிரியையாகும். பச்சரிசி மாவிலே தேனும், வாழைப்பழமும், எள்ளும் கலந்து ஏழு உருண்டை செய்யப்படுகின்றது, அன்னத்தில் தேன் முதலிய கலந்து பிண்டமிடுதலுமுண்டு. மா அல்லது அன்னம் உடம்பின் தசைக்கு அறிகுறியாகவும், எள்ளும் நீரும் இரத்தச்சத்திற்கு அறிகுறியாயுமிருப்பதெனக் கூறுவதுண்டு. இதனாலே பிண்டம் என்பது இறந்தவர் உடம்பிற்குப் பிரதிநிதியாகக் கருதப்படுகின்றது. அதனை இறந்தவர்க்கு உணவாகக்கருதின், உணவே உடம்பாகின்ற தென்று கொள்க. ஆதலால், பிண்டவழிபாடு இறந்தவர்

களின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் வடிவ வழிபாடாகின்றது. அதனை விரும்புகின்றோர்கள் செய்து கொள்ளலாம்.

ஒரு சாரார் நெருப்பு வளர்த்து அதன்கண் சிவ பெருமானை வழிபட்டு சிவபெருமானோடு கலந்திருக்கும் பிதிர்களுக்கு நிவேதிக்கவேண்டிய பொருள்களை நெருப் பிலே சிறிதுசிறிதாக ஆகுதிசெய்து பிதிர்களைத் திருப்தி செய்வதுமுண்டு. அதுவும் ஓர் வகை வழிபாடே.

எல்லாவகைப் பிதிர்கட்கும் ஒரு தெர்ப்பை நுனி வழி யாக எள்ளும் நீரும் இரைத்து அவரவர் பெயரைக் கூறி அவரவர்க்குரியதாகுக—என்று பாவித்தல் தர்ப்பணமாகும்.

எள்ளு பசையுடையதாய் இரத்தச்சத்தைக் குறிப்பதால் தர்ப்பணம் மிக அவசியமென்றும், அதன் பலனை ஒரு வகைத் தேவசாதியாகிய பிதிர்கள் இறந்த உயிர்க்கு எப்படி யாவது சேர்ப்பரென்றுங் கூறுவர்.

இறந்த தாய் தந்தையர்க்குப் புண்ணியஞ் சேரவேண்டு மென்று கருதி அடியவர், உறவினர், தக்கவர், வறியவர் முதலியோர்க்கு உண்டியும் உடையுமுதவுதலும் ஆதரவு இல்லாத பிள்ளைகளுக்கு உணவுங் கல்வியும் அளித்தலும் செய்யற்பாலன.

மேற்கூறிய முறைகளை நோக்கும்போது இறந்தவரை மகிழ்விக்க அவர் ஆவியின் வழிபாடும் அவர் உயிர்க்கு நற்கதி கிடைக்கும் பொருட்டுக் கடவுட் பூசனையும் அறச் செய்கையும் நடைபெறுதல் புலனாம்.

ஆதலால் இறந்தவர்பால் நமது நன்றி உணர்ச்சிக்கு அறிகுறியாக ஏதாவது ஒருவகை வழிபாடும் அவர் ஆவியின் நற்கதியின் பொருட்டுக் கடவுட் பிரார்த்தனையும் தக்க அறச்செய்கையும் இயன்றவரை யாவரும் செய்யக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றார்கள். செல்வவான்கள் நிலைவரமான ஓர் அறத்தை ஏற்படுத்தி நடத்துதல் இன்றியமையாததாகும்.

20B
11-15

மூவேந்தர் அச்சகம், சென்னை-14.